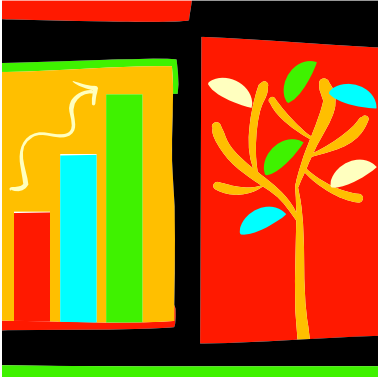

Alfred Hitchcock

Con ma trong tấm gương

Chương 1

Trộm

- Chú Titus như được lên thiên đàng - Hannibal Jones mỉm cười tuyên bố với bạn - Hôm nay, chú ấy thu gom được 1 đồng hàng cho kho đồ linh tinh.

Hannibal dùng tay lau mồ hôi trán. Ngay sau bữa ăn trưa, Ba Thám Tử đã rời khỏi Rocky cùng chú Titus. Một ngôi nhà cũ nằm trên đồi cao Hollywood sắp bị đập phá: chú Titus muốn thu gom những gì còn dùng được. Bây giờ, đã 4 giờ chiều, mặt trời tháng 8 chiếu mạnh. Phía dưới, thành phố lấp lánh dưới ánh nắng.

- Babal ơi, Peter đột ngột hỏi - chú Titus làm gì mà lâu vậy?
- Chắc chú đi 1 vòng cuối cùng trong nhà để kiểm tra xem còn sót món nào không.
- Ủ, chắc là vậy.

Một lát sau, chú Titus chui ra khỏi ngôi nhà kiểu cổ, nằm trên đỉnh Crestview Drive. Nhà buôn bán đồ cổ đang đi cùng nhà thầu phụ trách đập phá ngôi nhà, để xây vào địa điểm này 1 tòa nhà cao ốc.

Hai người đàn ông đứng trên ngưỡng cửa nói chuyện 1 hồi, rồi bắt tay nhau. Chú Titus bước đến xe tải nhẹ.

- Xong rồi! - chú thông báo. - Trong đó không còn vật gì có giá trị nữa. Cũng tiếc thật. Đập đi 1 ngôi nhà như thế này! Thời nay không còn xây được nhà kiên cố như vậy. Chắc là hồi xưa nhà này đẹp lắm! Nhưng thôi...

Chú thở dài, vuốt bộ ria mép dày đen, rồi leo lên ngôi sau tay lái.

- Lên đường! - chú kêu.

Xe nổ máy, chạy về hướng Hollywood. Hannibal chăm chú nhìn trái, nhìn phải. Xe đang chạy trên 1 đại lộ có những ngôi nhà to lớn và cổ xưa... Một số trông giống như nhà đồng quê Anh, 1 số khác giống như lâu đài kiểu Pháp, nhưng phần lớn xây theo kiểu Tây Ban Nha, với tường trang trí chất giả đá hoa và mái nhà bằng ngói đỏ.

- Nhìn kìa! - Bob đột ngột kêu và đập vai Hannibal.

Bob dùng tay chỉ 1 ngôi nhà Tây Ban Nha, rộng lớn, phía trước có 1 chiếc xe màu đen đậm, khá nổi bật. Thật vậy, đó là 1 chiếc xe Rolls Royce màu đen mạ vàng.

- Chiếc Rolls của ta! - Hannibal thốt lên. Chắc chắn chú Warrington đâu đây thôi!

Đến ngang xe Rolls, chú Titus chạy chậm lại. Đúng lúc đó, cửa ngôi nhà lớn đột ngột mở toang ra. Một người đàn ông nhỏ gầy, mặc đồ màu tối, ào ra và bỏ chạy thật nhanh.

- Stop! Dừng lại! Đồ cướp!

Chính Warrington cũng ra khỏi xe, lao theo người đang bỏ trốn.

Người này đang chạy về hướng xe tải nhẹ.

Chú Titus thắng gắt lại. Peter đã nhảy xuống đất và chạy ra, hy vọng cản đường người đàn ông nhỏ.

- Trộm! - Warrington kêu.

Peter nhảy vào, cố ôm bắt người đàn ông. Nhưng kẻ này khéo léo và bình tĩnh. Hắn ném nắm đấm thẳng về phía trước. Peter cảm giác như con mắt phải mình đang nổ tung. Một nỗi đau nhói làm tê liệt cậu. Rồi đôi chân mềm nhũn và Peter nằm dài xuống đất.

Trong tình trạng nửa tỉnh, Peter nghe tiếng chạy, rồi tiếng cửa xe đóng sập lại. Ngay sau đó là tiếng máy xe nổ.

- Trời ơi! - Warrington kêu lên ngay - Hắn đi mất!

Peter mở mắt ra, lắc đầu để cố tỉnh lại và nhìn thấy Warrington đang cúi xuống nhìn mình.

- Cậu Peter ơi! - Chú lo lắng hỏi. - Cậu Peter ơi! Cậu có bị thương không?

- Không sao... Cháu cần chút thời gian để tỉnh lại thôi.

Hannibal và Bob chạy đến.

- Hắn chuồn mất rồi! - Bob thông báo - Hắn có xe đạp cuối đường.

Warrington đứng dậy. Khuôn mặt dài của chú tài đang đỏ lên vì tức giận.

- Không hiểu tại sao tôi không bắt được tên này! - Chú tài kêu - Mặc dù chân ngắn, hắn vẫn chạy nhanh hơn tôi!

Một ý nghĩ như trấn an chú tài và chú mỉm cười nhẹ:

- Dù sao, ta đã làm hắn khiếp vía!

con ma trong tấm gương

Chương 2 Nhà Gương

- Warrington! Hắn thoát được à? Tôi vừa mới gọi cảnh sát.
Hannibal mở mắt thật lớn. Peter xoa má, tự hỏi không hiểu mình có

đang nằm mơ không. Còn Bob, thì há miệng trố mắt nhìn người vừa mới bước ra khỏi nhà và đang đi nhanh đến. Đúng là 1 cảnh tượng kỳ lạ.

- Rất tiếc, thưa bà, - Warrington nói. - Tên khốn kiếp ấy đã trốn được. Người mới đến dừng lại. Hannibal chợt nhận ra miệng mình đang há, vội ngậm lại. Phải có gì đặc biệt lắm mới làm thám tử trưởng ngạc nhiên. Nhưng bất cứ ai khác cũng sẽ ngạc nhiên khi đối mặt với người đàn bà này. Bà mặc bộ váy lụa lộng lẫy có khung phồng, mang giày sa-tanh, đội bộ tóc giả cao màu trắng. Y như nữ hầu tước ngày xưa.

Warrington quay sang bà:

- Thưa bà, - Warrington nói - Xin giới thiệu với bà đây là Ba Thám Tử Trẻ, bạn của tôi... Bà đây - Warrington nói với bộ ba - là bà Darnley.

Bà Darnley nhìn 3 bạn, hơi ngạc nhiên:

- Ô! - bà kêu khẽ... - Đúng rồi! Ba Thám Tử Trẻ! Warrington nói với tôi rất nhiều về các cậu... Xem nào...

Bà nhìn thám tử trưởng:

- Cậu là Hannibal Jones, phải không?

- Dạ đúng, thưa bà.

Warrington giới thiệu tên Bob và Peter:

- Cậu Peter đã cố gắng chặn đường tên vô lại - Bác tài giải thích và chỉ cậu lực sĩ trẻ còn ngồi dưới lề đường.

- Hy vọng hắn không làm cậu bị thương chứ?

- Dạ không. Cháu cảm thấy đỡ hơn rồi! - Peter tuyên bố và đứng dậy.

- Đội ơn chúa! Những kẻ đột nhập vào nhà người khác rất nguy hiểm khi ta định bắt giữ chúng!

Chú Titus quyết định đến với cả bọn.

- Thưa bà Darnley - Hannibal nói - Cháu xin giới thiệu đây là ông Titus Jones, chú của cháu.

Người đàn bà kỳ lạ thân thiện mỉm cười.

- Rất vui được biết ông! - Bà nói - Tôi có nghe nói đến ông và đến cả đồ linh tinh nổi tiếng của ông. Thậm chí tôi định đến thăm ông để xem chỗ ông có những tấm gương nào hay không.

- Gương à? - Chú Titus hỏi lại.

- Phải. Ông biết không, tôi có thú sưu tầm gương. Đó là nỗi đam mê của tôi. Mời mọi người theo tôi, để nhìn thấy tận mắt.

Bà quay lui, dẫn mọi người đi theo và bước về ngôi nhà.

- Bà ấy luôn ăn mặc như thế à? - Peter hỏi nhỏ chú Warrington.

- Bà ấy là 1 người khác thường - Warrington giải thích mà không trả

lời thẳng câu hỏi. Tôi thường lái xe cho bà, vì bà không có xe riêng. Cậu phải chuẩn bị tinh thần thấy 1 ngôi nhà thú vị và phi thường không kém gì chủ nhân.

Thật vậy, ngôi nhà trông mê hồn. Theo Warrington, chú Titus và Ba Thám Tử Trẻ bước vào 1 tiền sảnh rộng lớn, mát lạnh và chìm trong bóng tối. Phía bên trái, 1 cầu thang đồ sộ dẫn lên lầu.

Bên phải, 2 cửa cánh mở vào 1 gian phòng tối thui. Khách được mời sang phòng bên cạnh, trông giống như phòng khách đầy bóng hình di động. Tấm rèm dày ở cửa sổ chắn ánh nắng mặt trời. Một lúc sau, 3 cậu mới nhận ra những hình bóng di động chẳng qua là hình ảnh chính mình phản chiếu trong hàng chục, thậm chí có khi là hàng trăm cái gương. Trong phòng như có không phải 6 người mà 60 hay 600 người.

- Lạ quá phải không?

Rồi hình ảnh bà Darnley hiện lên bên trái Hannibal.

- Chóng mặt quá! - Peter thú nhận.

Bà cười khẽ.

- Nếu vậy, thì ngồi xuống đi! - Bà vừa mời vừa trèo lên 1 cái ghế gần lò sưởi để ngồi.

Khi mọi người đã ngồi, bà nói tiếp:

- Hầu hết mấy tấm gương của tôi đều rất cổ. Và tất cả, đều có lịch sử hết. Tôi đã sưu tập suốt cả cuộc đời. Tôi bắt đầu lúc còn rất nhỏ. Mọi người còn nhớ chuyện Alice ở xứ thần tiên không? Alice chui vào tấm gương và tìm thấy 1 thế giới lạ lùng. Lúc còn bé, tôi cứ nghĩ mình sẽ làm giống Alice được... dĩ nhiên là với điều kiện tìm ra đúng tấm gương thích hợp.

Đúng lúc đó, 1 cậu bé bằng tuổi Peter, tóc hung và mặt đầy tàn nhang, bước vào phòng. Một cô bé, tóc màu hung sậm hơn, cao gần bằng, bước vào theo. Cô bé mỉm cười với Warrington đang đứng gần cửa sổ, rồi thấy chú Titus và Ba Thám Tử.

- Hai cháu ngoại tôi đây! - Bà Darnley giới thiệu - May và Jeff Parkinson! Hai con à, đây là chú Titus Jones, chủ cửa hàng Thiên Đường Đồ Cổ danh tiếng, Hannibal cháu chú Titus, và 2 bạn của Hannibal: Bob và Peter.

Mắt Jeff sáng lên.

- Ba Thám Tử Trẻ! Jeff kêu.

- Đúng lúc quá! - Cô em gái reo - Có thám tử đúng lúc có kẻ trộm lên vào nhà! Nhưng hấn lại không lấy gì.

- Không mất gì á? - Bà Darnley hỏi.

- Không. Tụi con chưa phát hiện mất gì.

Tiếng còi hụ ngắt lời May.

- Cảnh sát tới! - bà Darnley nói - May, con mời cảnh sát vào đây. Còn anh, Warrington, anh bước lại gần đây và chuẩn bị sẵn sàng kể lại cho cảnh sát nghe.

- Vâng, thưa bà.

May quay vào cùng với cảnh sát. Một viên cảnh sát tròn mắt khi thấy bà Darnley mặc y phục thời đại khác. Làm ngơ trước sự ngạc nhiên của ông, bà nhanh chóng tường thuật lại chuyện xảy ra.

- Tôi đang ở trên lầu, - bà giải thích, - ngồi uống trà. John Chan, là quản lý kiêm quản gia, đang dọn trà cho tôi. Không ai trong chúng tôi nghe thấy tiếng động nhỏ nào, có lẽ tên trộm tưởng nhà không có người. Nhưng xui cho hắn là Warrington và 2 cháu ngoại tôi đi chợ về bắt gặp hắn trong thư phòng. Theo chúng tôi biết, hắn không lấy cắp gì. Tôi nghĩ hắn không kịp thời gian.

Rồi Warrington mình đã rượt theo kẻ lạ, nhưng hắn đã thoát được. Đến lượt 3 thám tử mô tả tên trộm: 1 người đàn ông thấp nhỏ, mảnh khảnh, tóc đen, nhanh nhẹn, trung niên... và khá khỏe mạnh.

Hannibal nói thêm về chiếc xe của tên trộm.

- Loại xe như thế, có mấy ngàn chiếc - Một viên cảnh sát nhận xét - Có ai ghi được bảng số xe không?

- Rất tiếc, nhưng bảng số phủ đầy bùn, không thể nào đọc được.

Viên cảnh sát viết vài chữ vào sổ tay, rồi thở dài.

- Trong khi bác Warrington đuổi theo tên trộm - May Parkinson nói - tụi cháu đã phát hiện ra cách tên trộm lên vào nhà.

- Phải - Jeff nói - Hắn bẻ khóa cửa sau nhà.

Viên cảnh sát lắc đầu.

- Lúc nào cũng vậy, cửa sau khóa không kỹ.

- Xin lỗi nhé! - Bà Darnley phản đối. - Cửa nhà tôi có khóa rất tốt. Tôi rất kỹ về chuyện này. Anh có thấy là trong nhà tôi cửa sổ nào cũng có song sắt chắn bảo vệ. Nhà chỉ có 2 cửa: cửa vào chính và cửa bếp ở phía sau. Hai cửa đều có 2 khóa.

- Tên trộm dùng thanh sắt bẻ cửa nhà bếp - Jeff nói rõ.

- Các anh thấy chưa! Jeff, con hãy đưa mấy chú xuống bếp xem tận mắt!

Hai viên cảnh sát bước theo cậu bé Parkinson, và quay về nhanh chóng. Một viên cảnh sát cầm trong tay thanh sắt mà tên trộm đã dùng để vào nhà.

- Hy vọng sẽ lấy được dấu vân tay trên cán dụng cụ - viên cảnh sát nói.

- Tên trộm đeo găng tay - Peter nói.

- Cậu có chắc không?

- Chắc, hẳn đã đâm vào mặt cháu.

Rồi cảnh sát ra về, trước khi đi hứa là sẽ liên lạc với bà Darnley ngay khi biết được chi tiết gì về tên trộm. Warrington cũng về, mang xe trở lại hãng thuê.

- Không hy vọng gì - Bà Darnley thở dài nói. Có lẽ rồi chuyện sẽ lắng xuống thôi. Thôi, cũng không sao! Mọi người có muốn xem nhà không? Xưa kia nhà này của ảo thuật gia Drakestar. Nhà do chính ông cho xây.

- Nhà của ảo thuật gia Drakestar à? - Hannibal hỏi, vì cậu rất sành về giới kịch nghệ và biểu diễn - VẬt là ông từng sống ở ngôi nhà này? Hay quá! Cháu đọc rất nhiều bài báo viết về ngôi nhà này.

Bà Darnley gật đầu.

- Phải, báo chí đã viết nhiều về nhà này. Drakestar chết ở đây và người ta đồn nhà có ma Nhưng chính tôi chưa bao giờ thấy có gì bất thường. Thôi nói chuyện đó đủ rồi! Mời mọi người đi xem nhà!

Bà băng qua phòng khách, mở cánh cửa tuốt phía dưới. Chú Titus, Ba Thám Tử Trẻ, cũng như Jeff và May Parkinson bước theo bà vào 1 phòng ăn rộng mênh mông. Ở đó, màn cửa sổ được vén lên và ánh nắng tràn đầy gian phòng có tường trải thảm đỏ. Phía trên 1 cái tủ buffet dài và thấp, có treo tấm gương trong khung mạ vàng hình cuộn. Trông rất cổ. Men tráng gương bị mất ở vài điểm.

- Đây là 1 trong những vật quý nhất của tôi - Bà Darnley nói - Gương này xuất xứ từ cung điện sa hoàng, ở San Petersbourg, hay đúng hơn là Leningrad, bởi vì bây giờ tên thành phố là vậy. Có thể là chính nữ hoàng Ekaterina nước Nga đã từng soi vào tấm gương này. Vì vậy mà tôi rất thích nó.

Sau phòng ăn, lần lượt là gian dọn ăn, rồi đến nhà bếp. Tại đó, khách được giới thiệu với John Chan, người giúp việc của bà Darnley. Anh là 1 chàng trai khoảng 25 tuổi, mảnh khảnh, tóc nâu. Rõ ràng tổ tiên anh ta là người á Châu. Nhưng anh nói tiếng Anh với giọng Boston. Anh báo cho bà chủ rằng anh đã cho gọi thợ mộc và thợ làm chìa khóa: cửa nhà bếp sẽ được sửa xong trước tối.

- Tốt lắm! - Bà Darnley hài lòng tán thành.

Rồi bà quay sang 1 cánh cửa khác nói:

- Đây là phòng của John. Anh ấy không chịu cho treo tấm gương nào!

Anh quản gia mỉm cười:

- Trong những gian phòng khác, tôi tự thấy mình đi đi lại lại - Anh tuyên bố. - Như thế là đủ lắm rồi.

- Bây giờ tôi sẽ cho mọi người xem những kho báu khác của tôi - Bà chủ nhà nói.

Khách theo gót bà bước qua tiền sảnh.

- Thời Drakestar, tiền sảnh này dùng làm phòng dạ hội - Bà giải thích

- Khi đó, nó rộng lớn hơn nhiều. Tôi đã cho bố trí lại... thành... nói như thế nào đây... cứ cho là thành những phòng bảo tàng tái tạo lại không khí lịch sử. Cứ xem, rồi sẽ hiểu!

Bà mời khách vào 1 phòng nhỏ trong góc, có tường sơn màu đất son sáng. Ở đó, chỉ có 1 chiếc giường nhỏ hẹp, 1 rương da, 1 chiếc ghế và bàn bằng ván gỗ ráp thủ công. Phía trên bàn, có 1 tấm gương giản dị trong khung gỗ thích.

- Gương này được mang đến Californie vào thời đồ xô đi tìm vàng -

Bà Darnley nói - Gương được đặt làm ở Nouvelle Angleterre, bởi 1 người Mỹ muốn cưới ái nữ của 1 nhà quý tộc Tây Ban Nha. Gương này là 1 quà tặng của anh ấy cho vị hôn thê.

- Hai người có lấy được nhau không? - Bob đánh hơi thấy có bi kịch hỏi.

- Họ đã lấy nhau, rất tiếc cho cô gái. Bởi vì đó là tấn thảm kịch. Anh chàng người Mỹ đó là 1 tay đánh bạc và anh thua bạc hết gia tài mình. Đây là bản sao phòng riêng của vợ anh. Đến cuối đời, bà ta không còn gì hết... hoàn toàn không còn gì.

Rồi bà Darnley cho khách tham quan cái mà bà gọi là "phòng Victoria".

- Đây là bắt chước chính xác phòng khách nhỏ, nơi nữ hoàng Victoria thường hay ngồi với mẹ khi còn là thiếu nữ, trước khi lên ngôi. Đồ gỗ là bản sao trung thành của những gì bà có, nhưng tấm gương là thật. Tôi thích tưởng tượng nàng công chúa tôn nghiêm đang soi mình trong gương. Có lẽ lúc đó, nàng chưa ngờ nổi những năm dài đầy vinh quang mà nàng sẽ được sống qua. Đôi khi tôi mặc y phục thời đó, vào đây ngồi. Tôi không nghĩ mình là nữ hoàng Victoria. Tôi quá lớn tuổi rồi. Nhưng tôi thích tưởng tượng mình là mẹ của nàng.

Rồi mọi người bước sang phòng bên cạnh, dành cho Lincoln. Phòng tối tăm, đóng kín cửa, hơi mùi hấp hơi.

- Đây là phòng tái tạo lại đúng y gian phòng mà bà Mary Tođ Lincoln thích vào nghỉ khi mệt, vào lúc cuối cuộc đời, khi tổng thống đã qua đời. Gương này từng là của bà.

Chú Titus, đứng cạnh Hannibal, cảm thấy hơi căng thẳng.

- Tôi không thích căn phòng này, - chú nói khẽ. Trông thô lương quá.

- Phải, rất buồn tẻ, - bà Darnley đồng tình.

Sau khi khép cánh cửa lại, bà nói tiếp với niềm sốt sắng đột ngột:

- Ta hãy lên lầu 1. Tôi muốn cho mọi người xem phòng Marie-Antonette của tôi. Trên đó, tôi có ít đồ trang sức và chiếc gương cầm tay từng thuộc bà hoàng hậu bất hạnh ấy. Bộ váy tôi đang mặc là bất chước 1 bộ trang phục có trên 1 bức chân dung của hoàng hậu.

- Cháu hiểu - Hannibal nói khẽ - Có phải là 1 gian phòng buồn, giống như phòng vú rỗi không ạ?

- Hiểu theo 1 cách, thì đúng là như vậy. Nhưng phòng rất đẹp. Tôi thích vào đó mơ mộng. Khi đó, tôi cố gắng không nghĩ đến cái chết bi thảm của bà Marie-Antonette đáng thương. Phòng này là bản sao của phòng trong lâu đài Versailles! Nhưng trước khi lên, tôi muốn cho mọi người xem tấm gương cuối cùng mà tôi có được.

- Một vật xấu xí! - May khăng định.

- Mọi người sẽ thấy nó ghê gớm lắm! - Jeff nói thêm.

- Gương xấu thật - Bà Darnley thừa nhận - Nhưng tôi rất hạnh diện về nó.

Trong tiếng lùa sột soạt, bà lại bước sang tiền sảnh, đi vào căn phòng tối tăm mà chú Titus và 3 thám tử đã để ý khi mới vào nhà. Mọi người bước theo bà. Bà bước thẳng đến cửa sổ, kéo màn cửa sổ. ánh sáng ban ngày tràn vào 1 gian phòng có tường phủ đầy kệ sách. Đó là thư phòng. Chỉ có bức tường thứ 4 khác. Tường được lát gỗ sồi và có 2 cửa sổ dài nhìn ra ngoài đường. Giữa 2 cửa sổ có gắn tấm gương dài gần như từ sàn nhà lên đến trần.

- Ôi! - Peter thốt lên.

Đúng là đáng kinh ngạc. Chính tấm gương thì không có gì đặc sắc. Nó phản chiếu chú Titus và 3 thám tử 1 cách bình thường, hình ảnh không bị méo mó gì. Nhưng khung gương thật kinh dị, làm bằng kim loại tầm thường, khắc những hình thù vừa lạ lùng vừa xấu xí. Giống như rễ cuốn quấn vào thân cây, đây đó có những khuôn mặt của sinh thể không hẳn là người. Một số có sừng trên trán. Một số khác có 2 khe thật mỏng thay cho mắt. Một số thì như đang phá lên cười quỷ quái. Ngay phía trên đỉnh khung, 1 hình khắc trung tâm, có 2 cái tai nhọn hoắt, đang cầm trong tay 1 con rắn.

- Mấy hình này là gì vậy? - Bob hơi sững sốt hỏi.

- Chữ tiếng Tây Ban Nha là trasgos - Bà Darnley trả lời - Cứ dịch là "yêu tinh ác độc". Tấm gương này từng thuộc 1 pháp sư tên là Chiavo, sống ở Madrid cách đây khoảng 2 thế kỷ. Ông khẳng định rằng khi nhìn vào tấm gương này, ông thấy được thần linh của trái đất, và thần linh cho ông biết tương lai. Thần linh sống trong hang động, dưới cây, hay trong những ngôi nhà ẩm ướt và kỳ lạ như nhà

này.

- Bọn chúng sống hòa thuận với rắn, trùn và những con vật hay bò khác, - Jeff nói thêm.

- Gớm! - May kêu.

- Tôi hết sức vui mừng vì có được tấm gương này - Bà Darnley thú nhận - Tất cả mấy tấm gương mà tôi có đều có lịch sử riêng. Phần lớn đã phản chiếu sắc đẹp và những tấm thảm kịch lớn, nhưng nghe nói gương Chiavo là gương thần thật sự... ít nhất đối với những người tin chuyện này.

Hannibal thầm nghĩ dường như chính bà cũng muốn tin rằng tấm gương này có phép thần.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

- Rồi! - May nói khẽ. Chắc là ông Santora.

May mỉm cười rồi quay sang giải thích cho 3 Thám Tử Trẻ.

- Ông Santora từ Tây Ban Nha đến. Cũng như bà ngoại, ông là nhà sưu tầm đồ cổ và say mê gương, y như bà. Ông nhất định đòi mua tấm gương xấu xí này, với mấy thằng yêu tinh. Ông đến mỗi ngày, đúng giờ này.

Chuông lại vang lên nữa.

ánh mắt bà Darnley đi từ gương sang tiền sảnh, rồi nhìn gương trở lại.

- Phải - Bà Darnley thở dài - Cứ mỗi ngày, ông đến đúng giờ này, suốt cả tuần lễ rồi. Còn hôm nay...

Bà ngưng nói, để lắng câu.

- Còn hôm nay - Hannibal nói thản nhiên - 1 tên trộm bị phát hiện trong gian phòng này!

- Nhưng không ai lấy cắp được tấm gương này! - Jeff phản đối ngay

- Khung làm bằng thép. Nặng 1 tấn. - Chỉ để dựng nó vào tường thôi, cũng cần đến 3 người!

Bà Darnley hất cằm lên, như để thách thức. Nét mặt bà dữ dằn lên.

- Ông Jones à - Bà nói với chú Titus - Tôi sẽ rất vui nếu ông và 3 thám tử đồng ý ở lại gặp ông Santora. Anh Warrington đánh giá 3 thám tử trẻ rất cao. Tôi muốn nghe ý kiến của 3 cậu về người ngoại quốc này.

Tiếng chuông vang lên lần thứ 3.

Bà Darnley không để cho chú Titus kịp trả lời.

- Con mời ông Santora vào đi! - Bà nói với May.

con ma trong tấm gương

Chương 3

Lời Nguyên Của Chiavo

Người mà May mời vào phòng khách là 1 người đàn ông khá vạm vỡ, tóc đen nháy và đôi mắt to cũng màu đen. Bộ vét màu sáng có lẽ mua khá nhiều tiền.

- Thưa bà, nếu bà cho phép... người lạ bắt đầu nói.

Rồi ông nhìn thấy chú Titus và 3 thám tử. Ông đứng sững lại, chau mày, mím chặt quai hàm.

- Tôi tưởng bà... bà...

ông ngưng nói 1 lần nữa, như thể đang cố chuyển sang tiếng Anh những từ Tây Ban Nha mà ông nghĩ trong đầu.

- Tôi tưởng bà không có khách! - Ông kết thúc câu nói vụng về.

- Mời ông ngồi! - Bà Darnley nói sau khi gật đầu chào khách rồi tự mình ngồi xuống. Tôi đang kể cho bạn bè nghe lịch sử của niềm kiêu hãnh trong bộ sưu tập của tôi: Tấm gương thần.

- Tấm gương của Chiavo vĩ đại! - Ông Santora tự tin nói.

Ông ngồi xuống ghế, đặt 1 gói giấy trắng lên cái bàn nhỏ bên cạnh.

- Một tấm gương tuyệt diệu! - Ông nói thêm.

- Hết sức tuyệt diệu - Bà Darnley đồng tình - Tôi đã thường gặp nhiều khó khăn để lấy được 1 số tấm gương hiện có, nhưng tôi xin nói rằng sự kiên trì cương quyết của ông để đòi tấm gương này là vô duyên.

- Muốn có được tấm gương của Chiavo không phải là vô duyên - Người Tây Ban Nha đáp - Senora... - Bà Darnley... tôi xin được nói chuyện riêng với bà.

- Không cần thiết - Bà ngắt lời. Ta không có gì để nói cả.

- Có chứ, ta cần phải nói chuyện!

Giọng ông cao lên 1 chút. Ông cúi về phía trước, mắt nhìn chằm chằm bà Darnley, chờ đợi 1 câu trả lời. Trong phòng, không ai dám động đậy.

- Tôi hiểu! - Cuối cùng ông nói - Vậy tôi phải nói trước mặt khách của bà. Senora, như bà đã biết, tôi đề nghị mua tấm gương với số tiền rất cao. Hôm nay tôi sẽ chứng tỏ tôi có thể trả giá cao hơn nữa. Tôi đề nghị 10.000 đôla cộng với 1 món đồ quý giá trong bộ sưu tập của tôi. Ông lấy gói giấy trên bàn, đưa cho bà Darnley.

- Đây là 1 chiếc gương cầm tay tìm thấy trong phế tích Pompéi.

Bà Darnley cười:

- Tôi dư thừa tiền, không biết sai vào việc gì, còn mấy món đồ xuất

xứ từ Pompéi, thì không có gì làm hiếm hoi cả. Ngược lại tấm gương có yêu tinh là độc đáo.

- Độc đáo - Ông Santora đồng tình - Không có tấm gương thứ 2 trên thế giới. Nhưng nó phải là của tôi.

- Không được.

- Quan trọng lắm. Bà không thể nào hiểu nổi đối với tôi nó quan trọng như thế nào đâu!

Ông gần như la lên.

- Tất nhiên là quan trọng, bởi vì chỉ có độc nhất 1 cái như vậy. Nhưng đối với tôi cũng quan trọng như đối với ông. Tôi không hiểu tại sao bộ sưu tập của ông được phong phú thêm, mà lại thiệt cho bộ sưu tập của tôi.

Santora hít vào thật sâu.

- Senora - Ông nói lớn tiếng - Tôi phải cảnh cáo bà...

Ông nắm chặt 2 tay Hannibal thấy bà Darnley gồng người lên trên ghế.

- Cảnh cáo tôi à? - Bà kêu.

Bà nhìn thẳng vào mặt khách:

- Senor Santora! Ông có biết rằng hôm nay có kẻ đột nhập vào nhà tôi không? Hắn bị phát hiện chính tại đây, trong phòng này.

Nét mặt Santora mất dần màu sắc, tái hẳn đi. Người Tây Ban Nha liếc nhìn tấm gương.

- Trong phòng này à? - Ông hỏi lại - Nhưng... mà không, tôi không hề biết. Làm sao tôi biết được?

Ông nhìn sàn nhà.

- Hắn bị phát hiện tại đây... tại đây...

Ông ngẩng đầu lên, mỉm cười miễn cưỡng:

- Tôi nghĩ không có gì bất thường cả. Tôi đọc báo biết rằng ở nước này, thanh thiên bạch nhật, có những tên trộm cả gan lén vào những ngôi nhà mà chúng tưởng không có người. Tôi hy vọng cảnh sát sẽ trừng phạt tên trộm? thích đáng.

- Rất tiếc, hắn đã trốn mất rồi - Bà Darnley nói.

Ông Santora nhú mày, như tập trung vào 1 vấn đề nào đó.

- Senora, - Cuối cùng ông thờ dãi - Tôi không biết gì kẻ đã đột nhập vào nhà bà. Nhưng cả 2 ta đều biết 1 người duy nhất, đặt biệt là 1 người thấp nhỏ, không thể nào lấy cắp tấm gương của Chiavo nổi! Bà đồng ý chứ? Nhưng tấm gương này nguy hiểm.

- Thế à? - Bà Darnley nói.

- Tôi chưa nói hết sự thật cho bà - Ông nói tiếp - Thật ra tôi không phải là nhà sưu tầm. Chiếc gương xuất xứ từ Pompei... tôi mới mua

hôm qua trong 1 cửa hàng bán đồ cổ ở Berverly Hills.

- Hy vọng ông không mua đắt quá! - Bà nói.

- Quá mắc... bởi vì nó không làm cho bà đồng ý cho tôi gương Chiavo... Bà phải hiểu rằng... Không chỉ có 1 mình gương Chiavo là độc nhất trên thế giới. Chính tôi cũng độc nhất trên thế giới.

Bà Darnley lộ nét tức cười.

- Lời tuyên bố lạ lùng thật đấy, senor Santora!

- Tôi phải kể cho bà nghe lịch sử của tấm gương.

- Nhưng tôi đã biết rồi.

- Đúng hơn là bà tưởng là bà đã biết.

Bây giờ nét mặt và giọng nói của người Tây Ban Nha không còn thể hiện dấu vết bức tức gì. Ông bắt đầu nói từ tốn, như biện minh:

- Chiavo là 1 pháp sư rất giỏi - Ông bắt đầu nói - Chiavo cho chế tạo tấm gương đặc biệt này, và khi có được gương, ông đọc những câu thần chú trước gương. Khi được phù phép xong, gương cho phép ông nhìn qua đó thế giới yêu tinh, những thần linh mà người bình thường không thấy được. Và những thần linh này tiết lộ cho ông nhiều sự kiện thuộc tương lai. Rồi ngày nọ, Chiavo biến mất.

- Tôi biết hết rồi - Bà Darnley khẳng định - Tôi còn biết Chiavo để lại tấm gương cho 1 gia đình ở Madrid: gia đình Estancia.

Santora gật đầu.

- Đúng - Ông nói - nhưng bà không biết toàn bộ sự thật. Chiavo có kẻ thù: những kẻ sợ Ông và cho rằng ông đã hại họ. Vì vậy mà ông đã không cho ai biết rằng gia đình Estancia thật ra chính là gia đình ông: vợ và con trai ông. Người con này lại sinh ra 1 đứa con trai nữa. Đứa con trai này sinh ra 1 người con gái. Sau đó, người con gái lấy chồng và họ Estancia biến mất. Nhưng suốt thời gian đó, gia đình vẫn cất giữ tấm gương. Sau đó, cách đây hơn 45 năm, trước khi tôi sinh ra, tấm gương của Chiavo vĩ đại bị lấy cắp. Chuyện xảy ra tại Madrid. Ô! Tên trộm đã phải đền tội. Cha tôi lần ra dấu vết hắn và...

- Cha của ông! Bà Darnley thốt lên - Có phải ông là cháu của Chiavo không?

Santora cúi chào.

- Đúng, thưa bà. Cha tôi mới mất hôm nay. Chỉ còn mình tôi và tấm gương phải thuộc về tôi. Nó là của tôi và tôi muốn để lại cho con trai tôi.

Bà Darlay ngồi 1 hồi, bất động. Bà có vẻ suy nghĩ dữ dội.

- Khi tấm gương bị lấy cắp - Bà nói - Vì cha của ông đã tìm ra dấu vết của tên trộm, thì sao cụ không lấy lại được gương?

- Vì tên trộm đã chết và tấm gương lại rơi vào tay 1 tên vô lại khác.

Thưa bà, đối với chúng tôi, thì tấm gương ấy vô hại. Chúng tôi biết bí mật tấm gương. Chúng tôi biết cách sử dụng nó và nhờ phép thần của nó chúng tôi có thể tiên đoán được tương lai.

- Một vật rất có ích - Bà Darnley hơi mĩa mai nhận xét.

- Đúng vậy. Nhưng đối với những người không thuộc dòng máu Chiavo, thì tấm gương này nguy hiểm. Kể lấy gương của cha tôi được tìm thấy trong chính nhà mình... khi đã chết. Hắn không có vết thương nào trên người ngoài 1 vết phồng nhẹ trên trán... vậy mà không còn sống nữa. Và tấm gương đã biến mất. Một lần nữa, cha tôi cố tìm cho ra. Một hôm, cha tôi nghe nói tấm gương thần đang nằm trong tay 1 người sống ở Barcelone. Cha tôi lên đường đi thành phố đó, nhưng đến quá trễ. Người đó đã tự treo cổ. Chủ nhà thì muốn lấy lại tiền thuê nhà mà người chết chưa trả và đã bán tấm gương. Người mua gương...

- Cũng tự treo cổ nữa à? - Bà Darnley hỏi.

- Bị mất mạng trong tai nạn đường sắt. Khi cha tôi bấm chuông nhà ông, thì ông đã chết rồi. Giữa lúc ấy, con ông lại trao tấm gương cho 1 người bạn đi Madrid. Người con có nói rằng, trước khi chết ít lâu, cha anh ấy đã nhìn thấy 1 hình ảnh khủng khiếp trong gương: hình 1 người đàn ông tóc dài bạc trắng và mắt xanh lá cây. Đó là hình ảnh của Chiavo. Cha tôi không ngạc nhiên. Thật vậy, chúng tôi thuộc gia đình Chiavo và chúng tôi đã biết ông đi đâu khi biến mất. Ông đi xuyên qua tấm gương đến với những ngôi nhà ngầm, nơi các thần linh nhỏ bé sống. Ông vẫn ở trong đó, nhưng đôi khi trở về tấm gương và nhìn ra bên ngoài. Điều này phải được hiểu như 1 lời cảnh báo.

Bà Darnley đưa tay lên ôm cổ:

- Ông ta đi xuyên qua... tấm gương à?

- Giống như Alice - May nói khẽ.

- Tôi không thể tin được - Bà của Mya tuyên bố.

- Có thể bà chưa tin - santora nói - Nhưng bà hãy nghe tiếp đây.

Người đàn ông đi Madrid bán tấm gương cho 1 anh sinh viên đại học... 1 người tên Diego Manolos. ít lâu sau đó, Manolos rời khỏi Tây Ban Nha trở về quê hương mình. Đó là 1 nơi mà bà biết, thưa bà: 1 hòn đảo nhỏ, nước cộng hòa Ruffino. Ở đó, anh ấy cưới 1 cô gái, từng là bạn của bà, và vẫn là bạn của bà. Bạn của bà nghĩ gì về tấm gương?

- Cô ấy không thích nó, - Bà Darnley thừa nhận. - Bạn tôi cho rằng tấm gương xấu xí, và bạn ấy đúng. Gương không có gì là thẩm mỹ cả. Đáng lẽ chị ấy đã tặng cho tôi từ lâu lắm rồi, nếu không bị Ông

chồng ngăn cản. Riêng chị bạn tôi chưa bao giờ thấy tấm gương có gì lạ. Nhưng gia đình Manolos đã giữ gương suốt 30 năm.

Santora cúi xuống bà Darnley và đột ngột nói khẽ đến nỗi Hannibal phải lắng tai mới nghe được ông nói gì:

- Tấm gương ấy bị nguyên rửa. Chiavo đã phù phép hại bất cứ ai giữ gương, nhưng lại không thuộc dòng máu mình.

- Nhưng Diego Manolos có bị gì đâu! - Bà Darnley phản đối - Trái lại, anh ấy rất thành công trên đường đời! Anh ấy làm cố vấn tổng thống Cộng Hoà Ruffino.

- Có lẽ lời nguyên đã lệch sang vợ anh ấy - Santora gợi ý - mắt nhìn bà Darnley dăm dăm không chớp - Kìa senora, bà hãy nói về chị bạn của bà. Vợ của Manolos có được hạnh phúc không?

Bà Darnley xoay đầu sang hướng khác để tránh ánh nhìn của Santora.

- Thật ra thì không - Bà miễn cưỡng thú nhận - Dường như lúc chồng còn sống, Isabella không được hạnh phúc. Anh ấy đối xử không tốt với vợ. Nhưng bây giờ anh ấy đã chết...

- Và sau khi anh ấy chết, việc đầu tiên mà vợ góa của anh làm, là gọi tấm gương cho chị! - Santora nhắc lại.

- Chị ấy biết tôi muốn cái gương đó.

Nói xong, bà Darnley hoàn hồn lại, như vừa thức tỉnh sau 1 cơn ác mộng, rồi đứng dậy.

- Senor Santora, ông đã kể cho tôi nghe 1 chuyện rất khó tin. Không ai có thể biến mất trong 1 tấm gương. Nhưng nếu ông thật sự là con cháu của Chiavo, thì ông phải chứng minh được. Có giấy tờ... giấy khai sinh và các loại giấy tờ khác. Nếu tấm gương là sở hữu hợp pháp của gia đình ông, thì tôi sẽ trả lại ông... Nhưng tôi cần chứng cứ.

Đến lượt Santora đứng dậy theo và lấy lại gói đồ trên bàn.

- Tôi đã mất hết mấy năm mới tìm lại được gương - Ông nói - Cha tôi đã lần theo dấu vết của nó từ Madrid đến Barcelone, rồi từ Barcelone đến Madrid. Tôi thì theo gương đến Ruffino, nhưng khi tôi liên lạc được với vợ góa của Manolos, thì đã quá trễ. Bây giờ, thì tôi ở đây. Tôi phải mất 1 thời gian để lấy được những giấy tờ mà bà yêu cầu, nhưng tôi chờ được. Tôi sẽ viết thư về Tây Ban Nha.

- Tôi cũng sẽ chờ - Bà Darnley nói.

- Vâng, thưa senora Nhưng trong khi chờ, bà nhớ là phải cẩn thận. Tấm gương này nguy hiểm.

Nói xong, ông bước ra. Ba thám tử trẻ nghe tiếng cửa mở ra, đóng lại.

- Câu chuyện thật khó tin! - Peter hơi xúc động nói.
- Chắc là ông ấy bịa ra thôi - Bà Darnley nói như để thuyết phục chính mình.
- Chắc Santora không phải là con cháu của Chiavo đâu. Mà không ai có thể biến mất vào gương. Nếu ông ấy thật sự là con cháu của Chiavo, thì tại sao không nói ngay từ lần gặp đầu tiên, cách đây hơn 1 tuần?
- Có lẽ - Hannibal trả lời - Vì ông ấy mới nghĩ ra chuyện ấy hôm nay thôi.

con ma trong tấm gương

Chương 4 Điều Bí Ẩn

Trước khi chào từ biệt bà Darnley, Hannibal đưa cho bà danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ.

- Số điện thoại của tụi cháu ghi phía dưới - Hannibal nói - Nếu giúp được bà điều gì, tụi cháu rất sẵn sàng.
Như không để ý cách ăn nói cầu kỳ của thám tử trưởng, bà máy móc cầm lấy tấm giấy cứng, xếp làm đôi. Rõ ràng bà đang nghĩ đến chuyện khác.

- Không ai có thể biến mất vào gương - Bà nói lại.

- Đương nhiên - Hannibal nói - Nhưng để xem các giấy tờ mà ông Santora sẽ trình bà để làm cơ sở cho câu chuyện của ông ấy.

Bà gật đầu. Khách chào bà trên ngưỡng cửa tiền sảnh. Bà đứng bất động ở đó, giữa 2 đứa cháu ngoại. Nét mặt bà mệt mỏi và trông bà thật bơ phờ trong bộ trang phục thuộc thời đại khác. Đó không còn là người mà khách mới quen biết cách đó không lâu: nhanh nhẹn, say mê gương và thích hóa trang làm nữ hoàng Marie- Antoinette.

- Ngôi nhà này làm mình thấy khiếp quá - Peter nói khi xe chạy về Rocky.

Hannibal không trả lời. Ngồi tựa vào bồn tắm cũ, thám tử trưởng dùng 2 tay ôm đầu gối, nhắm mắt lại, bất động...

- Babal, cậu nghĩ gì vậy? - Bob hỏi.

- Nghĩ đến 1 điều... 1 điều mà ông Santora đã nói... 1 điều gì đó nghe chối tai.

- Ông ấy kể những điều gì đâu! - Peter kêu - Chuyện gương thần và những chuyện tào lao khác nữa! Làm sao có thể chui qua bên kia

tắm gương và ở lại bên đó được! Càng không thể thỉnh thoảng trở lên mặt gương để hù dọa... hay báo tin gì đó cho người ta...

- Mình không nghĩ đến chuyện đó - Hannibal ngắt lời - Ta phải xem chuyện ông Santora kể như 1 truyền thuyết... Hoặc như 1 chuyện bịa đặt để hù bà Darnley và khiến bà nhường lại tắm gương.

- Dường như mình đoán ra điều làm cậu thắc mắc - Bob nói - Chính mình cũng hơi giắt mình khi ông Santora nói là phải mất 30 năm mới tìm ra được dấu vết tắm gương ở Ruffino. Khó tin quá. Một người làm cố vấn cho tổng thống 1 nước cộng hòa là 1 người mà ai cũng biết đến. Ông ta không thể lẫn trốn được và công chúng biết tất cả về ông ta Diego Manolos đã giữ tắm gương cho đến lúc chết. Điều đó không bí mật gì.

- Ruffino là 1 nước cộng hòa nhỏ, - Hannibal nhận xét - Cậu biết gì về nước này?

Khi thấy Bob vẫn im lặng, tuy là "nhà bác học" của nhóm. Hannibal nói thêm:

- Ruffino chỉ là 1 quốc gia ít được nói đến. Cũng có thể phải mất 30 năm mới có thể tìm tắm gương được. Không, không phải điều này làm mình thắc mắc. Cái làm mình suy nghĩ là Santora đã nói về nhận dạng của tên trộm... Nhớ lại đi! Ông ta nói: "Ta đều biết 1 điều duy nhất, đặc biệt là 1 người thấp nhỏ, không thể nào lấy cắp tắm gương của Chiavo nổi". Mà ông ta không hề thấy tên trộm lên vào nhà bà Darnley và không được nghe ai mô tả. Tuy nhiên ông ta lại biết: đúng, tên trộm là người nhỏ thấp.

Bob rên:

- Trí nhớ cậu y như máy ghi âm! Có thể ông ấy nói thế, nhưng lại không hề biết. Bất cứ ai cũng trở nên nhỏ bé nếu phải dịch chuyển 1 tắm gương như thế. Bộ cậu nghi ông Santora có tội trong vụ trộm ấy à?

- Ông ấy có vẻ ngạc nhiên thật sự khi nghe nói đến chuyện trộm, - Hannibal như đang nói với chính mình - Dường như ông cũng có vẻ hơi hoảng hốt. Đối với ông, việc đó có ý nghĩa. Mặc dù bà Darnley không nói gì, nhưng ông hiểu ngay là người lạ mặt quan tâm đến chiếc gương. Và chỉ khi đó ông mới nói mình là con cháu của Chiavo... như thể thời gian đột ngột gấp lên và ông buộc phải hạ con át chủ bài để thử lấy tắm gương... Không đâu! Theo mình, Santora không hề biết gì về vụ trộm cho đến khi bà Darnley cho ông biết. Nhưng mình nghĩ có thể ông ấy biết tên trộm. Dù gì, mình tin chắc ta sẽ sớm nghe nói đến gương nữa cho xem.

- Mình, thì không muốn chút nào! - Peter thẳng thừng.

Hannibal mỉm cười... 1 nụ cười quen thuộc mỗi khi phát hiện 1 vụ bí ẩn nào đó. Peter và Bob không lầm. Hannibal sắp bước vào 1 cuộc phiêu lưu mới và sẽ không chịu thua cho đến khi nào làm sáng tỏ mọi việc.

- Ta phải chuẩn bị sẵn sàng - Hannibal nói khẽ - Santora sẽ cần 1 tuần lễ để cho gửi tài liệu từ Tây Ban Nha sang. Từ đây đến đó, mình xin nói lại 1 lần nữa, ta phải chuẩn bị sẵn sàng.

- Bằng cách nào? - Peter hỏi.

- Bằng cách sẵn lòng thông tin - Hannibal nhanh nhẹn giải thích - Ta hãy tìm thông tin về Ruffino Và về Chiavo nữa. Theo như bà Darnley nói, đó là 1 pháp sư tài giỏi. Nhưng mình chưa bao giờ nghe nói đến ông này. Ta có nhiều việc phải làm, nhưng khi đã biết được thông tin, ta sẽ có khả năng hành động.

Dự đoán của thám tử trưởng thành sự thật. Hầu như đúng 1 tuần lễ sau chuyến đến thăm bà Darnley, 3 thám tử trẻ thấy Jeff Parkinson đến.

Jeff đi xe ca từ Hollywood đến Rocky và đi thẳng đến Thiên Đường Đồ Cổ. Hannibal đang sửa vật trong xưởng sửa chữa và chỉ rời mắt khỏi cái máy in cũ khi thấy mái tóc màu hung của Jeff cách đó vài bước. Hannibal chùi tay nhanh vào cái giẻ và hỏi ngay:

- Có tin gì về Santora không?

Jeff lắc đầu, rồi ngồi xuống cái ghế đu cũ kỹ.

- Không có dấu hiệu gì về ông ấy nữa!

?Peter bước vào. áo sơ mi mới ủi, tóc còn ướt.

- Chào! - Peter nói khi thấy Jeff - Có chuyện gì mà bọn mình lại vinh dự thấy mặt cậu?

- Chuyển đi lướt ván của cậu thế nào? - Hannibal hỏi Peter.

- Đây sóng gió! - Peter vừa nói vừa ngồi xuống cái thùng - Sóng to lắm! Mình bị té 3 lần, khá mạnh. Nên mình dừng lại trước khi bị gãy cổ. Tắm xong, là mình đến ngay đây.

Jeff cười.

- Bác Warrington có nói cậu là người cẩn thận nhất trong nhóm! cậu Peter không bao giờ chịu mạo hiểm vô ích. Bác thường nói thế.

Peter không giận và cười theo.

- Nguy hiểm là chuyện bình thường khi đi theo Hannibal Jones. Babal liều lắm!

- Đôi khi cần phải chịu mạo hiểm nếu muốn làm sáng tỏ bí ẩn, Hannibal nghiêm trang khẳng định.

Hannibal nói đúng.

Lúc đầu, khi Hannibal, Peter và Bob mới lao vào những cuộc điều

tra, thì đồng hồ sơ không. Nhưng nay, ngăn hồ sơ đã đầy ắp những ghi chép của "Lưu trữ nghiên cứu". Đồng hồ sơ này chứng tỏ 3 thám tử đã đạt được những kết quả có thể làm cho ngay cả những thám tử chuyên nghiệp cũng phải ganh tị. Nhưng, để giải mã những bí ẩn, bộ 3 đã phải chịu mạo hiểm, đôi khi rất nguy hiểm. Hannibal không thuộc loại người dễ lùi bước trước nguy hiểm

- Mình nghĩ cậu đến đây để báo cho bọn mình 1 điều gì đó quan trọng, phải không? - Hannibal nói với Jeff.

- Quan trọng... mình cũng không biết nữa - Jeff thú nhận - Các cậu đã nghe chuyện ông Santora kể về nhà pháp sư già đã đi xuyên qua tấm gương để đến sống ở thế giới yêu tinh...

- Chuyện hoang đường! - Hannibal thờ dãi- Nhưng cậu nói ông Santora không cho biết tin gì từ hôm bữa à. Vậy mình suy ra ông ấy vẫn chưa đưa cho bà ngoại cậu xem giấy tờ chứng nhận ông ấy đúng là con cháu của Chiavo à?

- Chưa. Nhưng nếu đưa chứng cứ ấy ra, thì ông ấy sẽ lấy được gương. Bà ngoại lương thiện và công bằng, bà không muốn gây thiệt hại cho ai hết. Nhưng bà không muốn người ta lừa bà. Bà ngoại không buông gương yêu tinh chỉ vì Santora kể cho bà nghe 1 câu chuyện cổ tích... Mình sẽ nói lý do mình đến đây. Hôm bữa, các cậu có gặp John Chan ở nhà...

- John Chan? Người giúp việc cho bà Darnley à? Có gặp. Thì sao?

- Anh ấy đảm tính - Jeff nói - Anh ấy làm cho bà ngoại được mấy năm rồi và mình chưa bao giờ thấy anh ấy mất bình tĩnh hay xúc động vì bất cứ lý do gì. Anh ấy làm việc có lương tâm, nấu ăn như đầu bếp nhà hàng và thời gian rỗi thì chơi ghita Các cậu biết không, anh ấy học ở đại học Harvard. Ba anh ấy muốn anh trở thành luật sư, nhưng anh John lại thích ghita cổ điển.

- Thì sao? - Hannibal hỏi lại.

- Mình chỉ muốn nói rằng anh John là người có học và trầm tĩnh. Vậy mà... bây giờ anh ấy lại hay nghe tiếng động và... hình như mình cũng thế.

Peter và Hannibal chờ đợi nghe tiếp.

- Tối qua mình nghe có tiếng động... Giống như tiếng cười. Mình dậy và xuống nhà. Cửa vào vẫn khóa y như lúc trước khi lên ngủ. Mình bật đèn phòng khách và không thấy gì bất thường hết. Mình định về phòng thì tự nhiên có cảm giác lạ la... các cậu biết không, giống như khi thoáng nhìn thấy 1 cái gì đó. Mình tưởng có ai vừa mới vào thư phòng hay có ai động đây trong phòng đó. Mình vào, bật đèn sáng lên. Ở đó, cũng không thấy gì bất thường. Nhưng quay ra tiền sảnh,

mình gần như đụng đầu vào anh John mặc áo ngủ đang tiến tới, tay cầm dao. Ngay lúc đó, mình tưởng anh John bị điên. Nét mặt anh ấy có vẻ rất lạ lùng, mà lại đang cầm dao nữa. Mình sợ lắm.

- Rồi sao? - Hannibal hỏi lần thứ 3.

- Thì mình chỉ nói: "Chào!". Anh ấy bình tĩnh lại ngay và trả lời: "à, ra là cậu thôi!". Mình và anh John đang đứng đối mặt nhau, thì tiếng cười lại vang lên. Phát ra từ thư phòng... chỗ có tấm gương. Anh John lao thật nhanh vào phòng. Không có ai hết. Hoàn toàn không có ai. Bốn bức tường, 1 đồng sách và tấm gương. Không thấy gì khác. Peter gãi đầu.

- ý cậu muốn nói rằng tấm gương thật sự có phép à?

- Mình biết trả lời cậu thế nào đây? Dù người ta có kể thế nào đi nữa, mình không tin là nhà có ma. Đúng là không khí nhà hơi lạ lùng, nhưng chưa có hiện tượng bất thường nào xảy ra trước mặt bà ngoại.

- Ngôi nhà thú vị đấy chứ - Hannibal tuyên bố - Mình đã đọc nhiều bài nói về nhà này. Nhà ảo thuật Drakestar đã xây nhà sau khi rời sân khấu. Khi đó, ông nghiên cứu thuật thông linh và mời nhiều bạn bè về nhà để chứng kiến những buổi thí nghiệm. Ông qua đời cách đây 12 năm. Những người mua nhà phao tin đồn rằng ma chủ cũ thỉnh thoảng vẫn hiện về.

- Họ bảo họ nghe tiếng động khi đêm khuya - Jeff nói rõ - Nhưng bà ngoại sống ở nhà này 10 năm nay rồi. Bà chưa nghe tiếng gì khả nghi cả. Bà nghĩ người chủ trước giàu trí tưởng tượng thôi. Nhưng anh John cũng bị thức giấc, vì nghe tiếng cười... và mình cũng nghe thấy. Anh John không tin ma. Nhưng bây giờ anh ấy lại thấy căng thẳng. Anh ấy nói là đêm sau, anh sẽ để con dao dưới gối mới dám ngủ... phòng khi cần... Và anh John bắt mình phải hứa không nói gì với bà ngoại hết. Anh không muốn bà lo. Nhưng mình nghĩ chính bà cũng có nghe tiếng.

- Bà có nói với cậu à? - Peter hỏi nhanh.

- Không. Nhưng sau chuyện thư phòng, còn thế này nữa đây. Mình trở lên ngủ, và anh John cũng thế. Ít lâu sau, mình lại thức dậy nữa: mình nghe tiếng cửa phòng bà ngoại mở ra kêu khẽ. Mình ra cửa xem sao. Bà ngoại đang đứng đó, trên cầu thang và nhìn xuống dưới. Mình hỏi bà có bị sao không. Khi nghe tiếng mình, bà giật mình quay lại và trả lời bà khát và định xuống uống miếng nước. Bà bảo mình về phòng ngủ. Mà bà ngoại không bao giờ thức giấc giữa đêm. Bà rất khỏe và ngủ ngon giấc từ tối đến sáng, thẳng 1 giấc. Mình nghĩ bà cũng có nghe tiếng gì đó.

- Bà có vẻ sợ sệt hay lo lắng gì không? - Hannibal hỏi.
- Mình cũng không biết. Bà không nói gì với mình và trông như mọi khi. Nhưng mình chắc chắn bà có nghe tiếng động và mình biết chắc mình cũng có nghe. Các cậu biết không, trước giờ chưa có chuyện gì bất thường xảy ra. Vậy chỉ có thể là con ma Drakestar. Hay là tấm gương quỷ quái kia... Cả 3 cậu đều là thám tử. Hay các cậu thử tìm hiểu thêm về tấm gương ấy? Thật ra, bà ngoại không biết nhiều lắm đâu. Bà chỉ biết những gì bạn của bà kể lại.
- Bà goá Manolos hả?
- Phải! Khi bà ngoại còn là nữ sinh, bà là bạn học gốc gác ở Ruffino. Cả 2 học cùng trường nội trú. Ruffino là 1 nước cộng hòa nhỏ, chỉ là 1 hòn đảo, nằm ngoài khơi bờ Nam Mỹ. Một số gia đình ở Ruffino thích gởi con cái sang Mỹ học. Khi có bằng cấp rồi, bà Isabella, bạn của bà ngoại trở về nhà. Do đã đến tuổi lấy chồng, bà lấy ông Diego Manolos. Bà ngoại vẫn liên lạc với bà Isabella. Thậm chí bà ngoại có đến Ruffino 2 lần thăm bạn. Nhưng bà ngoại không thích ông Diego. Bà ngoại cho rằng ông ấy là tên vô lại và thấy rõ ông làm khổ vợ. Tuy thế, ông ấy vẫn tiến thân nhanh và trở thành cố vấn tổng thống. Ông ấy chết cách đây khoảng 1 tháng. Bà Isabella Manolos gởi ngay tấm gương cho bà ngoại. Ta đã biết ông Diego mua tấm gương ở Tây Ban Nha và biết rằng, theo truyền thuyết, Chiavo dùng gương để liên lạc với các thần linh khủng khiếp xấu xa. Ta biết thế, ngoài ra không biết gì hơn.
- Tấm gương ấy đã kích thích lòng tò mò của bọn mình - khi đó Hannibal thú thật - Có thể bọn mình sắp cho cậu biết thêm về gương và Chiavo Bob và mình đã bỏ ra nhiều ngày để tìm kiếm thông tin về pháp sư Tây Ban Nha. Rất tiếc là thư viện Rocky không có gì liên quan đến ông ấy. Thư viện Los Angeles cũng thế. Cho nên sáng nay, Bob đã đi đến thư viện trường đại học Ruxton. Ở đó có 1 giáo sư nhân chủng học, là tiến sĩ Barrister, chuyên sưu tầm những chuyện liên quan đến các hiện tượng tâm lý.
- Mình đã về! - 1 giọng nói quen thuộc thông báo. Bob vừa mới xuất hiện ở ngưỡng cửa xưởng.
- Dường như về đúng lúc - Bob vui vẻ nói thêm - Chào Jeff.
- Cậu tìm được gì không? - Hannibal hỏi.
- Đương nhiên! Trường đại học Ruxton là 1 nơi tuyệt lắm. Tiến sĩ Barrister là tác giả của 2 bài báo dài nói về tấm gương Chiavo. Theo chuyện đồn đại từ xưa về Chiavo, thì ông ấy là 1 phù thủy rất mạnh và đúng là tấm gương có phép thần. truyền thuyết còn nói là Chiavo không chết. Ông ấy chỉ đi xuyên qua tấm gương để đến với các thần

linh, y như ông Santora đã kể.

- Sắp có bão! Peter thông báo.

- Vì 1 lí do bí ẩn nào đó - Peter nói thì thầm.

Đúng lúc đó, bóng đèn biến đỏ trên bàn thợ sáng lên.

- A ha! hannibal kêu.

Hannibal nhanh tay dẹp cái thùng che dấu 1 lỗ hổng trên tường bên cạnh mình, rồi chui vào đó qua 1 ống bằng tôn uốn. Jeff tròn mắt ngạc nhiên:

- Cái gì... ? - Jeff bắt đầu nói.

Bob đưa tay ra lệnh Jeff im lặng. Vài phút sau bóng đèn đỏ tắt đi.

Bob chỉ cho Jeff thấy:

- Đèn này là tín hiệu báo rằng chuông điện thoại đang reng 083 bộ tham mưu của bọn mình - Hannibal đã chui vào lối mật số 2 để đi trả lời điện thoại. Bóng đèn tắt đi khi Hannibal nhấc máy... Bà ngoại có biết cậu đang ở đây không?

- Không. Nhưng mình có báo cho em gái biết.

Đi theo Bob và Peter, Jeff bò dọc theo ống tôn có đệm mảnh thảm cũ bên trong. Đầu bên kia, có 1 cửa sập dẫn thẳng lên bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal đang đứng trước máy điện thoại, ông nghe áp sát vào tai.

- Cách đây khoảng bao lâu rồi? - Hannibal đang hỏi qua điện thoại.

Jeff chui ra khỏi cửa sập, nhìn xung quanh. Bên trong xe lán đầy áp bàn ghế và đồ đạc. Nhưng mọi thứ được sắp xếp ngăn nắp. Ngoài bàn làm việc, ghế, tập hồ sơ, Jeff thấy có kính hiển vi và nhiều dụng cụ điện tử khác mà Hannibal đã chế tạo để phục vụ cho công cuộc điều tra.

- Anh nghĩ em làm đúng! - Hannibal nói thêm trong máy điện thoại -

Bọn anh sẽ làm tất cả những gì trong khả năng mình. Em hãy khóa hết cửa thật kín và chờ bọn anh. Hannibal gác máy xuống.

- Có chuyện gì vậy? - Peter hỏi.

Hannibal quay sang Jeff.

- May gọi!? - Hannibal giải thích - Cách đây khoảng 15 phút, khi đi chợ về, bà ngoại cậu và May đang lên lầu 1 thì nghe thấy tiếng cười trong thư phòng. Bà và May bắt đầu bước trở xuống. Khi đi đến nửa cầu thang, đã có thể nhìn vào thư phòng. Bà và May nhìn thấy 1 người đàn ông trong gương. Mặt ông tái mét, tóc dài bạc trắng và mắt xanh lá cây sáng.

- Chiavo! - Jeff thốt lên.

- Bà Darnley quyết định làm cho rõ việc này... và bà đã chọn Ba

Thám Tử Trẻ để tiến hành cuộc điều tra Ta sẽ nhờ Warrington đến chở ta đi ngay!

con ma trong tấm gương

Chương 5 Cảnh Cáo

Không đầy nửa tiếng sau, Warrington đến Thiên Đường Đồ Cổ. Bốn cậu leo lên chiếc xe Rolls. Xe chạy nhanh về hướng Hollywood theo giới hạn cho phép của luật đi đường. Khi cho hành khách xuống trước cửa nhà bà Darnley, Warrington nói:

- Tôi phải mang xe về hăng ngay, nhưng sau đó tôi sẽ đi thẳng về nhà. Các cậu biết số điện thoại của tôi rồi. Nếu cần gì, cứ gọi nhé! Ba thám tử trẻ cảm ơn bác tài, rồi bước theo Jeff. Cánh cửa mở ra trước khi Jeff kịp bấm chuông. May đang chờ mọi người về.

Bốn bạn thấy bà Darnley đang ngồi thẳng người trên ghế trong tiền sảnh, mắt nhìn thẳng vào bóng tối thư phòng.

Trông bà tái xanh, nhưng nét mặt cương quyết. Bà không động đậy khi Mayt khép cửa lại.

- Tôi không đủ can đảm bước vào trong đó - Bà nói nhưng không quay đầu lại - Nhưng ít nhất tôi bảo đảm rằng không có ai bước ra khỏi phòng.

- Vậy là từ lúc thấy bóng người trong gương, bà canh giữ cửa này à?

- Hannibal hỏi.

- Tôi không rời mắt khỏi cửa 1 giây! - Bà khẳng định.

Bà đưa tay lên mái tóc. Ba thám tử thấy tay bà hơi run.

- Em gọi các anh - May giải thích - Rồi em mang ghế đến cho bà.

Sau đó em đi đóng kín hết mọi cửa và cửa sổ trong nhà.

- Anh John đâu? - Peter hỏi.

- Hôm nay là ngày nghỉ của anh ấy.

- Vậy là khi em đi chợ với bà, nhà hoàn toàn trống không, không có người à? - Hannibal hỏi.

- Không có người nhưng cửa đều khóa. Cửa có ổ khóa to chắc, còn cửa sổ đều có song sắt, anh phải nhớ như vậy. Và không thấy dấu vết bẻ khóa, cạy cửa. Không ai vào được. Không 1 ai. Em chắc chắn là đã kiểm tra khóa trước khi đi. Anh John đi cùng lúc với em và bà. Bà cũng kiểm tra nữa.

- Phải - Bà Darnley xác nhận, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thư

phòng.

- Hay là anh John có quay lại và khóa cửa không chắc? - Hannibal hỏi thêm.

- Chắc chắn là anh John chưa về. Hôm nay nhiều sinh viên khóa học ghita của anh ấy có buổi hòa nhạc ở Ebell Club. Anh John biểu diễn đầu tiên. Trên đường đi, bà đưa anh ấy đến tận cổng câu lạc bộ. Hannibal dừng cảm bước vào thư phòng. Bà Darnley phân vân 1 hồi, rồi đứng dậy bước vào theo.

Căn phòng gần như tối thui. Bên ngoài, mặt trời đã biến mất sau những đám mây to, còn bên trong, có những bức rèm dày che kín cửa sổ. Thám tử trờng mơ hồ nhìn thấy ảnh mình trong gương. Hannibal bật sáng 1 cái đèn đặt trên bàn, nhìn xung quanh. Bob và Peter cũng vào theo. May bước đến ngưỡng cửa. Thư phòng vẫn y như cách đó 1 tuần lễ, khi 2 thám tử và chú Titus tham quan. Mọi vật đều nằm đâu đấy.

- May ơi! - Hannibal hỏi - Khi thấy người trong gương, em đứng chính xác chỗ nào? Em có thể chỉ chỗ cho anh xem được không?

- Tất nhiên!

Mat quay ra, leo lên thang lầu đến 1 độ cao nào đó. Khi đó, May quay lại, đứng yên, nhìn xuống dưới.

- Em đứng chỗ này - May giải thích - Còn bà đang ngồi trước em cách 1 - 2 bậc thềm.

- Được rồi. Em hãy đứng yên ở đó!

Hannibal lùi lại góc xa nhất trong căn phòng, không rời mắt khỏi gương. Khi đến 1 khoảng cách có thể nhìn thấy May trong gương, Hannibal hỏi:

- May ơi, có thấy anh không?

- Thấy - May đáp - Thấy rõ lắm.

- Có lẽ chuyện đã xảy ra như thế này đây, - Hannibal giải thích với bà Darnley. Nếu có ai đó đứng ở góc mà cháu hiện đứng, bắt buộc bà sẽ thấy hình ảnh của người đó trong gương khi bà bước xuống thang lầu. Và bà đã tin là có mụ Căn phòng này tương đối tối, rèm che kín ánh sáng. Người đàn ông hiện lên có rõ hay không?

Bà Darnley nhắm mắt lại như để nhớ cho kỹ hơn.

- Phải, rất rõ, - cuối cùng bà nói. Thật ra... dường như ông ấy sáng lên 1 cách lạ lùng.

- Cửa vào mặt! - Bob kêu đột ngột - Chỉ có thể vậy thôi! Chắc là phải có cửa mặt trong căn phòng này!

- Trừ phi... đó là ma thật! - Peter rùng mình khẽ nói.

Cùng với Jeff, 2 thám tử tiến hành thám hiểm thư phòng ngay Peter

và Jeff kéo thăm ra, xem xét sàn nhà, thậm chí còn dùng lưỡi dao đâm vào giữa ván sàn gỗ. Bob và Hannibal lấy hết sách ra khỏi kệ và gõ dò tường.

- Không có chỗ nào bọng - Cuối cùng Bob thở dài.

Hannibal nhú mày. Thám tử trưởng chỉ vách tường đối diện với tường có treo gương, hỏi bà Darnley:

- Phòng bên kia là phòng gì ạ?

- Không là phòng. Bức tường này là tường ngoài. Nhà xây trên sườn đồi. Thật ra phần dưới của vách tường này nằm dưới đất. Vì vậy mà không có cửa sổ vào. Vách tường phía Bắc của phòng khách cũng không có cửa sổ, vì cùng 1 lý do.

Cho đến nay, Hannibal không ngờ ngôi nhà rộng lớn, với những gian phòng mênh mông, được xây dựng lạ lùng như thế nào.

- Hừm! Hannibal vừa kêu vừa véo môi dưới. Hừm! Hannibal kêu nữa và gõ tường. Lạ thật! Trừ phi... ngược lại...

Chuông cửa ngắt lời thám tử trưởng, làm mọi người giật mình.

- Bà ơi, để con ra mở! - May nói.

Bà Darnley và 4 cậu nghe tiếng khóa mở ra và tiếng thốt lên:

- Ồ! Chú đấy à!

Ngay sau đó, ông Santora bước vào thư phòng. May đi theo sau giận dữ phản đối:

- Cháu chưa mời chú vào nhà mà!

Khi thấy 3 thám tử trẻ, người mới đến trừng mắt nhìn 3 cậu. Rồi ông thấy thăm được cuộn lại 1 bên, sách chất đầy dưới đất.

- à! - Ông kêu 1 tiếng.

Hannibal có cảm giác là giọng nói pha chút gì hài lòng.

- Ông đến để thông báo cho chúng tôi 1 cái gì đó đặc biệt à? - Bà Darnley hỏi.

- Tôi đến để kiểm tra xem tấm gương của tôi có được an toàn không. Tôi vẫn đang chờ người ta gửi giấy tờ từ Tây Ban Nha sang. à, mà này... Ở đây có chuyện gì xảy ra à? Dường như mọi người có điều gì không hay?

- Không có chuyện gì xảy ra hết, - Bà Darnley hết sức thản nhiên tuyên bố.

- Bà đã thấy 1 cái gì đó - Santora vẫn nói - Tôi nghĩ Chiavo đã hiện ra trước mắt bà. Senora, tôi khuyên bà đừng đùa với lửa nữa. Nếu không, bà có thể sẽ hối tiếc đấy. Khi Chiavo xuất hiện, thì có nghĩa là lời cảnh cáo. Bà hãy cho phép tôi mang tấm gương này đi.

- Tôi chỉ cho phép khi nào ông chứng minh được rằng ông là chủ nhân hợp pháp.

- Tùy bà.

Ông Santora lấy quyển sổ tay ra khỏi túi, dùng cây viết viết vài chữ, xé trang sổ đưa cho bà Darnley.

- Nếu bà đổi ý, xin bà cứ gọi điện thoại đến khách sạn cho tôi - Ông nói - Phòng bà quên, tôi xin nhắc rằng tôi ở khách sạn Beverly Sunset. Tôi ghi số điện thoại ở đây.

Ông cúi chào, rồi ra về. May đóng cánh cửa nặng lại.

- Ông ấy biết! - Bà Darnley thở dài - Ông ấy biết ta đã thấy hình ảnh khủng khiếp trong gương. Nhưng làm sao ông ấy biết được?

- Hoặc ông ấy biết, hoặc ông ấy đoán - Hannibal gợi ý - Chắc là ông ấy nghi khi thấy căn phòng này lộn xộn. Không cần phải phù thủy... giống Chiavo.

Bà Darnley nhìn trang sổ đang cầm trong tay.

- Ông Santora ở khách sạn khá sang trọng - Bà nhận xét - Nỗi đam mê tấm gương này tốn nhiều tiền cho ông quá. Tôi biết giá phòng ở khách sạn Beverly Sunset. Bà bạn Emily Stonehurst của tôi ở đó.

- Cháu biết chỗ - Hannibal nói - Khách sạn ở phía nam đại lộ Sunset, phải không ạ?

- Đúng. Ngay góc đại lộ với Rosewood.

Hannibal đột nhiên ra vẻ chỉ huy.

- Bob! Peter! - Thám tử trưởng gọi - Chú Warrington có cho biết là chú ở nhà, nếu ta cần chú giúp. Các cậu hãy gọi điện thoại nhờ chú đến bằng xe riêng. Chú sẽ chở các cậu đến khách sạn của ông Santora, ở đó các cậu sẽ theo dõi kẻ bị tình nghi của tã Do có 2 cửa vào, cửa chính và cửa sau, nên phải đi 2 người.

- Tuân lệnh sếp! Mình rất thích được ra ngoài thở không khí trong lành 1 chút! - Peter vô tư thú nhận.

Bob, vốn ngoan, nhắc ngay:

- Nhớ phải báo về nhà rằng bọn mình có thể về trễ tối nay.

Rồi Bob gọi điện về nhà để báo không phải chờ cơm. Bob hỏi thêm:

- Babal ơi, cậu định làm gì khi bọn mình đi vắng?

Hannibal nhìn tấm gương yêu tinh và căn phòng bừa bộn.

- Jeff và mình sẽ sắp xếp sách vở lại - Hannibal giải thích - Rồi chờ các cậu về. Mình muốn biết xem con ma Chiavo có hiện hình trong khi các cậu theo dõi Santora không.

con ma trong tấm gương

Chương 6

Peter Gặp Rắc Rối

Trên đường Beverly Hills, Peter, Bob và Warrington dừng lại để ăn lót bụng. Khi bước ra khỏi quán, trời đã tối sẫm lại. Khi đến khách sạn ở góc đại lộ Sunset, trời tối hẳn. Tòa nhà bằng gạch đỏ chỉ cao có 4 tầng, nhưng rất sang trọng.

- Phải dư tiền lắm mới dám ở đây! - Peter kêu.

Warrington đậu chiếc xe Ford khiêm tốn dọc theo lề đường đối diện khách sạn.

- Phải - Warrington nói với Peter - Chỗ này sang lắm. Tôi có đưa nhiều khách đến đây. Không phải khách sạn tầm thường cho doanh nhân. Chủ yếu là khách ngoại quốc. Có 1 số người thường trú ở đó. Họ thích vậy hơn là nhà riêng.

- Ta có thể kết luận rằng ông Santora không thiếu tiền - Bob nói.

- A! Ông ra kia! _ Pterre thông báo.

Thu mình trong xe, cả 3 nhìn theo ông khách Tây Ban Nha đang bước ra khỏi khách sạn. Santora đứng yên 1 hồi trên lề đường, mắt nhìn lên bầu trời sắp bão, lắng nghe sấm sét xa xa Rồi ông rút tay vào túi áo, lên đường như 1 người dạo chơi.

Warrington nhú mào.

- Kìa! Hắn lại đi xuống đại lộ. Tôi có phải quay đầu xe theo hắn không? Như vậy có thể làm cho ta bị lộ.

- Chờ 1 chút đi - Bob nói - Ông ấy không đi nhanh.

Santora đứng lại 1 hồi để ngắm cửa kính tiệm bán hoa. Rồi từ từ bước đi tiếp, lại dừng trước 1 cửa hàng bán đồ mỹ nghệ, và quyết định vào.

- Dường như ông ấy không đi đâu hết - Peter nói - Theo mình, ông ấy chỉ muốn giết thời gian thôi.

- ?! Nhìn kìa! - Bob đột nhiên la lên - Đằng kia! Trong góc!

Một người đàn ông mảnh khảnh, mặc đồ sẫm, vừa mới xuất hiện ở góc đại lộ và đang bước nhanh đến cửa vào khách sạn.

- Tên trộm! - Peter thốt lên.

- Phải, đúng hắn! - Warrington vừa nói vừa ra vẻ muốn xuống xe.

- Khoan đã, chú Warrington ơi! - Peter nói nhanh - Đừng hấp tấp. Có thể đây là cơ hội duy nhất để tìm hiểu gì đang xảy ra.

- Tên này tội phạm mà! - Bác tài phản đối? - Hắn đã đột nhập vào nhà bà Darnley.

- Cháu biết, cháu biết. Và bà Darnley nghĩ có thể hẳn là người của Santora... giống như trợ lý của ông Santora. Vậy mà sau khi có hình ảnh lạ lùng hiện lên trong gương, ta lại gặp người này gần khách sạn. Để cháu suy nghĩ xem.

Peter nhăn trán đấm mình vào suy nghĩ vài giây. Rồi Peter thở dài mở cửa xe ra.

- Cậu định làm gì vậy? - Bob hỏi.

- Đi theo hẳn! - Peter đáp - Biết làm gì khác nữa? Nếu Santora và hánn đồng lõa, thì ta phải tìm cách biết chắc.

- Nếu bọn chúng quyết định gặp nhau trong cửa hàng mỹ nghệ kia, thì cậu phải cẩn thận đấy. Cả 2 đều biết mặt cậu. Cậu phải đừng để bị thấy mặt.

- Tên trộm này nguy hiểm! - Warrington nói thêm - Cậu Peter phải thận trọng nhé!

Trông Peter không hăng hái lắm.

- Cháu biết - Peter thở dài - Đừng lo, cháu sẽ thận trọng.

Peter bước ra khỏi xe, núp sau xe, nhìn phía bên kia đại lộ. Tên trộm nhỏ bé bước tới, mắt nhìn xuống đất và không hề nghĩ đến việc nhìn sang lề bên kia đường. Peter nhẹ nhõm thấy hẳn bước ngang qua cửa hàng mỹ nghệ mà không dừng lại, rồi đi vào khách sạn.

Peter lợi dụng đèn xanh để băng qua đường thật nhanh. Đến lượt Peter bước về hướng khách sạn, cầm ngẩng cao, huyết sáo tự nhiên, như đang không có mối lo âu nào trong đầu. Peter bước qua cửa khách sạn, theo dấu vết con mồi.

Peter phát hiện ngay kẻ đang theo dõi. Tên trộm đang nói chuyện với nhân viên tiếp tân.

Peter đoán xem Hannibal sẽ làm gì trong trường hợp như thế và quyết định rằng có lẽ thám tử trưởng sẽ cố nghe được cuộc đối thoại giữa tên trộm và nhân viên tiếp tân. Thế là Peter lặng lẽ tiến đến gần quầy. Khi chỉ còn cách quầy vài bước, Peter cúi xuống như để cột lại dây giày.

- Tôi rất tiếc, thưa ông - Nhân viên tiếp tân nói - Ông Santora không có trong phòng. Ông ấy vừa mới ra ngoài.

- Thôi vậy! - Gã đàn ông nhỏ bé nói - Tôi sẽ để lại lời nhắn. Anh có giấy không?

- Tất nhiên, thưa ông.

Peter ngước mắt lên, nhưng vẫn táy máy chiếc giày. Gã đàn ông nhỏ bé da sạm vẫn đứng bên quầy, quay lưng lại với Peter. Khi viết xong, ông đưa tờ giấy cho nhân viên tiếp tân, anh nhân viên cho vào phong bì và đặt vào ngăn mang số tương ứng với số phòng: 426.

Làm xong, anh nhân viên quay sang người đàn ông da nâu, gương mày lên, như để hỏi xem khách có cần gì nữa không.

- Anh đừng quên bức thư này nhé, quan trọng lắm.

- Ông yên tâm. Tôi sẽ chờ canh ông Santora về.

Điện thoại lại reo.

- Xin lỗi ông - Nhân viên tiếp tân nói.

Anh ta nhắc máy lên và tập trung nói chuyện. Gã đàn ông nhỏ lợi dụng bỏ đi 1 cách tự nhiên và kín đáo quẹo vào góc hành lang dẫn đến thang máy.

Vài giây sau, Peter nghe tiếng cửa thang máy mở ra, và tiếng ù ù của thang máy chạy. Vậy là khách không tin tưởng anh nhân viên tiếp tân. Trừ phi... Peter đột ngột hiểu ra rằng lời nhắn tin lại chỉ là cái mẹo... mảnh khỏe để biết được số phòng ông Santora bằng cách buộc nhân viên tiếp tân đặt 1 cái gì đó trong ô thư của ông khách Tây Ban Nha Nếu vậy...

Peter chỉ phân vân 1 giây. Cậu đứng thẳng người dậy, bước từ từ qua quầy tiếp tân, rồi quẹo vào hành lang có thang máy. Có 2 thang máy tất cả. Và 1 cầu thang bộ. Thám tử đứng yên 1 hồi. Rồi cố gắng gây thật ít tiếng động, Peter bước nhanh lên cầu thang bộ, bước từng 2 bậc thêm 1.

Đến lầu 4, Peter dừng ở thêm nghĩ, nhìn xung quanh. Trước mặt Peter là 1 hành lang rộng, cũng tiện nghi y như ở tầng trệt. Ở đó, dọc theo tường, cũng có những cái bàn thấp nhỏ, với bình hoa tươi, rồi toàn là cửa, cửa và cửa. Nhưng Peter không thấy dấu vết gã đàn ông nhỏ da nâu ở đâu hết.

Peter đi tiếp. Cậu rón rén đến phòng mang số 426. Tim đập thành thịch. Peter tự đặt trong đầu hàng ngàn câu hỏi. Tên trộm có đang ở trong phòng của Santora không? Hắn có định lấy cắp cái gì không? Hay hắn chỉ chờ ông khách Tây Ban Nha về? Phần mình, Peter có nên báo động không?

Một lần nữa, Peter nhìn xung quanh. Không thấy ai hết, và không có bóng máy điện thoại nữa. Chỉ có thảm dày, bàn hoa và cửa khép kín. Có nên xuống quầy tiếp tân thật nhanh và báo cho nhân viên ở đó biết không?

Một lần nữa, Peter thử nghĩ xem Hannibal sẽ có thái độ thế nào ở địa vị mình. Babal có xuống quầy tiếp tân không? Không, Peter quyết định. Có lẽ Hannibal sẽ ở lại để xem chuyện gì xảy ra. Nếu tên trộm bỏ đi trước khi Santora về, thì vẫn còn kịp chuồn. Còn nếu, trái lại, ông khách Tây Ban Nha quay về trước khi tên trộm đi, thì sẽ có nhiều điều thú vị để quan sát hay phát hiện.

Tuy nhiên, thám tử trẻ không thể đứng mãi trong hành lang. Nếu 1 trong những cánh cửa mở ra, nếu 1 khách ở nhìn thấy Peter lảng vảng ở đây, thì chắc chắn người ta sẽ hỏi. Nhưng biết trốn ở đâu đây?

Gần như đối diện với phòng của Santora có 1 cánh cửa không mang số. Peter nhẹ nhàng xoay thử tay cầm. Cửa mở ra. Mùi xi đánh bóng và giẻ ướt bay đến mũi Peter: đó là tủ cất chổi quét, giẻ và đồ làm vệ sinh phòng ngủ. Peter mỉm cười:

- Mình may quá! - Peter nói khẽ.

Peter chui vào tủ, cẩn thận không đụng vào chổi và cây chùi nhà xếp đứng dọc theo tường, cố không vấp phải máy hút bụi. Rồi Peter khép cửa lại, chừa khe hở thật nhỏ để nhìn. Tựa lưng vào kệ chất đầy hóa chất chùi rửa, Peter bắt đầu canh gác. Từ chỗ trốn, Peter thấy rõ cửa phòng Santora. Thậm chí nếu có ai mở cửa phòng, Peter có thể thấy được bên trong phòng nữa.

Thế là Peter đứng yên chờ đợi. Tiếng sấm vang từ bên ngoài.

Đột nhiên, ở cuối hành lang, có tiếng ù ù của thang máy. Phòng thang máy dừng lại. Peter nghe tiếng cửa luồng mở ra. Có tiếng chân bước nhẹ trên thảm. Một người đàn ông đang bước tới. Peter nghe ông nói 1 cái gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha thật khẽ. Rồi ông Santora đi ngang qua tủ cất đồ làm vệ sinh, dừng lại trước phòng 426 và đút chìa khóa vào ổ.

Peter hé cửa rộng thêm 1 chút và cúi ra phía trước: Peter cương quyết sẽ thấy tất cả những gì sẽ xảy ra.

Santora thốt lên 1 tiếng khẽ ngạc nhiên, xoay chìa khóa 2 vòng và mở lớn cửa phòng ra. Ông bước vào phòng, đóng cửa lại phía sau lưng.

Peter chui ra khỏi chỗ trốn, băng qua hành lang và chuẩn bị áp tai vào cánh cửa phòng 426, thì cậu bỗng sốt dừng lại. Peter vừa mới nghe tiếng đập, tiếp theo là 1 tiếng khác: tiếng vật nặng ngã xuống! Cửa phòng Santora đột ngột mở ra. Trong giây khắc, Peter và tên trộm đứng đối mặt nhau.

- Mày! - Gã đàn ông nhỏ bé gầm gừ.

Rồi hắn lao vào Peter.

Peter tránh ra thật nhanh. Tên trộm hụt Peter, đụng đầu vào tường phía bên kia hành lang. Hắn nảy ra và lao như điên về cầu thang. Tay hắn đang cầm 1 cái gì đó màu trắng.

Peter phản ứng ngay. Cậu nhào tới, chụp 2 cổ chân tên trộm. Hắn ngã nằn dãi, mặt úp xuống thảm. Hắn vung tay, đá chân ngo ngoay, lật người lên được và cuối cùng đâm vào trán Peter.

Peter choáng váng, thả vòng tay ra. Đối thủ lợi dụng ngồi dậy và bỏ chạy. Khi đứng dậy, Peter vẫn còn run. Cậu tựa vào tường. Dần dần mắt và đầu óc Peter sáng lại. Khi đó cậu thấy vật trắng mà tên trộm bỏ rơi trong khi vật lộn: tờ giấy trắng vò nhăn. Peter máy móc lượm lên, cho vào túi.

Peter bước chậm đến phòng. Cửa vẫn mở, cho phép Peter thấy ông Santora đang nằm dài dưới thảm. Máu chảy từ sau tai đến cổ, làm dính áo sơ mi trắng.

Peter hoảng hốt bước vào phòng, quỳ xuống cạnh người bị thương. Peter thử bắt mạch ông. Peter nhẹ nhõm thấy mạch đập nhẹ. Có thể ông khách Tây Ban Nha bị thương nặng, nhưng vẫn còn sống.

Thám tử đứng dậy. Trên bàn viết, đầy giấy tờ từ 1 tập tài liệu bị lục soát, Peter thấy máy điện thoại. Cậu nhắc ống nghe.

- Alô! Tiếp tân nghe đây! - Giọng nhân viên tiếp tân trả lời ngay.

- Ông Santora bị thương, Peter giải thích vắn tắt. Xin anh báo cảnh sát và bác sĩ ngay. Nhanh!

Trước khi nhân viên tiếp tân chững hững kịp trả lời, Peter gác máy xuống. Cậu bước qua người ông Santora, lao ra hành lang, rồi xuống cầu thang. Peter nghe thang máy đang lên. Cậu đi ra tiền sảnh, cố bước tự nhiên và từ tốn, không tỏ ra hấp tấp. Khi đi qua, Peter ghi nhận mọi thứ đều bình lặng. Nhưng nhân viên tiếp tân đã rời khỏi quầy.

Peter ra đến đại lộ. Bây giờ, trời đã tối hẳn và bắt đầu mưa lâm lâm. Tiếng sấm vẫn gầm gừ và tia sét chiếu sáng ngọn đèn xung quanh. Khi đèn chuyển sang màu xanh, Peter chạy băng qua đường, bước nhanh đến chiếc xe Ford nhỏ, nơi Warrington và Bob đang chờ.

Peter mở cửa xe, trốn nhanh vào trong.

- Sao? - Bob hỏi - Chuyện gì xảy ra vậy? Mình thấy Santora bước vào khách sạn. Ông ấy có gặp tên trộm không?

Peter không trả lời ngay. Cậu vẫn nhìn xuống dưới và đang run rẩy toàn thân.

- Cậu làm sao thế? - Bob hoảng sợ hỏi.

- Cậu và chú Warrington có... có thấy tên trộm đi ra không? - Peter hỏi lại thay vì trả lời.

- Không thấy. Không phải hẳn đang ở với Santora à?

Peter lắc đầu.

- Mình... mình đã báo cho nhân viên tiếp tân... - Peter cà lăm giải thích - Tên trộm nhỏ bé kia... chắc hẳn đã trốn qua cửa sau.

Cách nói chuyện đứt đoạn khó hiểu làm cho Warrington lo sợ.

- Kìa, cậu Peter! Cậu hãy bình tĩnh kể lại chuyện đã xảy ra đi.

Đúng giây phút đó, tiếng còi hụ xe cảnh sát vang lên. Xe đang tìm đường giữa dòng xe đông và đến đầu ngay trước khách sạn.

- Tên trộm định giết Santora - Peter giải thích - Hắn đánh Santora rất mạnh. Mình không ở lại chờ. Mình... không thể được. Ý mình nói... sẽ không hay chút nào nếu mình bị bắt trong cái phòng đó. Santora nằm đó... trong vũng máu.

con ma trong tấm gương

Chương 7

Con Ma Trong Tấm Gương

Sau khi Bob và Peter đi rồi, Hannibal không ngồi không. Thám tử trưởng đi khắp ngôi nhà rộng lớn của bà Darnley, kiểm tra xem cửa có khóa chặt không và xem song sắt cửa sổ còn nguyên vẹn không. Tiếng sấm vang lên, xa dần về hướng bắc. Một hình ảnh mới hiện ra bên cạnh hình của Hannibal trong tấm gương yêu tinh. Đó là Jeff Parkinson.

- Hôm nay, đêm sẽ xuống nhanh - Jeff nói khẽ.

- Phải - Hannibal nói - Trừ phi gió xua đuổi mây đi.

Nét mặt Jeff hơi căng thẳng. Rõ ràng Jeff cố gắng để nói những lời trò chuyện bình thường.

- Mình cứ tưởng vào mùa hè ở Californie không có mưa mà?

- Đúng là hiếm khi mưa lắm.

- Bà ngoại bảo cậu rằng bữa ăn tối sắp xong rồi. Ta sẽ dùng cơm tối trong nhà bếp. Ở đó không có gương. Hình như tạm thời bà ngán gương rồi.

Hannibal thích thú được rời khỏi thư phòng, bước ra theo Jeff. Cả 2 bước vào nhà bếp rộng lớn, sáng sủa. Sáng hôm nay, John Chan mới về. Một cái tủ nặng được lôi trước cửa nối liền nhà bếp với nhà xe.

Khi đi chợ về cùng May, bà Darnley mặc bộ đồ mùa hè. Bây giờ bà đã thay 1 cái quần và áo sơ mi, tuy giản dị, nhưng rõ ràng là rất đắt tiền. Bà đã búi mái tóc bạc ra sau ót.

- Ở đây, ta sẽ không thấy con ma nào - Bà khẳng định.

Bà đặt đĩa trứng chiên lên bàn, rồi nói thêm:

- Tôi rất vui là John đã cương quyết không cho tôi treo gương trong nhà bếp.

- Bà chỉ thấy ma trong 1 tấm gương duy nhất mà! - Hannibal nhắc lại

- Gương Chiavo.

Bà ngồi xuống thở dài. Lúc này, trông bà già đi và mệt mỏi... hơi bối rối nữa.

- Đôi khi, tôi cảm tưởng như tất cả những tấm gương của tôi đều có ma, - Bà nói. - Khi chỉ còn 1 mình, khi May và Jeff không có ở đây, nhiều khi tôi cảm tưởng như chính tôi cũng là ma.

Đột nhiên, Hannibal cảm thấy lo sợ. Có bao giờ bà Darnley quá quen thuộc với thế giới hình ảnh phản chiếu đến nỗi bà đã thoát khỏi thực tế của thế giới bên ngoài không?

Hannibal nhanh miệng hỏi

- Thưa bà, trước ngày hôm nay, bà chưa bao giờ thấy ma trong bất kỳ tấm gương nào của bà đúng không ạ?

Bà Darnley nhìn Hannibal. Nét mặt bà, từ trước đến giờ mơ mộng đắm chiêu, đột ngột thay đổi. Bà như trở về với thế giới thực. Bà mỉm cười trả lời:

- Không, Hannibal à, chưa bao giờ. Nhưng trong ngôi nhà này, tôi nhìn thấy mình đi qua đi lại nhiều hơn cần thiết và tôi còn cho rằng tôi nghĩ quá nhiều đến những nhân vật đã từng soi vào những tấm gương này... những nhân vật thường có cái chết bi thảm. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ bị ảo giác. Hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy ma trong gương.

- Được! - Hannibal tán thành. - Nếu vậy, ta chỉ cần chú ý đến 1 mình tấm gương Chiavo... Nghe đây! Hoặc tấm gương đó thật sự có ma, hoặc có cách nào đó để vào ngôi nhà này, mà ta chưa tìm ra, hoặc có ai đó trốn ở đây, mà ta chưa biết cách tìm. Nhất định phải là 1 trong 3 giả thuyết này

Bà Darnley gật đầu khế đồng tình với lời nói của thám tử trưởng.

- Phải, cậu nói đúng - Bà nói.

Hannibal nói tiếp:

- Phần lớn những tiếng động khả nghi mà bà đã nghe thấy tuần này đã vang lên vào ban đêm, đúng không?

- Đúng - Bà nói nữa - Lần đầu tiên tôi thấy con ma.

Hannibal ngồi thẳng người lại trên ghế.

- Vậy là bà có thấy trước rồi à? - Thám tử trưởng sừng sốt kêu.

- Tôi thấy tối hôm qua, bà thừa nhận. Lúc đó trễ lắm rồi. Tôi nghe tiếng Jeff và John đi lại dưới nhà. Khi cả 2 về phòng, tôi không ngủ lại được. Cuối cùng, 1 hồi lâu sau, tôi nghe tiếng ai đó bước trong tiền sảnh. Tôi dậy, Tôi biết là không phải Jeff... Tôi luôn nghe Jeff mở cửa phòng, mặc dù Jeff cố không gây tiếng động. Tôi cũng biết là không phải John. Tôi biết tiếng bước của John. Nên tôi khoác áo và

bước ra thềm nghỉ, không bật đèn. Nhà tối, nhưng tôi vẫn thấy được mọi đồ vật. Tôi tiến đến những bậc thềm trên cao và tôi nhìn xuống dưới, xuống tiền sảnh. Không có ai hết, nhưng tôi nghe tiếng động... 1 thứ tiếng khủng khiếp, giống như tiếng cười man dại. Từ thư phòng. Tôi bước tiếp xuống, thất nhẹ nhàng. Rồi đột nhiên... thì... tôi thấy cái mà lúc chiều May và tôi nhìn thấy... 1 khuôn mặt. Khuôn mặt khủng khiếp trong gương.

- Chiều nay - Hannibal nhận xét - Trong thư phòng rất tối, do màn cửa sổ đều léo kín. Nhưng tối hôm qua, chắc là phải tối hơn nữa.

- Tối hoàn toàn - Bà Darnley khẳng định - Tuy vậy, tôi thấy khuôn mặt rất rõ.

- Bà ơi, - Jeff hỏi - Sao bà không nói gì hết? con ở gần đó mà. Sao bà không báo cho con hay?

- Bởi vì bà không tin mà! - Bà Darnley giải thích - Bà không muốn thừa nhận là bà đã nhìn thấy mẹ Nhưng trong ngày, khi chính May cũng nhìn thấy... bà không thể phủ nhận sự hiển nhiên ấy nữa.

- Thôi, cháu đề nghị thế này - Hannibal nói - Tất cả chúng ta sẽ leo lên lầu. Thật sớm. Ngay bây giờ. Trên kia có truyền hình không?... Có à? Hay quá! Ta sẽ xem truyền hình.

- Tất cả mọi người à? - May hỏi.

- Hầu như tất cả! Ta sẽ tắt đèn tiền sảnh, nhưng anh sẽ ngồi lại trên cầu thang, ở nơi mà chính em và bà đang đứng khi thấy con mẹ Có thể, khi trong nhà bình lặng trở lại, hình ảnh Chiavo sẽ tái xuất hiện. Có thể ta sẽ hiểu ra làm cách nào nó hiện lên trong tấm gương. ý kiến nghe có vẻ hay. Ngay sau khi ăn tối xong, May, Jeff và bà Darnley leo lên lầu. Bà Darnley lớn tiếng hỏi Hannibal xem cậu muốn xem chương trình truyền hình nào.

Khi đèn tiền sảnh đã tắt hết, Hannibal lảng lảng ra vị trí cạnh gác, ngay giữa cầu thang, đối diện với thư phòng mở cửa.

Suốt khoảng nửa tiếng, thám tử trưởng không nghe thấy gì khác ngoài tiếng bảo gầm gừ, tiếng nói và tiếng cười từ truyền hình. Thỉnh thoảng tiếng sấm vang lên, khi xa, khi gần. Hannibal vẫn chờ, mắt dán vào căn phòng tối om, không dám lơ là 1 giây. Cuối cùng, Hannibal nghe thấy tiếng động khẽ ngay phía dưới... thật ra tiếng ấy khẽ đến nỗi Hannibal không biết mình có nghe nhầm không. Giống như tiếng rên thật khẽ... hoặc tiếng kêu bị át đi. Hay là gỗ kêu rắc do nhiệt độ giảm xuống? Hay là 1 cái gì khác nữa? Có phải Hannibal có cảm giác như có sự dịch chuyển trong bóng tối?

Đột nhiên, thám tử trưởng nghe 1 tiếng gì đó.

Hannibal giật mình. Lần này không thể nhầm lẫn được. Một tiếng

điếc, giống như ai đó để rơi 1 vật... hay giậm chân. Trong bóng tối, Hannibal mở căng mắt. Nhưng cậu không thấy gì, ngoài đường nét mờ hồ của khung cửa thư phòng, 1 hình chữ nhật màu sậm trên nền tường đen. Xa hơn, không thấy gì khác. Đột nhiên, ai đó cười. Thường Hannibal không hoảng sợ dễ dàng. Nhưng cậu vẫn rùng mình. Tiếng cười? thật khủng khiếp, chế giễu, như tiếng cười của kẻ khủng điên. ánh sáng xanh xanh đậm thủng bóng đen trong thư phòng, đột ngột đến nỗi Hannibal chớp mắt. Rồi thám tử trưởng tự buộc mình mở to mắt ra, nhìn vào gian phòng... đếm tấm gương. Mắt Hannibal gặp phải ánh nhìn của con ma. Máu thám tử trưởng như muốn đông lại trong mạch. Khi Hannibal lặng người, khiếp sợ, thì hình ảnh trong gương đột ngột biến mất. Thám tử trưởng dụi mắt, không dám tin cái mình đã thấy: mái tóc trắng rồi bù xù như mớ rong tảo xung quanh 1 khuôn mặt trắng bệch hơn cả phấn, tái mét hơn mặt người chết, nhưng đồng thời sáng lên như được chiếu sáng 1 cách siêu tự nhiên. Còn đôi mắt... 2 con mắt to tướng, màu xanh lá, sáng rực... chứa chan 1 sự mỉa mai dã man. Phía trên đầu, cửa phòng có truyền hình đột ngột mở ra. Nhưng Hannibal hầu như không hay biết. Một lần nữa, thám tử trưởng nghe tiếng cười vang lên như để thách thức. Một lần nữa, cậu nhìn thấy ánh sáng xanh xanh chiếu sáng khuôn mặt quái dị trong tấm gương!

Lần này, Hannibal nhảy phóc dậy, chạy nhanh xuống cầu thang. Đột nhiên, vật khủng khiếp trong gương biến mất lần thứ 2. Màn đen khép kín lại trên hình ảnh quái dị, trong khi tiếng cười chế giễu vang lên nữa, nhưng nhỏ dần và cuối cùng tắt hẳn.

Hannibal trượt nhanh qua tiền sảnh, lao vào thư phòng. Hannibal hấp tấp tìm công tắc đèn. Khi tìm thấy, ánh sáng tràn ngập gian phòng. Gian phòng trống không. Và chỉ có 1 hình ảnh đang nhìn Hannibal từ đáy gương yêu tinh: đó là hình ảnh của chính mình!

con ma trong tấm gương

Chương 8

Hang Ổ Của Con Ma

Vài giây sau, hình ảnh của Jeff xuất hiện trong gương cạnh Hannibal.
- Sao? Cậu thấy nó không? - Jeff hỏn hỏn hỏi.

Hannibal gật đầu, không trả lời.

Bà Darnlay và May lại xuất hiện. Khi thấy mặt Hannibal tái xanh, bà chủ nhà thốt ra 1 âm thanh lạ lùng, nửa là tiếng cười, nửa là tiếng thở dài.

- Khủng khiếp quá, phải không?

Thám tử trưởng hít thở thật mạnh, cố kiềm lại không để tay run nữa. Hannibal thậm chí nói chuyện lại được và bình tĩnh trả lời:

- Dạ đúng, thưa bà, khá rùng rợn. Và cháu hiểu tại sao bà khó thừa nhận rằng bà đã thấy 1 vật như thế.

Sau đó, Hannibal nhìn xung quanh, khám xét tường thật kỹ trước khi nhìn trở về tấm gương.

- Cháu tự hỏi không hiểu con ma biến đi đâu! - Thám tử trưởng nói khẽ.

- Có lẽ nó đã quay về nơi từ đâu nó đến - May rùng mình nói - Hy vọng nó sẽ ở lại đó luôn. Dù sao... có thể câu chuyện mà ông Santora kể là có thật. Có thể Chiavo có khả năng hiện lên trong gương.

- Không thể được! - Bà ngoại của May phản đối - Người ta không thể sống trong gương được. Và đây chỉ là tấm gương. Tấm gương bình thường. Tất nhiên là trừ cái khung xấu xí.

- Đúng - Hannibal đồng tình.

Hannibal bước lại gần gương, sờ thử khung.

- Xấu xí, nhưng xấu xí bình thường, nếu có thể nói thế. Một khung bằng thép kiên cố. Không có gì khả nghi. Không có thiết bị để lừa những người soi vào đó. Và chính kính gương cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ là nó rất cổ. Vậy mà nó cho ta thấy hình ảnh của 1 cụ già ghê rợn. Trong phòng này có cái gì đó bí ẩn. Hiển nhiên! Mình đâu có nằm mơ.

Cơn bão, cho đến nay chỉ gầm gừ, cuối cùng ập xuống thật sự và dữ dội. Dường như chính thời tiết cũng muốn phản kháng sự hiện diện khó hiểu trong tấm gương. Bắt đầu là vài giọt mưa to, rồi mưa xối xả. Tia sét vạch ngoằn ngoèo bầu trời, ngay sau đó là tiếng sấm khủng khiếp làm lung lay ngôi nhà cũ. Đèn nẩy sáng lên, rồi tắt luôn.

- Ôi, trời ơi! Bà chủ nhà than phiền. Chắc sét đánh trúng dây điện rồi! Hannibal vẫn đứng yên trong bóng tối, lắng nghe trời mưa tầm tã bên ngoài, mắt dò xét bóng đêm xung quanh. Đột nhiên, ánh mắt thám tử trưởng bị thu hút bởi 1 ánh sáng xanh xanh yếu ớt, như đang nổi lên từ phía trên sàn nhà, trong góc phòng.

Thám tử trưởng mạnh dạn bước về hướng ánh sáng bí ẩn. Hannibal thò tay đến, chạm thử. Ngón tay cậu đụng bờ kê... và đụng vào 1 cái

khác nữa. Một chất hơi nhớt. Khi rút tay về, Hannibal nhận thấy đầu ngón tay tỏa sáng nhẹ.

- Ta cần đèn sáng! - Hannibal nói.

Jeff và May bước ra, mò mẫm đi về nhà bếp. Ít lâu sau, ngọn lửa dịu của đèn cây chiếu sáng tiền sảnh. Hai anh em trở về, tay cầm đèn cây.

- Đèn pin hết pin rồi - Jeff thông báo.

Jeff đặt đèn cây trên bàn, còn May đưa đèn cây đang cầm cho Hannibal.

Thám tử trưởng xem xét bàn tay. Màu xanh lá cây đã biến mất.

Nhưng ngón tay Hannibal vẫn còn dính 1 chất xám xám lạ lùng.

- Cái gì vậy? Jeff hỏi.

Hannibal ngửi thận trọng, rồi quay sang May và Bà Darnley.

- Con ma này lạ thật! - Thám tử trưởng thông báo - Nó hóa trang.

Phấn hóa trang của nó khá đặc biệt, sáng trong bóng tối giống như phốt pho. Phải chi có thêm ánh sáng.

May vội đi tìm thêm đèn cây. Khi ấy, Hannibal cẩn thận xem xét kệ sách còn ít chất dính màu xám. Sau đó thám tử trưởng lấy khăn chùi tay, rút hết sách ra khỏi kệ và khám xét bức tường. Thám tử trưởng cạo, gõ, nghe và lặp lại thao tác mấy lần.

- Không nghe bọng, Hannibal thở dài. Mặc dù khó tin, nhưng nhất định phải có cánh cửa ở đây. Tường này là tường ngoài của cuối nhà. Phải có chỗ mở cho phép ra vào. Đó là cách giải thích logic duy nhất cho việc con ma kia đi lại. Chỉ còn việc tìm ra cửa mật ấy.

- Nhưng ngôi nhà xây trên sườn đồi mà, bà Darnley nhận xét. Phía bên kia tường chỉ có đất thôi.

- Có thể người ta đã cho đào đường hầm, Hannibal nói. Không nhất thiết là 1 đường hầm rộng lớn.

- Đường hầm hay chỗ trốn ẩn - May nói khẽ.

Cô bé chỉ bức tường.

- Có thể, May nói thêm, nó... nó đang đứng phía sau, lắng nghe những gì mình nói.

Jeff đột nhiên chạy ra khỏi phòng. Nghe tiếng Jeff đi vào nhà bếp, đóng mở ngăn kéo. Cuối cùng Jeff trở về, tay cầm cái búa nặng bằng gỗ cứng.

- Không hiểu anh John dùng cái này để làm gì, nhưng mình sẽ biết cách dùng nếu con ma mắc dịch kia dám đi xuyên qua tường để đến đây - Jeff tuyên bố.

- Có thể nó không còn trong nhà nữa - Hannibal nói - Chỉ có 1 cách để kiểm tra: tìm cánh cửa mật!

Bà Darnley ngồi sụp xuống ghế.

- Hannibal à, tôi van cậu! - Bà dặn dò - Cần thận nhé!

- Cháu luôn cần thận! - Hannibal khẳng định.

Theo thói quen, Hannibal tiến hành tìm kiếm có phương pháp. May và Jeff giúp lấy hết sách ra khỏi kệ, gõ tường để thăm dò. Một thời gian dài trôi qua, không có kết quả. Bức tường phía sau kệ sách không có gì bất thường: không có khe, không có chỗ rỗng. Ván nẹp chân tường, nằm sát sàn nhà, kiên cố và đóng đinh rất chắc. Còn đường dây điện đúng là chứa đường dây điện, như thám tử trưởng thử kiểm tra. Không có gì xoay được, vặn được hay ấn được.

- Chắc là phải có cái nút đầu đó - Hannibal cứng đầu nói - Nhất định là phải có, trong chính bức tường. Nhưng ở chỗ nào?

- Hay là cửa mật chỉ mở được từ bên ngoài? - Jeff gợi ý.

- Không. Nhớ đi! Nhà ảo thuật Drakestar đã cho xây ngôi nhà này.

Cửa được bố trí theo lệnh ông ấy. Mình đi tìm thông tin về Drakestar. Ông là nhà ảo thuật danh tiếng, có tiết mục hay nhất là tự làm mình biến mất. Sau khi từ bỏ sân khấu, ông hay mời khách đến đây và biểu diễn cho khách xem những tiết mục độc đáo của ông. Thường ông hay biến mất trước mặt bạn bè. Tối hôm nay, con ma Chiavo đã biến mất trong căn phòng này. Mình suy ra rằng chính nơi này là nơi Drakestar biểu diễn cho khách xem. Vậy cửa phải mở được từ bên này cũng như từ bên kia.

Hannibal lại ngắm nhìn mấy kệ sách.

- ? hê! Hannibal đột nhiên kêu.

Mắt thám tử trưởng long lanh kích động.

- Có chuyện gì vậy? May hỏi.

- Ta đã gõ, ấn, đẩy mà không thấy gì. Nhưng ta đã quên 1 điều...

Những kệ sách này là rất nặng. Bà Darnley ơi! Khi bà mua nhà, kệ sách đã gắn sẵn vào tường rồi, phải không ạ?

- Đúng.

- Vậy thì bà chỉ việc cho sách vào mà thôi. Xem nào. Khi ta thử đẩy vào tường, thì không có gì xảy ra cả. Nhưng giả tử ta làm ngược lại... Hannibal vừa nói vừa đặt 2 tay dưới kệ còn dính phần hóa trang của con ma. Khi đó, Hannibal đẩy thật mạnh, từ dưới lên trên và kéo kệ về phía mình.

Không có tiếng động, dù khẽ nhất, vang lên. Nhưng 1 luồng gió nhẹ làm cho cây đèn cây chập chờn. Đồng thời, 1 phần tường, kể cả kệ sách, xoay trên ván nẹp chân tường ở dưới.

Trong thư phòng mọi người đều nín thở. Bà Darnley, Hannibal, Jeff và May nhìn lỗ hổng đang hiện trên bức tường. Mọi người nhẹ nhõm

không thấy sinh thể quái dị nào nhào ra. Trước mặt chỉ có 1 phòng nhỏ trống không. Tường cuối, đối diện và thấy rõ, được xây bằng đá và rõ ràng là "bức tường đáy" thật sự của ngôi nhà.

Hannibal, cùng Jeff theo sát gót, bước lại để quan sát. Thoạt đầu, thám tử trưởng chỉ thấy bụi và màn nhện. Rồi cậu thấy những bậc thềm đầu của cầu thang đâm vào cái lỗ tối đen như mực.

- Có đèn cầy không! - Hannibal yêu cầu - Cho xin đèn cầy đi.

Jeff vội vàng đưa cho Hannibal 1 cây đèn cầy. Thám tử trưởng xem xét thật kỹ phần tường dùng làm cửa vào.

- Hèn gì vách này không nghe rỗng! Hannibal nhận xét. Nó được xây dày như bức tường thật. Và được lồng vào khung thép nữa. Đúng là 1 kiệt tác!

Jeff, đứng cạnh Hannibal, nhìn cầu thang bí ẩn.

- Xuống thử không? - Jeff nói khẽ.

- Không được! - Bà ngoại của Jeff nghe được và la lên - Không được mạo hiểm vào chỗ đó.

- Cháu xin lỗi, thưa bà - Hannibal lễ phép nói - Nhưng cháu e rằng phải thám hiểm cái lỗ này. Sau khi giải được 1 phần vụ bí ẩn, cháu không thể dừng lại nữa chừng.

- Mình theo cậu! - Jeff quyết định.

- Không được đâu, Jeff! - Bà Darnley phải đối 1 lần nữa.

- Ôi! - Hannibal kêu - Rất có thể con ma không còn đó nữa. Chắc nó trốn mất rồi. Thậm chí giờ này, có lẽ nó đã đi được rất xa.

Nói xong, Hannibal bước qua ván nẹp chân tường và kiên quyết bước vào cầu thang. Jeff đi theo, tay cầm búa gỗ.

Cầu thang mật rất dốc. ánh đèn cầy chập chờn chiếu sáng tường phủ đầy bụi. Không khí hầm và ẩm.

Cầu thang đột ngột có khúc quẹo. Bậc thềm càng dốc hơn nữa. Cuối cùng cầu thang dẫn ra 1 cái hầm hay nói đúng hơn là 1 gian phòng xây bằng đá, có nền xi măng. Hannibal đưa đèn cầy lên. Phía sau lưng, Jeff căng mắt nhìn.

- Không có ai hết! - Jeff kêu khẽ.

- Nhưng dù sao, đúng là con ma đã qua chỗ này! - Hannibal cam đoan 0 Nhìn kia! Trên bức có dấu vết khả nghi! Đi! Lại gần xem thử.

Hai cậu tiến lên vài bước. Khi đó, Hannibal nhìn thấy 2 cái rương cũ bị hư hỏng nhiều.

Thám tử trưởng nhanh nhẹn đặt ngón tay lên môi, yêu cầu bạn im lặng. Rồi sau khi đưa đèn cầy cho Jeff, Hannibal cúi xuống khám xét rương gần nhất. Rương không khóa; ổ khoá bị sét không còn dùng được nữa từ lâu. Hannibal mở nắp rương. Bản lề, cũng bị sét, kêu

cột kẹt. Bên trong, 2 bạn thấy 1 túi ngủ cũ mòn, chén đĩa và chai... và cả 1 ổ bánh mì kẹp thịt trong bọc nhựa.

Hannibal nhìn Jeff. Jeff cũng nhìn lại, nét mặt vừa chưng hửng vừa dò hỏi. Hannibal nháy mắt chỉ về hướng rương thứ 2 đặt gần tường phía dưới. Jeff gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu... Phải, con ma đã sống ở đó 1 thời gian. Thậm chí rất có thể nó vẫn còn đó. Cái rương thứ nhì đủ lớn để nó trốn vào đó...

Không hề tỏ ra sợ sệt, thám tử trưởng bước thẳng ra chỗ cái rương, cố bước thật nhẹ. Jeff đi theo, cầm đèn cây thật cao và nắm chặt cái búa gỗ, sẵn sàng hành động. Hannibal cúi xuống để mở nắp cái rương khả nghi.

Nhưng không kịp. Trước khi Hannibal kịp chạm vào, nắp rương như tự nâng lên, đập mạnh vào tường. Rồi tiếng hét vang lên từ cái rương. Một cái gì đó dựng sừng lên trước mặt 2 bạn. Sừng sốt trước sự việc quá đột ngột, Hannibal thấy trước mặt mình là 2 con mắt xanh lá cây sáng rực của con ma Trong giây lát ngắn ngủi, tại gian phòng nhỏ xiu, Hannibal và Jeff đối mặt với hình ảnh khủng khiếp của pháp sư Chiavo.

Rồi, sinh thể ghê rợn lao ra phía trước. Hannibal bị đẩy mạnh vào Jeff. Đèn cây tắt đi, trong khi 2 cậu ngã lăn xuống đất. Con ma xanh lá cây tỏa sáng đang nhìn xuống 2 bạn. Jeff hoảng hốt buông cái búa gỗ ra. Nhưng thám tử trưởng vẫn bình tĩnh níu lấy cái áo dài rộng thùng thình của con ma Miếng vải rách đi khi con ma lao lên cầu thang.

Tiếng bước của nó vang dội trên bậc thềm. Hannibal ngồi dậy. Cậu đang cầm trong tay 1 vật mềm mại... Mảnh áo. Đến lượt Hannibal lao lên cầu thang. Thám tử trưởng đang bước lên những bậc thềm đầu tiên, thì nghe tiếng May và bà Darnley hét lên.

Hannibal nhảy phóc quẹo qua khúc cua của cầu thang nhỏ. Đúng lúc đó, tia chớp sáng trên bầu trời. Điều này cho phép cậu thấy rõ con ma Đó là 1 gã đàn ông cao và rất gầy, có mái tóc trắng dài. Hắn đang đứng trên bậc thềm cao, ở ngưỡng cánh cửa mật. May hét lên lần nữa.

Hannibal leo thật nhanh những bậc thềm cuối cùng, băng qua thư phòng như mũi tên bắn và đến tiền sảnh vừa kịp để thấy con ma mở khóa cửa và lao ra ngoài trời mưa bão.

Một tia chớp nữa cho thấy dáng vẻ ma quái của sinh thể đang biến mất trong bóng đêm.

- Trời! - Bà Darnley thốt lên.

Bà đã ra cùng Hannibal. Cậu quay sang bà mỉm cười nói đùa:

- Con ma này không phải là ma thật. Cháu lấy được mảnh váy của nó.

con ma trong tấm gương

Chương 9

Bức Thư Bí Ẩn

Khi Bob, Peter và Warrington quay về nhà bà Darnley, đã hơn tám giờ tối. Trong phòng mật ở dưới, Hannibal và Jeff đang kiểm kê hai cái rương. May đang đứng canh ở cửa vào, còn bà ngoại đang hoài công quay số điện thoại đồn cảnh sát.

Khi thấy nhóm người mới về, May chạy ra và vội kể lại hết những sự kiện vừa qua:

- Ta xem bắt được con ma Chiavo- May nói- Nó sống ở trong một hầm bí mật. Các anh xuống xem đi.

May dẫn cả nhóm qua thư phòng, nơi cánh cửa mật vẫn còn để mở, rồi gọi Hannibal và Jeff. Hai cậu bước lên, quần áo dính đầy bụi bặm và đầu tóc điểm màng nhện. Nhưng trông Hannibal rất phấn khởi.

- Mình biết không thể nào là ma được mà! - Hannibal kêu - Có kẻ trốn dưới đó. Nhưng làm sao hấn biết được chỗ trốn, điều này thì mình chịu! Hấn ăn đậu hộp, bánh mì kẹp thịt không tươi lắm, và chỉ có nước lã để uống. Ớn chết! Mình còn tìm thấy cái túi ngủ cũ, chiếc gương, đèn pin và đồ hóa trang mà hấn dùng để tỏa sáng trong bóng tối.

Bà Darnley bực mình bước đột ngột vào phòng.

- Không thể nào liên lạc với cảnh sát được - Bà kêu - Có lẽ bão đã làm hỏng đường dây điện thoại rồi.

- Ôi! Bà ngoại ơi, không có gì gấp cả! - May nói - Ông kệ bỏ trốn rồi. Mặc dù vẫn chưa biết đó là ai, nhưng ta cũng biết rằng không phải là ông Santora và cũng không phải tên trộm nhỏ. Nhân vật đóng vai con ma Chiavo quá cao lớn để có thể nghi ngờ người này hay người kia.

- Này - Peter hỏi - làm sao con ma thoát ra bằng cửa chính được? Bộ không ai thử bắt nó lại sao? chuyện xảy ra lâu chưa?

- ?! - Jeff phản đối - Hỏi 1 câu hỏi thôi. Hấn trốn thoát cách đây khoảng 20 phút. Còn về việc bắt giữ hấn, thì đó ai làm nổi! Hannibal và mình có thử bắt. Mình đang cầm búa gỗ đây, định nện vào đầu hấn. Nhưng khi hấn bắn ra khỏi rương như con quỷ và la hét rợn người, thì thú thật là mình phải rơi mất vũ khí. Mình hoảng sợ, mình

thành thật thú nhận.

- Dễ sợ lắm - May nói thêm - Em biết là 1 sinh vật siêu tự nhiên có thể nhào ra khỏi cái lỗ trong tường và em tưởng em sẽ không bị sốc. Nhưng khi thấy hắn, em không nén nổi tiếng ọ ọ Chỉ có anh Hannibal là giữ được bình tĩnh. Anh ấy nín được vạt áo của con ma và ngày mai sẽ thử tìm nguồn gốc mảnh vải đó.

- Bởi vì đây không phải là vải thường gặp - Thám tử trưởng vừa giải thích vừa rút mảnh vải ra khỏi túi áo - Xem này! Loại vải len dày, rất đen, có nhiều sợi bạc. Giống như trang phục sân khấu. Mình nghĩ đây là 1 chỉ dẫn có giá trị. Có thể sẽ giúp mình tìm ra tên tuổi con ma bí ẩn... Phần các cậu, có gì mới không?

- Santora nằm viện rồi - Peter nói - Còn tên trộm nhỏ mà bọn mình nghĩ là ông ấy thuê để đột nhập vào đây ăn cắp tấm gương, hoàn toàn không phải là đồng lõa với ông.

Peter kể lại chi tiết chuyện xảy ra ở khách sạn Beverly Sunset.

- Sau khi đánh Santora, tên trộm lao xuống thang lầu và có lẽ bỏ trốn qua cửa sau. Chú Warrington và Bob canh cửa trước không thấy hắn ra. Cả 3 chờ cho đến khi xe cứu thương đến. Xe chở ông Santora đi bệnh viện.

- Mình rất hối hận - Bob thở dài - Đáng lẽ mình phải đứng cửa sau, trong khi chú Warrington đứng cổng trước. Như thế, đã có thể đi theo tên trộm quỷ quái kia, hay ít nhất cũng ghi được số xe hắn.

- Tôi cũng có lỗi như cậu Bob - Warrington thở dài khẳng định - Nhưng phần là do chúng tôi nghĩ rằng tên trộm làm việc cho Santora. Chúng tôi nghĩ hắn không có thể trở ra nhanh như thế, nhất là khi chúng tôi vừa mới thấy ông Santora bước vào.

- à! Peter kêu. Nhớ ra rồi! Đầu chỉ mình cậu có trong tay chỉ dẫn đâu, Babal ời. Xem này!

Peter lấy ra khỏi túi mẫu giấy nhàu nát.

- Tên trộm bỏ rơi cái này trong hành lang khách sạn, khi bước ra khỏi phòng Santora. Mình không đọc được. Không phải tiếng Anh. Nhưng nếu hắn cầm tờ giấy này, thì chắc là quan trọng lắm. Giống như lá thư... có cả tên bà nữa, thua bà Darnlay!

- Sao! - Bà già giật mình kêu.

Đúng lúc đó, điện sáng lại.

- Hay quá! Sáng lại rồi! - Bà Darnlay reo - May ời! Con tắt nhanh đèn cầy đi, kéo cháy nhà bây giờ. Xem tờ giấy Peter lượm được nào.

Bà lấy lá thư, liếc nhìn, rồi nhìn xung quanh:

- Có ai? biết tiếng Tây Ban Nha không? - Bà hỏi.

- Cháu biết... chút ít, Hannibal trả lời.

Hannibal lấy bức thư đọc cẩn thận, nhíu mày và véo môi dưới, động tác quen thuộc khi đang tập trung suy nghĩ cao độ.

- Thư viết cách đây 5 ngày - Cuối cùng Hannibal giải thích - Và gửi cho ông Rafael nào đó, bởi vì thư bắt đầu như thế này: "Rafael thân... "

- Dường như tên ông Santora là Rafael - Bà Darnlay ngắt lời - Ông ấy có nói lần đầu tiên đến đây. Nhưng xin cậu cứ đọc tiếp đi.

- Chữ ký chỉ có 3 chữ cái đầu: AF.G! Hannibal nói. Còn nội dung thư như sau:

" Rafael thân,

Tôi không nghĩ anh sai lầm khi kể câu chuyện về tấm gương Chiavo cho bà Darnlay. Nhưng sẽ cần nhiều thời gian để lấy giấy tờ. Nếu anh lấy được tấm gương thật nhanh mà khỏi cần giấy tờ, thì hay hơn. Tôi rất sợ Juan Gomez. Đó là 1 tên quỷ dữ thật sự. Hắn có vẻ rất nguy hiểm. Tôi lo sợ cho anh, cho bà Darnlay và cho cả cộng hoà Ruffino. Nhất quyết không được để cho Gomez biết về bí mật tấm gương.

Nếu hắn biết được, tương lai sẽ hết sức đen tối. Thời gian khổ cực sẽ bắt tận. Tôi được biết Juan Gomez có anh em họ Ở Los Angeles. Máy người này sống ở 1 nơi tên là Silverlake. Có thể thông tin này sẽ có ích cho anh. Thất vậy, chắc Gomez sống ở nhà anh em họ hắn. Nếu biết được địa chỉ hắn, anh hãy theo dõi hắn. Và cố lấy bằng được tấm gương. Tôi xin lặp lại, bằng bất cứ giá nào không được để gương vào tay Juan Gomez.

Anh nhớ để ý đến sự an toàn của bản thân anh, tôi van anh. Tôi thấy mình đã quá già. Tôi giữ chức vụ cao và rất cần đến anh. Tôi đã quen nương tựa vào anh. Tôi luôn cảm thấy đỡ hơn khi nhìn Ruffino bằng đôi mắt anh, là đôi mắt trẻ và sáng hơn.

AF.G"

Khi đọc xong lá thư, Hannibal thấy bà Darnlay hết sức đăm chiêu.

- Những dòng chữ này đượm nỗi buồn - Bà khẽ nói - Giống như 1 ông già cô độc viết.

- Một người giữ chức vụ cao - Hannibal nhắc - Và đang run sợ cho Santora, cho bà và cộng hoà Ruffino... có lẽ bà không biết tác giả bức thư là ai. Nhưng bạn của bà, bà Manolos có quen 1 người có tên chữ cái đầu là AF.G không? chồng bà ấy cũng giữ chức vụ khá cao ở Ruffino.

Bà Darnlay lắc đầu:

- Isabella Manolos và tôi đã thư từ suốt mấy năm, từ khi còn trẻ. Nhưng chúng tôi chỉ viết những chuyện vớ vẩn. Tôi không thích người đàn ông mà chị ấy lấy làm chồng và dường như chị ấy biết

như vậy.

- Đương nhiên bà Isabella biết! - May nói - Bà ơi, người ta đoán được ý nghĩ của bà như đọc quyển sách mở ấy! Bà đâu có bao giờ giấu kín được suy nghĩ của bà.

- Phải. Nhưng thật sự bà không ưa gì cái tên Diego Manolos. Và bà không bao giờ hiểu nổi tại sao Isabella lấy ông ấy. Khi anh ta tiến thân thêm nữa và chiếm được địa vị quan trọng trong nội các chính phủ, dường như bà ghét hẳn anh ta. Anh ấy có thói quen đáng ghét là hay cười khinh bỉ, như thể trên trái đất này chỉ có anh ta là người có giá. Thất ra, tôi biết rất ít về Cộng hoà Ruffino và về vai trò của chồng chị bạn tôi. Tôi không thể nào biết ai đã viết lá thư này.

- Nhà này có bộ bách khoa toàn thư không - Bob đột ngột hỏi - Bách khoa toàn thư luôn cung cấp nhiều chi tiết về tất cả các quốc gia trên thế giới.

May đứng phóc dậy.

- Có - May nói - Năm ngoái em có mua 1 bộ, lúc đó em say mê trò chơi ô chữ về lịch sử.

May lục lạo trong đồng sách chất dưới sàn nhà và cuối cùng tìm thấy quyển mà Bob yêu cầu. Bob xem mục lục và tìm trang tương ứng với Ruffino. Nước cộng hoà này chỉ chiếm 1 chỗ khiêm tốn trong bộ bách khoa toàn thư.

- Đó chỉ là 1 hòn đảo nhỏ - Bob nói - Chế độ dân chủ. Chính phủ hơi giống như chính phủ Hoa Kỳ. Cơ quan pháp chế được đại diện bởi thượng nghị viện, gồm 78 thành viên. Hội đồng điều hành và tổng thống Cộng hoà...

Bob đột ngột dừng lại.

- Đừng bắt bọn này chờ! - Peter van xin - Nhìn mặt cậu thôi, cũng đủ biết cậu vừa mới phát hiện 1 cái gì đó quan trọng.

Bob mỉm cười.

- Người ta không biết tên cố vấn - Bob nói - Nhưng tên tổng thống nước cộng hoà thì được nêu rõ.

- Đừng nói nữa! - Peter kêu - Để mình thử đoán những chữ cái đầu tên của tổng thống!

- Tổng thống Cộng hoà Ruffino tên là Alfredo Felipe Garcia! - Bob nói hết.

Tất cả bất động và im lặng 1 thời gian lâu. Rồi Hannibal đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, véo môi dưới liên tục.

- Vậy là chính tổng thống nước cộng hoà! - Hannibal nói - Bức thư này cho ta biết rất nhiều, mặc dù người viết tỏ ra kín đáo. Thư bảo phải đề phòng 1 tên Juan Gomez nào đó. Mình gần như tin rằng tên

Juan Gomez này chính là tên trộm của ta, rằng ông Santora và hẳn thuộc 2 phe đối lập. Mỗi bên toan chiếm lấy tấm gương. Hôm nay, tên trộm làm bị thương Santora. Rõ ràng là tên Gomex này nguy hiểm. Thư còn cho ta biết rằng Santora không muốn tấm gương cho cá nhân ông, mà cho 1 nhân vật giữ chức vụ khá cao ở nước ông. Việc này liên quan tới 1 cái gì đó quan trọng... 1 cái gì đó dính liền với tấm gương. Dĩ nhiên là Santora bịa ra câu chuyện bà con với Chiavò. Nếu ông ấy mang giấy tờ từ Tây Ban Nha đến, thì chắc chắn là giấy tờ giả mạo. Thật ra mình không tin Santora là người Tây Ban Nha. Có lẽ ông ấy là công dân Ruffino thì đúng hơn.

Bà Darnley đau buồn lắc đầu.

- Tội nghiệp Isabella quá! - Bà thở dài - Nếu tác giả thư này đúng là tổng thống nước Cộng hoà, thì sợ chị ấy đang gặp khó khăn. Tôi nghĩ nên cố làm rõ sự việc trước khi báo cho các cơ quan chức năng và làm rùm beng chuyện này lên.

- Ý bà ngoại nói sao ạ? - May hỏi.

- Thì rõ ràng ta phải gọi cảnh sát và kể lại những gì đã xảy ra. Nhưng mặt khác, sợ làm như thế không hay chút nào.

Bà Darnley ngưng nói nhìn lần lượt Hannibal, Peter và Bob.

- Tôi đã nhờ các cậu điều tra giúp về tấm gương có ma của tôi - Bà nói tiếp - Tôi quyết định thuê các cậu bởi vì Warrington nói rất tốt về các cậu và tôi nghĩ rằng, thông thường, thanh niên nắm vấn đề thực nhanh nhẹn hơn người già. Và do thiếu kinh nghiệm, nên thanh niên không có khuynh hướng áp dụng lại lời giải có sẵn. Thanh niên tin rằng bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Đúng - Warrington gật đầu.

- Cháu hiểu - Hannibal nói khẽ - Cháu tin chắc rằng mọi người nay đã biết tấm gương được cho là có ma thật ra chưa bao giờ có ma quỷ ám, nhưng chứa đựng 1 bí mật. Có nên thử tìm xem bí mật đó là gì không?

Peter rên khẽ:

- Trễ quá rồi! - Peter phản đối - Hay để ngày khác đi... Mình mệt đừ. Mà... Ồi! Thôi! Được rồi! Cứ làm! Chắc là có cái gì đó giấu đâu đó, 1 cách nào đó.

Jeff chạy ra nhà bếp, mang về thùng đồ nghề và cái thang nhỏ.

Warrington và 4 cậu cực nhọc kéo tấm gương ra khỏi tường.

Khi đó, Hannibal tiến hành tháo những con vít giữ tấm ván gỗ sau lưng khung thép. Tấm ván này không tiết lộ được bí mật nào: không có gì giữa nó và gương.

Khi đó, thám tử trưởng tiến hành xem xét chính cái khung, từng

centimét vuông một. Hannibal cũng không tìm thấy gì hết... chỉ toàn là gương mặt quái dị của những sinh thể lạ lùng được cho là sống dưới đất và ác thần phía trên cùng, cầm con rắn trong tay. Không đâu có khe hở hay giấu 1 cái gì đó.

Đó chỉ là 1 cái khung to tướng và xấu xí, bao quanh tấm gương cũ, và phía sau được bảo vệ bằng 1 tấm ván gỗ, bị vá nhiều lần.

Hơi thất vọng, thám tử trưởng ngồi chồm hổm xuống và nhìn tấm gương bị tháo.

- Không hiểu - Hannibal khẽ nói - trong đây có cái gì có thể làm cho vị tổng thống 1 nước Cộng hoà quan tâm?

con ma trong tấm gương

Chương 10

Áo Dài Của Vị Pháp Sư

Sáng sớm hôm sau, Bob đi theo ba đến Los Angeles, nơi ông Andy làm việc. Lưu trữ nghiên cứu dự định tra cứu bộ báo lưu để tìm mọi thông tin về nước Cộng hòa Ruffino, cũng như về Drakestar và ngôi nhà kỳ lạ của ông.

Phần mình, Hannibal và Peter đi Hollywood cùng Konrad để giao 1 cái bàn cũ cho khách hàng của Thiên Đường Đồ cổ.

Trong khi xe tải nhẹ nổ máy, thám tử trưởng giải thích cho thám tử phó:

- Ông Santora vẫn còn nằm bệnh viện. Tối hôm qua, mình gọi điện thoại cho mọi bệnh viện ở Beverly Hills, cho đến khi gọi trúng bệnh viện. Santora nằm ở trung tâm Beverly Crest. Tối hôm qua, người ta không chịu cho mình bất kỳ thông tin gì? về tình trạng sức khỏe của ông ấy và ông ấy chưa được phép nghe điện thoại. Nhưng sáng nay, mình gọi lại và người ta đề nghị chuyển máy lên phòng ông. Điều này chứng tỏ ông không bị thương nặng.

Mình rất vui - Peter nói - Mình không biết ông Santora là người tốt hay người xấu, nhưng mình không nghi ngờ gì nữa về tên đã hại ông ấy. Tên ấy thì tệ quá!

- Đó chắc chắn là Juan Gomez. Juan Gomez... Một kẻ có tiếng là nguy hiểm. Sáng nay, mình tra danh bạ và tìm ra nhiều người có tên Gomez sống ở khu Silverlake. Nhưng, nếu? đúng là Juan Gomez ở nhà 1 người anh họ sống ở khu này, thì không có gì chứng tỏ người anh họ ấy cũng tên là Gomez. Cũng không có gì chứng tỏ người này

có điện thoại. Thôi! Hôm nay, không nghĩ đến hấn nữa.

- à, mà hôm nay bọn mình làm gì? - Peter hỏi.

Hannibal rút quyển sổ tay ra khỏi túi và giải thích:

- Mình có đưa cho thím Mathilda xem mảnh vải bứt được từ cái áo thùng thình của con ma Cũng giống mình, thím nghĩ rằng đó không phải là loại vải thường gặp. Vì vậy mà ta sẽ đi hết mọi cửa hiệu cho thuê trang phục ở Hollywood. Chắc chắn con ma của ta phải lấy bộ đồ hóa trang ở 1 chỗ nào đó.

Peter liếc nhìn quyển sổ tay của Hannibal.

- Mình thấy cậu làm danh sách. Dường như có khá nhiều tiệm phải đi?

- Rất tiếc là nhiều lắm, Peter ạ.

- Ô là la! Tội nghiệp cho 2 cái chân quá - Peter rên rỉ.

- Biết làm sao giờ! 1 thám tử làm việc có lương tâm phải biết hy sinh. Khi đến Hollywood, xe cho 2 thám tử xuống ở góc Sunset Boulevard và Vine Street.

- Lát nữa có cần anh ghé rước không? - Konrad đề nghị.

- Không cần! - Hannibal đáp - Bọn em sẽ đi xe bus về. Có thể bọn em sẽ phải ở lại cả ngày.

- Thím Mathilda sẽ không thích đâu. Thím không thích các em xa Rocky vào 1 ngày thứ 7.

- Nhưng thường thì thím tha thứ cho bọn em - Hannibal mỉm cười nhận xét.

Konrad đi tiếp và 2 thám tử bắt đầu cuộc điều tra Cửa hàng thuê y phục đầu tiên cách đó không xa Thật ra trông chỗ đó giống nhà kho hơn là cửa hàng. Ngay cửa vào, trong 1 phòng làm việc có kính, 1 người đàn ông đầu hói đang xem tạp chí thời trang. Phía sau phòng làm việc có hàng chục dây treo những bộ y phục đủ cỡ, đủ màu, đủ kiểu.

Người đàn ông hói ngẩng đầu lên.

- Sao? - Ông hỏi.

Hannibal lấy mảnh vải ra.

- Thím của cháu muốn tìm loại vải y như loại này - Hannibal giải thích

- Thím có mượn bộ trang phục dạ hội hoá trang, nhưng thím làm rách và muốn vá lại trước khi trả. Không có cửa hàng nào bán loại vải giống như thế. Nên cháu nghĩ đến việc đi hỏi các cửa hàng cho thuê trang phục. Chú có giúp được không ạ?

Người đàn ông vò mảnh vải giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ, rồi lắc đầu.

- Hừm! Len. Xưa kia xưởng Dalton có dệt loại vải như thế này.

Nhưng cửa hàng tôi không có gì giống cái này hết. Rất tiếc!
Ông trả lại cho Hannibal mảnh vải mẫu. Hai thám tử cảm ơn và bước ra.

- Chưa gì mình thấy nản rồi! - Peter càu nhàu.

- Ta mới ở bước đầu cuộc điều tra thôi. - Hannibal nhắc nhở - Cậu phải biết rằng những người cho thuê y phục không bao giờ vứt đi cái gì hết. Họ sửa chữa lại, họ làm sạch và lưu giữ mãi mãi. Dù vật liệu vải có cũ đến mấy đi nữa!

Đến cửa hàng thứ nhì, chủ nhân chưa bao giờ thấy loại vải như mẫu Hannibal cho xem. Cửa hàng thứ 3, thứ tư, thứ 5 cũng thế.

Đồng hồ chỉ 11 giờ đúng, khi Hannibal và Peter đẩy cửa 1 tiệm rộng lớn trên đại lộ Santa Monica Hai thám tử nhìn thấy văn phòng ở cửa vào. Bên trong, có 1 ông khổng lồ hút xì gà đang ngồi.

Hannibal lấy mảnh vải mẫu ra và lặp lại câu chuyện. Tên khổng lồ lấy xì gà ra khỏi miệng, trừng mắt nhìn 2 vị khách trẻ.

- Tại sao Baldini không chịu đích thân đến đây? - Người đàn ông gầm lên - Nói hẳn tự đến đây nói chuyện.

- Baldini - Hannibal lặp lại.

- Đừng có giả ngốc nữa!

Ông khổng lồ sờ thử mảnh vải len.

- Chỉ có 1 loại vải như thế - Ông tuyên bố với 1 giọng kính nể - Xưa kia hãng Dalton có sản xuất loại vải len pha sợi bạc, nhưng chất lượng không bằng vải này nổi. Vải này được dệt đặc biệt cho nhà ảo thuật Drakestar.

Hannibal rung mình kích động và chờ nghe tiếp.

- Tôi thật là ngốc khi cho thuê bộ y phục của Drakestar cho 1 tên tồi tàn như Baldini Hai đưa quay về căn phòng cho thuê rẻ tiền cho thuê trên đại lộ Virginia và nói Baldini mang bộ y phục đấy đến đây cho tôi! Tôi sửa được, nhưng sẽ tốn tiền đấy. Bây giờ thì cút đi!

- Bộ y phục của thím... Hannibal bắt đầu nói.

- Này anh bạn! Mảnh vải này không phải của áo bà thím đâu. Mà thậm chí mày không có bà thím nào hết. Về nói Baldini mang áo đến trả ngay Không thôi tao đóng cửa hàng trong 5 phút và đích thân đến hỏi tội hần. Hiểu chưa?

Hannibal và Peter rút lui, cố giữ vẻ nghiêm nghị. Khi ra ngoài đường, Hannibal vui mừng nói:

- Tuyệt quá! - Hannibal la lên - 1 kẻ tên là Baldini thuê bộ y phục từng thuộc về Drakestar, rồi đóng giả ma trong ngôi nhà của chính Drakestar! Mình cứ nghĩ ta sẽ tìm ra cửa hàng xuất xứ của bộ y phục, tìm được ít thông tin về con mụ Nhưng không dám hy vọng

được nhiều thông tin như thế này. Có lẽ con ma của ta là diễn viên.

- Và sống trong 1 phòng thuê rẻ tiền ở đại lộ Virginia - Peter nói - Đại lộ ấy không xa đây, vì ông kia nói chỉ cần 5 phút để đi hỏi tội Baldini! Thảm mừng về dịp may, 2 thám tử lên đường và nhanh chóng tìm ra chỗ cho thuê phòng mà ông chủ cửa hàng đã nói. Phần lớn các toà nhà cũ nhỏ còn đứng vững. Tuy đã hư hỏng, nhưng vẫn có 1 bãi cỏ mới cắt và vài bụi hoa đây đó quanh cổng vào. Một tấm bảng treo phía trước cho biết còn 1 phòng cho thuê.

- Làm gì bây giờ? - Peter hỏi - Mình đề nghị bấm chuông và xin gặp Baldini. Khi đó, bọn mình sẽ thấy có phải là con ma hay không.

- Sợ hấn nhận ra mình - Hannibal nói - Ta hãy tự giới thiệu là điều tra thăm dò cho... lớp học xã hội học. Như thế ta sẽ hỏi được chủ nhà mà không gây nghi ngờ. Ta sẽ hỏi có bao nhiêu khách trọ, họ làm nghề gì.

- Sáng kiến hay - Peter nói - Nhưng cậu nói nhé! Cậu nói hay hơn mình khi phải hỏi cung.

- Đồng ý! - Hannibal gật đầu.

Thám tử trưởng lấy sổ tay ra và bấm chuông.

Cửa mở ra và 1 bà tóc bạc xuất hiện ở ngưỡng cửa.

- Các cháu cần gì? - Bà hỏi.

- Cháu xin lỗi vì làm phiền cô - Hannibal lịch sự nói - Nhưng tụi cháu đang tiến hành 1 cuộc thăm dò nhỏ theo yêu cầu của thầy dạy xã hội học.

- Cái gì! - Người phụ nữ thốt lên - Bây giờ là mùa hè mà. Đâu có học nữa!

Mắt bà đột nhiên trở nên đa nghi Hannibal ra vẻ tuyệt vọng.

- Đúng là nghỉ hè! Nhưng đối với tụi cháu thì không được nghỉ! - Hannibal thờ dãi và chỉ Peter - Cháu và bạn đây bị thi trượt kỳ thi tháng 6, và tụi cháu có hy vọng gỡ lại nếu thực hiện điều tra thăm dò tốt.

- Nên chắc cô thông cảm cho tụi cháu, cuộc điều tra thăm dò này rất quan trọng! - Peter rầu rĩ nói.

- A! Tôi hiểu!

Cánh cửa mở ra rộng hơn.

- Trông 2 cháu cũng tử tế. Xem nào, các cháu cần biết gì?

- Trước hết, tụi cháu cần biết số người ở nhà cô - Hannibal nói.

- Sáu! 5 khách trọ và chính cô.

Hannibal trịnh trọng ghi chép câu trả lời vào sổ.

- Khách trọ có ở thường xuyên đây không ạ? ở lâu hay thường dời nhà đi chỗ khác?

- Ồ, họ Ở lâu chứ! - Bà chủ nhà tự hào khẳng định - Tôi cố làm cho họ được thoải mái. Nên họ cũng không muốn đi. Có ông Henley ở đây 5 năm rồi.

- Nhưng cháu thấy hiện cô vẫn còn 1 phòng trống, Hannibal vừa nói vừa chỉ tấm bảng.

- Đúng. Ông Baldini mới trả phòng tối hôm qua Đột ngột, không báo trước. Cũng lạ. Nhưng giới sân khấu thường kỳ quặc lắm, đúng không? Cô được biết xưa kia ông Baldini có biểu diễn.

- Ông Baldini sống ở đây lâu chưa ạ?

- 4 năm - Bà chủ trả lời - Cô cũng thấy lạ, không hiểu ông ấy ra đi gấp thế. Không kịp để lại địa chỉ mới cho ông phát thư nữa.

- Dạ phải, lạ thật - Hannibal nói - Nhưng, như cô nói. Giới kịch nghệ thường kỳ cục lắm. Ông Baldini là diễn viên à?

- ảo thuật gia! Hồi xưa. Bây giờ ông ấy khó tìm được việc làm. Nên ông ấy bán báo. Ông có kiốt bán báo ngay góc đường Fontaine và đại lộ Santa Monica.

- Cháu hiểu.

Hannibal cất bút bi, khép sổ tay lại.

- Cháu cảm ơn cô ngàn lần. Tội cháu cần phải phỏng vấn 5 chỗ nữa là xong. Cô tử tế quá. Cảm ơn cô nhé!

- Không có chi! - Người phụ nữ nói.

Bà đóng cửa lại. Hai thám tử vội nhảy lên xe buýt đi về hướng Santa Monica.

- Mình e rằng đi không được gì - Hannibal thở dài nói trên đường đi - Đến kiốt bán báo không còn Baldini nữa đâu.

Hannibal không lầm. Kiốt đóng cửa và khóa kín. Có chồng báo chất phía trước cửa.

- Ông ấy không mất thời gian báo cho mấy chỗ cung cấp báo nữa. - Hannibal nhận xét. Dường như con ma Baldini đã bay mất rồi!

con ma trong tấm gương

Chương 11 Thảm Họa

Đầu giờ chiều, Peter và Hannibal nhảy lên xe buýt đi về Rocky.

- Phải cố đừng để thím Mathilda thấy - Hannibal căn dặn - Thím không nghĩ ta về sớm như thế này. Nếu thấy, chắc chắn thím sẽ giao việc ngay. Mình muốn gọi điện thoại cho Bob để xem Bob tìm thấy gì

trong tờ Times ở Los Angeles.

- Qua Cánh Cửa Đỏ nhé? - Peter gợi ý.

- Đương nhiên. Như vậy chắc ăn hơn.

Hai thám tử đến bộ tham mưu. Bob đang chờ trong văn phòng xe lán. Tập chí và 1 quyển sách đang mở trước mặt Bob. Lưu trữ nghiên cứu đang sốt sắng ghi chép.

Bob ngược mắt lên, khi 2 thám tử bước qua Cửa Số 4: đó là 1 tấm bảng được che giấu bằng đồng đồ cũ từ phía bên ngoài.

- Về sớm quá - Bob nhận xét - các cậu có tìm được gì không?

Hannibal ngồi phịch xuống ghế đối diện Bob. Peter đi lấy chiếc ghế đẩu trong phòng thí nghiệm nhỏ và ngồi xuống. Chỉ khi đó, thám tử trưởng mới trả lời:

- Bọn mình biết được rằng con ma tấm gương gần như chắc chắn là 1 người tên Baldini, ảo thuật gia bị thất nghiệp, nhưng rất tiếc là đã biến mất rồi!

- Mình dám chắc Santora đã thuê Baldini giả ma để hù bà Darnley, buộc bà nhượng lại tấm gương! - Peter thốt lên.

- Có thể cậu làm đấy - Bob bình tĩnh nói.

- Sao? Phần cậu, cậu đã tìm được gì hả? - Hannibal hỏi - Có gì mới về Baldini à?

- Đúng. Mình vừa mới viết báo cáo ngắn về chủ đề này.

Bob vừa lục lọi trong đồng giấy trước mặt vừa giải thích:

- Mình đã xem microfilm báo Times, tìm tất cả những gì liên quan đến Ruffino và Drakestar. Mình tin chắc là con ma chỉ có thể là người thân thuộc với Drakestar... 1 người nào đó biết rõ ngôi nhà của Drakestar. Chứ ai khác có thể biết về căn phòng mật? Drakestar tiếp rất nhiều người. Thường ông mời nhà báo đến dự các buổi biểu diễn. Nên mình tìm thấy rất nhiều bài báo về ông. Và mình đọc được rằng có lần Drakestar đã tổ chức chiêu đãi cho 1 khách danh dự: 1 ảo thuật gia vừa mới đến Hoa kỳ... đi thẳng từ hòn đảo quê hương... là Ruffino!

- hay lắm - Hannibal ngắt lời.

- Dĩ nhiên là hay rồi. Drakestar chính thức nghỉ hưu, nhưng vẫn tổ chức biểu diễn, như ta đã biết. Ông cũng thích hỗ trợ đàn em trong nghề, khi có dịp. Baldini là 1 trong những người được ông giúp. Dường như Baldini không gây được tiếng tăm ở nước ta, nhưng đó không phải là lỗi của Drakestar.

- Vậy - Hannibal đắm chiêu tóm tắt lại - Baldini góc gác từ Ruffino. Tấm gương thần cũng đến từ Ruffino. Và 1 người, có địa vị rất cao ở Ruffino, đã phái Santora đến đây để cố lấy lại tấm gương. Còn có tên

trộm nguy hiểm nữa, chắc chính là Juan Gomez. Không hiểu Baldini có lý do riêng gì để toan chiếm đoạt gương không?

- Mình nghĩ Santora thuê Baldini - Peter khẳng định lại - Mình nghĩ Santora cũng là người Ruffino, có quen biết với Baldini và thuê ông này.

- Có thể Baldini toan hù dọa bà Darnley để buộc bà bán tấm gương - Hannibal vẫn dăm chiêu nói tiếp - Trừ phi ông ấy đồng lõa với Gomez.

- Nếu Gomez muốn chiếm đoạt gương và nếu hẳn đồng lõa với Baldini, tại sao cả 2 không mang gương đi hôm nhà không có người?

- Bob hỏi - Đừng quên rằng ít nhất 2 lần trong tuần này, nhà bà Darnley hoàn toàn vắng người.

- Nhưng cậu quên rằng gương quá nặng để chỉ mình 2 người đàn ông có thể di chuyển - Peter bắt bẻ - Chỉ để dời nó ra khỏi tường, 3 đứa mình đã phải bắt tay vào, cộng cả Jeff và bác Warrington nữa. Không! Mình không nghĩ 2 người đàn ông kia có thể mang trọng lượng này trên vai nổi. Nhưng nếu quê Baldini ở Ruffino, có thể ông ta có bạn ở đây. Ông ta có thể biết nhiều về tấm gương Chiavò. Thậm chí có thể biết rằng bà Manolos đã tặng gương cho bà Darnley.

- Nên ông ta bỏ nghề bán báo và tìm bộ áo cũ của Drakestar, để đóng vai con ma trong tấm gương à? - Hannibal nói - Mình thích những vụ hơi phức tạp, nhưng trong chuyện này có quá nhiều nhân vật. Hôm nay đừng bàn về Baldini nữa. Nào Bob, cậu tìm thấy gì về Ruffino?

- Mình tìm được 4 số báo và 1 quyển sách nhỏ nói về chủ đề này - Lưu trữ nghiên cứu giải thích - Ruffino là 1 hòn đảo nên thơ xinh đẹp, dân sống chủ yếu bằng nghề trồng chuối và mía đường. Khí hậu dễ chịu lắm. Hiện ở đó yên ổn. Hòn đảo đó là thuộc địa Tây Ban Nha cho đến năm 1872, khi có cuộc cách mạng.

- Chắc là cuộc cách mạng đẫm máu à? - Peter hỏi.

- Hoàn toàn không. Dường như ở Ruffino người ta rất văn minh. Các nhà buôn giàu có và các chính trị gia đã nhóm họp, rồi sau khi quyết định, đã báo cho thống đốc Tây Ban Nha rằng đảo không muốn nằm dưới sự thống trị của Tây Ban Nha nữa. Rồi viên thống đốc được đưa trở về Madrid, 1 cách lịch sự nhưng cương quyết. Người Tây Ban Nha không gây chuyện và nhân dân Ruffino đã thiết lập chính phủ giống chính phủ ta khá nhiều. Tổng thống đương nhiệm của Cộng hòa Ruffino, là ông Alfred Felipe Garcia, đã được kéo dài thêm nhiệm kỳ tổng thống. Theo 1 bài báo của Times, cách đây 3 tháng,

ông định ra ứng cử mùa đông sắp tới và sẽ được bầu nữa. Địch thủ của ông là tổng thống trước... 1 người tên là Simon de Pelar. Garcia đã thắng cử ông ấy cách đây 12 năm.

- Nói cách khác, Ruffino bầu tổng thống mới 6 năm 1 lần - Hannibal nhận xét.

- Phải, nhưng tổng thống được bầu có quyền tái ứng cử bao nhiêu lần tùy ý. Mình cũng biết không nên tin tất cả những gì viết trong các quyển sách lịch sử, nhưng dường như Simon de Pelar là 1 người không hay chút nào. Thời ông làm tổng thống, ông đã cho phe cuồng tín của mình giữ những chức vụ quan trọng và tăng thuế rất cao.

Ngoài ra ông đã là thói nát cảnh sát. Thậm chí Garcia đã tố cáo ông tính gian xảo sách Nhà nước! Lúc Simon de Pelar hết nhiệm kỳ, Garcia ra ứng cử. Cuộc tranh cử hết sức gay go và chiến dịch vận động cũng không được trong sạch lắm. De Pelar tố cáo Garcia đã phạm tội ăn cắp lúc còn trẻ. Nhưng không có bằng chứng. Garcia trúng cử và vẫn theo quyển sách ấy, thì người dân Ruffino không phải hối hận vì đã chọn ông. Nếu Garcia không trúng cử, chắc chắn sẽ có thêm 1 cuộc cách mạng nữa... nhưng lần này sẽ đổ máu. Bob đẩy quyển sách mở về phía Hannibal và Peter.

- Xem đi! - Bob nói - Hình Garcia và cổ vấn.

Hannibal lấy quyển sách, nhìn hình.

- Trông Garcia là người có thể tin được - Hannibal tuyên bố sau 1 hồi

- Nhưng đánh giá người theo bề ngoài dễ lắm.

Hannibal đọc chữ kèm theo hình và nhìn thấy nhân vật tên Diego Manolos, chồng quá cố của bà Isabella, bạn bà Darnley.

Manolos là 1 người cao lớn, hơi bị lè.

- Thím Mathilda sẽ nói rằng mắt ông ta sát nhãn quá - Hannibal nhận xét.

- Mắt của ông Garcia à? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Không. Mình đang nhìn Diego Manolos.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn reng. Ba thám tử giật mình.

Bob nhắc ống nghe.

- Alô!

Bob nghe 1 hồi, rồi lo lắng hỏi lại:

- Khi nào?

Bob nghe tiếp nữa.

- Bọn anh đến ngay! - Bob thông báo.

Hannibal và Peter đồng thanh hỏi:

- Ai vậy?

- May Parkinson - Bob giải thích - Sáng nay Jeff ra thành phố mua đồ

và vẫn chưa về. Có người nhét thư vào thùng thư nhà bà Darnley. Jeff đã bị bắt cóc! May yêu cầu bọn mình đến ngay. May không liên lạc được với chú Warrington, nên phải đi taxi thôi!

con ma trong tấm gương

Chương 12 Jeff Đâu?

Chưa đầy 3 giờ, taxi cho 3 thám tử xuống ngay nhà bà Darnley. Bà đang đi tới đi lui trong phòng khách rộng lớn. May ngồi thu mình trong ghế bành táy máy mới tóc liên tục. Động tác của cô bé được nhân lên bất tận trong những tấm gương treo trong phòng.

- Thưa bà Darnley! - Hannibal kêu - Bà đã báo cảnh sát chưa ạ?

- Không. Tôi sẽ không báo. Bọn bắt cóc cấm không cho báo.

- Bắt cóc là trọng tội - Hannibal nhấn mạnh - Bà phải nhớ rằng cảnh sát luôn quan tâm để nạn nhân không gặp nguy hiểm.

- Tôi nghĩ nên im lặng hơn - Bà nói - Này. Đọc đi.

Bà đưa cho thám tử trưởng 1 phong bì đã mở. Hannibal lấy 1 tờ giấy, mở ra và đọc lớn tiếng:

?? " Bà Darnley! Tôi đang giữ cháu ngoại của bà. Bà không được gọi cảnh sát. Chính Jeff sẽ gọi điện thoại cho bà hôm nay. Jeff sẽ nói cho bà những gì bà phải làm để cho cháu được thả? về. Tôi mong bà sẽ làm đúng những gì Jeff? nói. Bà phải biết? là tôi có thể tỏ ra độc ác. Nhưng phải có lý do chính đáng, tôi mới làm thế."

Hannibal lật qua lật lại tờ giấy trong tay.

- Loại giấy rẻ tiền! - thám tử trưởng tuyên bố - Cửa hàng bách hoá nào cũng mua được. Chữ in, viết bằng bút bị. Có thể nói thêm rằng người viết không phải là người Mỹ. Cuối cùng, thì cháu cũng đoán được người ta sẽ đòi cái gì để chuộc Jeff về.

- Cái đó, thì ai cũng đoán được - May ngà 1t lời - Tấm gương Chiavolo!

- Ô cái đó, thì cứ cho bọn chúng lấy - Bà Darnley kêu - Tôi thật hối hận là đã ham muốn cái thứ đó! Nếu Santora dám...

- Ông Santora đang nằm bệnh viện, thưa bà - Bob nói. ít nhất... sáng nay vẫn còn.

Hannibal đứng phóc dậy:

- Trời! - Thám tử trưởng thốt lên - Đúng rồi! Ông ấy nằm viện, nhưng rất có thể ông ấy đã ra rồi. Ta phải kiểm tra...

Trong nháy mắt, Hannibal lao đến điện thoại, quay số trung tâm y tế

Beverly Crest. Hannibal nói chuyện rất ngắn với tổng đài.

- Tôi hiểu rồi! Cảm ơn nhiều.

Hannibal gác máy xuống.

- Nếu vậy, kẻ bắt cóc có thể là Santora - Hannibal đánh giá - Cả nếu như Santora rời khỏi bệnh viện lúc 10 giờ rưỡi, ông ta vẫn có thể ra tay.

Sau đó, thám tử trưởng gọi điện thoại tới khách sạn Beverly Sunset, xin gặp ông Santora. Ông trả lời ngay. Khi nghe giọng nói của ông Santora, Hannibal gác máy xuống.

- Vậy, đúng là ông ấy ở khách sạn - Bob nói - Mình ra đó ngay để theo dõi ông ta.

Peter không đi được, sợ bị nhận mặt.

- Tổ - Bà Darnley đồng tình.

Bà rút ra khỏi xách 1 xấp giấy bạc đưa cho Bob.

- Cậu kêu taxi đi, nhớ gọi điện thoại về khi đến đó.

Bob cất tiền vào túi và hứa:

- Cháu sẽ gọi. Cháu sẽ xoay sở để ông Santora không thấy. Bà đừng lo.

Bob ra đi. Bà Darnley, May, Hannibal và Peter im lặng và lo lắng, ngồi chờ. Không khí trong phòng khách thật nặng nề. Hannibal chau mày suy gẫm. Peter đi từ tấm gương này sang tấm gương khác, soi mình trong đó, như thể lần đầu tiên thấy hình ảnh phản chiếu của mình.

Đến 4 giờ kém 15, chuông điện thoại reng. May và Hannibal đứng phóc dậy. Bà Darnley bước nhanh đến bàn điện thoại, nhắc ống nghe bằng 1 bàn tay hơi run.

- Alô?

Ngay sau đó, bà nói thêm:

- Tốt. Cảm ơn.

Rồi gác máy.

- Có phải Bob không? - Hannibal hỏi.

- Đúng. Nghe nói Santora đang ăn ở quán bar của khách sạn. Bob ở lại tiền sảnh để theo dõi ông ta.

- Vậy ta sẽ biết rõ về chuyện đi lại của 1 kẻ bị tình nghi - Hannibal nói khẽ.

- Mình rất muốn biết hiện tên trộm nhỏ đang làm gì - Peter nói - Cả Baldini.

- Baldini à? May ngạc nhiên hỏi. Là ai vậy?

- Một ảo thuật gia đến từ Ruffino - Hannibal nói - Em biết hẳn mà. Đó là con ma trong tấm gương.

- Trời! - Bà Darnley thốt lên - Lại thêm 1 nhân vật từ cái nơi đáng nguyên rủa kia! Ước gì ta chưa bao giờ nghe nói đến hòn đảo ấy và chưa từng gặp Isabella Manolos!

Điện thoại lại reng.

- Lần này, chắc là cú gọi mà bọ bắt cóc nói - Bà nói khẽ.

Dường như bà không còn sức rời khỏi ghế. Bà run từ đầu đến chân.

- Phải trả lời thôi - Hannibal dịu dàng nói - Cháu sẽ nghe trên máy nhà bếp.

Hannibal nhanh chóng rời khỏi phòng khách, vào nhà bếp, nơi John Chan đang đánh bóng đồ đạc.

Hannibal cẩn thận nhắc ống nghe treo trên tường. Tiếng nói của Jeff vang đến.

- Ổn cả, bà ngoại à!

- Jeff bé bỏng của bà!

- Con không được phép cho bà biết con đang ở đâu - Jeff nói tiếp - Con chỉ truyền lại chỉ thị, rồi con phải gác máy, bà hiểu chứ?

- Được rồi, con à. Bà hiểu. Con hãy cho bà biết bà phải làm gì và bà sẽ làm đúng như vậy.

- Ở khu San Pedro, có nhà kho rộng lớn - Jeff giải thích - nằm trên đại lộ Đại Dương và bảng đề "Công ty Peckham". Nhưng bị bỏ hoang và không dùng nữa.

- Một nhà kho lớn, trống không, đại lộ Đại Dương, khu San Pedro, bà Darnley lặp lại - Rồi, bà ghi rồi.

- Bà phải mang tấm gương Chiavo đến đó. Bà hãy liên lạc với công ty chuyên dọn nhà hay 1 hãng vận chuyển nào đó, yêu cầu cho giao gương đúng địa chỉ và đi ngay. Họ chỉ việc dựng tấm gương vào tường nhà kho, rồi ra đi. Bà hiểu chứ?... còn thêm 1 chi tiết nữa...

- Gì hả Jeff?

- Phải giao trước 7 giờ tối, hôm nay.

- Được rồi.

- Con sẽ gọi lại - Jeff nói thêm - "Ông ấy" nói con có thể gọi lại cho bà, nhưng sau khi "ông ấy" có cái gương đã!

Bà Darnley nghe tiếng kích ở đầu dây bên kia và đường dây bị ngắt.

con ma trong tấm gương

Chương 13

Tiếng Chuông

- Trời! - Bà Darnley than - Bíet tìm đâu ra 1 hãng vận chuyển vào giờ này? Hơn 4 giờ chiều rồi! Nếu không thuê được xe...

- Bà đừng lo! - Hannibal ngắt lời - Cháu sẽ gọi chú của cháu. Chú Titus có thể lo việc giao hàng, cùng với anh Hans và anh Konrad. Chú sẽ rất vui được giúp bà. Bà đừng lo nữa. Tầm gương sẽ có ở San Pedro chậm nhất là 7 giờ.

-Ồ, cảm ơn Hannibal, cảm ơn! - Bà Darnley kêu và ngồi phịch xuống đi vắng- Cậu gọi ngay cho chú được không? Mang gương lên xe sẽ mất nhiều thời gian lắm. Không được chậm trễ.

Hannibal bước lại gần điện thoại, nhắc ống nghe, rồi đứng yên, nét mặt đột ngột đam chiêu, và cuối cùng bình tĩnh đặt ống nghe trở xuống.

- Hannibal! - Bà Darnley chưng hửng thốt lên - Nhanh lên chứ! 1 phút cũng rất quý báu!

- Xin bà ch 1? 1 chút... cháu có để ý 1 điều khi Jeff gọi điện thoại cho bà. Cháu có nghe tiếng động. Đó là tiếng nhạc. Bà có để ý không ạ?

- Nhạc à? - Bà Darnley kinh ngạc lập lại - không, tôi... tôi chỉ nghe Jeff thôi. Nhưng có nhạc hay không, không có gì là quan trọng! Hannibal ơi! Cậu gọi cho chú Titus nhanh lên đi!

- Tiếng chuông nhạc - Hannibal nhìn xa xa nói khẽ - Tiếng nền là tiếng chuông. Tiếng chuông chơi 1 điệu nhạc. Lúc đó, cháu không để ý. Rồi cháu nghe thật rõ, trước khi âm thanh đó xa dần. Thậm chí, cháu nhận ra điệu nhạc có tiếng chuông đặc biệt đó. Đó là bài " Mary có con cừu!"

- Xe bán ken! - Peter reo lên.

Peter không đi đi lại lại trong phòng khách nữa và đứng lại trước lò sưởi.

- Mọi xe bán kem thuộc Công ty Kem Thung lũng xanh đều là xe đẩy có trang bị tiếng chuông như thế! Mọi tiếng chuông đều chơi bài "Mary có con cừu!"

Hannibal ngồi xuống để suy nghĩ.

- Tiếng chuông đó có thể là 1 chỉ dẫn - Hannibal tuyên bố - Nó có thể cho ta biết Jeff đang bị giam giữ chỗ nào. Theo mình, chắc chắn Jeff không ở San Pedro hay ở trong nhà kho trống. Tên bắt cóc sẽ không dám giữ Jeff ở đó đâu. Lúc Jeff gọi, gần 4 giờ. Vậy khoảng 4 giờ, 1 chiếc xe bán kem Thung lũng xanh đã đi ngang qua chỗ Jeff đang ở.

Còn chuyện khác nữa... - Hannibal nhắm mắt lại, cố tập trung nhớ lại

- 1 tiếng động lạ lùng. Sau khi xe bán kem đi qua, mình đã nghe có tiếng lạ đó. Khá mạnh... giống như tiếng báo động... tiếp sau đó là tiếng rung động dài... đúng hơn là tiếng 1 vật rung.

- Làm sao cậu có thể ghi nhận được tất cả những chi tiết ấy? - Bà Darnley kêu - Tôi chỉ nghe những gì Jeff nói mà thôi.

- Hannibal có máy ghi âm thay cho bộ nhớ - Peter hãnh diện về sếp - Thậm chí Hannibal nổi tiếng về điều này. Hannibal không bao giờ bỏ qua cái gì hết.

- Xe bán kem - Hannibal tóm lại - tiếp theo là tiếng hu... Biết rồi! Ngã đường sắt! Đúng rồi! Khi xe lửa đến, tiếng còi báo động vang lên, đèn sáng lên để báo người đi đường rằng sắp có xe lửa chạy qua. Và xe lửa chạy qua đã gây tiếng rung. Tất cả những điều này cho ta biết rằng ở chỗ Jeff đang ở, có xe bán kem đi qua lúc 4 giờ và vài giây saylu có xe lửa chạy qua.

- Rất tiếc là chắc có hàng chục xe bán kem trực thuộc Công ty kem Thung lũng xanh chạy ở Los Angeles suốt cả ngày - May nhận xét.

- Nhưng không có hàng chục ngã đường sắt, Hannibal đáp. Và xe bán kem đi theo 1 lộ trình xác định trước. Ở Rocky chẳng hạn, xe bán kem đi 1 vòng lúc 3 giờ chiều. Phải chi liên lạc được với Công ty Kem Thung lũng xanh.

- Nhưng lỡ tiếng động kia không phải là tiếng xe lửa! - Bà Darnley nói

- Có thể tiếng còi báo động của 1 cửa hàng bị trộm... tiếp theo là tiếng xe tải chạy qua.

- Chắc chắn là không - Hannibal tuyên bố - Xe tải sẽ chạy qua nhanh và tiếng rung không kéo dài. Mà tiếng rung cháu nghe đúng là tiếng của 1 đoàn xe dài. Chỉ có thể là xe lửa mà thôi. Nếu may mắn, ta có thể tìm ra Jeff trước khi giao gương cho bọn bắt cóc.

- Tôi đồng ý để các cậu thử - Bà Darnley nói - nhưng tôi không chịu mạo hiểm khi vấn đề đang là tính mạng của cháu tôi! Tôi xin cậu, Hannibal à. Cậu hãy điện thoại cho chú và yêu cầu đến đây ngay với xe tải nhẹ.

- Tất nhiên! Bà đừng lo!

Hannibal quay số Thiên Đường Đồ Cổ. Thím Mathilda trả lời:

- Babal! Mày lại ở đâu vậy? Làm cái gì nữa rồi? Không thấy mày cả ngày và Konrad nói...

- Cháu xin lỗi thím Mathilda ngàn lần - Hannibal nhanh miệng ngắt lời

- Cháu không thể giải thích ngay bây giờ. Sau này thím sẽ biết. Chú Titus có ở nhà không?

Thím Mathilda im lặng vài giây. Tuy vậy, thím vẫn đưa máy cho chú Titus.

- Cháu đang ở nhà bà Darnley - Hannibal giải thích - Bà đang gặp rắc rối và đang cần được giúp. Chú có thể đến ngay bằng xe tải không? Chú hãy cho anh Hans và anh Konrad đi cùng. Tắm gương vĩ đại

trong thư phòng nhà Darnley phải được đặt trước nhà kho San Pedro trước 7 giờ tối nay. Vật này quá nặng. Chú phải phụ trách việc giao hàng.

- Hannibal... này... cháu lại đang giải 1 vụ bí ẩn nào đó nữa à?

- Dạ đúng. Và đây là 1 vụ nghiêm trọng, bí hiểm và khẩn cấp. Cháu không có thời gian kể chi tiết.

- Được rồi - Chú Titus nói nhanh - Chú đến ngay!

Hannibal mỉm cười, cảm ơn chú và gác máy.

- Bà có thể tin chắc là tấm gương của bà sẽ được giao đúng hẹn - Hannibal nói.

Trong thời gian đó, Peter đã tìm ra quyển danh bạ Los Angeles trong thư phòng và đang tra. Chẳng bao lâu, Peter thông báo:

- Văn phòng chính và kho trung tâm của Công ty Kem Thung lũng xanh nằm ở đường Macy. Ở khu đó có khá nhiều ngã đường sắt. Có thể là trong khu đó.

Hannibal lắc đầu.

- Mình không nghĩ thế. Công ty Kem bắt xe bán phải chạy khắp thành phố cho đến 1 giờ khá trễ trong ngày. Đừng quên rằng bây giờ là mùa hè. Kem bán chạy lắm. Bốn giờ chiều, gần như chắc chắn không có xe nào về kho kịp. Xe bán kem chạy ở những khu có nhiều trẻ em. Nhưng ta có thể biết lộ trình của xe bán kem bằng cách liên lạc với 1 người của công ty biết về lộ trình.

- Hay là các cậu tự đến văn phòng chính của Thung lũng Xanh - bà Darnley gợi ý - Tại chỗ sẽ dễ hỏi thông tin hơn là qua điện thoại.

Khoan đã!

Bà lấy thọc tay vào túi xách đưa tiền cho Hannibal:

- Các cậu cứ điều tra ở công ty kem kia! Tôi sẽ ở lại chờ chú Titus và chăm lo sao cho tấm gương được đặt đúng điểm đã hẹn. Hannibal, cậu nhớ phải cẩn thận nhé! Tôi không quan tâm đến việc gương có phép thần hay không. Tôi chỉ muốn cháu tôi trở về bình an vô sự.

- Cháu sẽ hết sức thận trọng, Hannibal hứa.

- Cháu đi cùng Hannibal, phải theo 2 hướng khác nhau! - Peter tuyên bố.

Bà Darnley gật đầu tán thành.

- Cháu cũng đi theo! - May thông báo.

- Không được! - Bà ngoại May la lên - Bà không muốn có 2 cháu ngoại bị nguy hiểm! Con sẽ ở nhà cho đến khi anh con về.

con ma trong tấm gương

Chương 14

Đến Cứu

Công ty kem Thunglũng xanh, là 1 toà nhà có bố trí bãi đậu cho xe bán kem xung quanh. tất nhiên là vào giờ này, bãi đậu không có xe nào.

Tài xế taxi chở Hannibal và Peter đến nơi rồi quay lại:

- Không hiểu 2 cậu đến đâu làm gì - Ông nói - Ở# đâu đâu có bán kem. Nếu muốn ăn kem, thì các cậu phải thử tìm các chiếc xe mang nhãn hiệu công ty.

- Tụi cháu đến đặt hàng nhiều - Hannibal giải thích - Bà cô của cháu tổ chức liên hoan mừng sinh nhật cháu.

Tài xế cho xe dừng ngay trước cửa văn phòng. Hannibal rút ra khỏi túi 1 tờ giấy bác của bà Darnley cho và đưa cho bác tài:

- 10 đôla đây! Chú làm ơn chờ tụi cháu nhé!

Hai thám tử đẩy cửa, bước vào văn phòng, chỉ có 1 người đàn ông đeo mắt kính to ngồi. Ông đang bận điện thoại và viết nguệch ngoạc trên tờ giấy kẻ ô trước mặt.

- Được rồi, Flabbery ời! - Ông nói trong ống nghe - Anh bị trễ 1 chút, nhưng không sao. Anh cố đậu trước sân vận động lúc khoảng 8 giờ nhé, sớm hơn 1 chút nếu được. Tối nay có trận đêm. Đến sớm khỏi bị kẹt xe.

Ông gác máy xuống, tháo mắt kính ra và nhìn 2 vị khách trẻ.

- Các cậu cần gì?

Hannibal chỉ 1 tấm bản đồ to lớn của thành phố Los Angeles và vùng ngoại ô dán trên tường, phía sau lưng người đàn ông. Bản đồ đen trắng có vẽ đầy những đường đỏ, xanh, cam, vàng, tím và nâu, đâm từ văn phòng chính ở đường Macy cho đến những khu phố xa nhất.

- Cháu nghĩ những đường đánh dấu này là lộ trình xe bán kem của công ty - Hannibal nói.

- Cậu nghĩ đúng - Người đàn ông nói - Các cậu cần gì?

- Xe bán kem thỉnh thoảng có gọi điện thoại về cho chú không ạ?

- Tất nhiên là có rồi! Công ty muốn biết xe đang ở đâu. Lỡ không có tin tức của xe, chúng tôi sẽ báo cảnh sát. Một số xe bị tấn công và cướp. Nên chúng tôi thận trọng lắm!... Cậu cần gì?

- Tụi cháu cần phải tìm ra 1 xe bán kem của công ty lúc 4 giờ có chạy gần ngã đường sắt có còi báo động.

Trên bàn làm việc, điện thoại lại reo.

- Cháu xin chú - Hannibal nói bằng 1 giọng dịu dàng nhưng cương quyết - Chú đừng trả lời ngay. Xin chú để reng 1 hồi. Cháu có việc rất quan trọng.

Như không nghe, người nhắc ông nghe.

- Thung lũng xanh! Tôi nghe đây... à, anh đó hả Guilbert! Anh chờ 1 giây nhé? tôi có vấn đề giải quyết ở đây...

Ông đặt ống nghe xuống bán, rồi quay sang 2 thám tử.

- Sao? có chuyện gì? Nói nhanh đi! Tôi bận lắm... 1 người bán kem thối tiền nhằm cho các cậu à?

- Cháu không thời gian giải thích - Hannibal nói - xin chú cho biết xe bán kem dạo nào của công ty đã đi qua ngã đường sắt lúc 4 giờ chiều nay...

- Điều này có thể cứu mạng sống 1 người ạ! - Peter đột ngột nói thêm.

Người đàn ông nhìn 2 thám tử. Rồi khi nhìn thấy nét mặt nghiêm trang, ông xem tờ giấy trước mặt,

- Albert chạy qua ngã đường sắt Santa Fé ở La Brea - Ông nói - nhưng đó là lúc 3 giờ. Xem nào. Phải... phải rồi... chắc là Charlie Swanson. Lộ trình anh này buộc anh ấy phải đi qua đường sắt ở đây, sau đó anh chạy dọc theo hướng Hamilton.

Người đàn ông quay lại, dùng tay chỉ bản đồ lớn.

- Đây, ông nói tiếp, là thung lũng San Fernando Swanson gọi điện thoại lúc 4 giờ 10 từ chỗ này. Lúc 4 giờ, có lẽ anh ấy còn ở khu Hamilton. Các cậu muốn liên lạc với anh ấy không?

- Dạ không cần - Hannibal nói nhanh - Cảm ơn chú nhiều.

Hai bạn chạy ra khỏi văn phòng và phóng lên taxi.

- Nhanh! Hannibal ra lệnh cho tài xế. Đi Hamilton. Thật nhanh! Có chuyện khẩn!

- Khẩn với gấp! - Tài xế nhún vai nói khẽ.

Nhưng bác tài vẫn cố hết sức để lách giữa đám xe đông, rồi rẽ vào đường Hollywood. Chưa đầy nửa tiếng sau, taxi đến Hamilton.

- Bây giờ, chú chạy thật chậm! Hannibal căn dặn.

Peter và Hannibal, mỗi thám tử nhìn 1 bên, xem xét thật kỹ con đường đang chạy. Lúc đầu, đường có nhà 2 bên. Rồi 2 thám tử lại thấy những khoảng đất trống. Một số có bảng đề lô đất bán. Đột nhiên, ngã đường sắt xuất hiện trước mặt, có còi báo động tự động hiện im lặng.

Tài xế chạy chậm khi đi qua Hannibal nhìn xung quanh. Cách đó 1 khoảng, thám tử trưởng chỉ thấy 1 ngôi nhà duy nhất: ngôi nhà nhỏ tồi tàn, bị mưa nắng làm hư hỏng và có lẽ xưa kia thuộc 1 dãy nhà rẻ

tiền. Có vài cây con cần cỗi mọc xung quanh. Nhà quá hư hỏng. Nhưng không có gì chứng tỏ là bên trong không có người.

- Làm gì nữa - Tài xế taxi hỏi.

- Chú cứ chạy tiếp chậm chậm - Hannibal trả lời.

Xe taxi chạy qua những khu đất trống nữa, rồi xa hơn 1 chút nữa là những ngôi nhà đồ nát khác. Xa hơn nữa, đến 1 khu nhà nhỏ xinh xắn, có bãi cỏ cắt thật đẹp và đám trẻ con ăn mặc sạch sẽ đang đùa vui dưới ánh nắng.

- Xin chú quay xe lại và đi đến ngã tư, rồi dừng xe lại! - Hannibal ra lệnh tài xế.

Bác tài làm đúng theo lời thám tử trưởng và đậu xe trước 1 ngôi nhà có người đang tưới bãi cỏ.

- Còn bây giờ? - Bác tài hỏi - Làm gì?

- Chờ cháu suy nghĩ 1 chút - Hannibal nói - Peter à, có lẽ nhà mà ta tìm là ngôi nhà tồi tàn gần ngã đường sắt. Mấy ngôi nhà khác nằm quá xa còi báo động để mình có thể nghe trong điện thoại.

- Cậu nói đúng - Peter đồng tình - Chắc là chỗ đó thôi. Lý tưởng để nhốt kín 1 ai đó! Cả nếu la hét, cũng không ai nghe thấy!

Bác tài tăng hăng:

- Đây, chẳng lẽ các cậu đi đến đây để ngắm 1 ngôi nhà đồ nát à?

- Làm thế nào vào trong đó được? - Hannibal hỏi thay câu trả lời.

- ?! Các cậu định làm gì? Rõ ràng trong đó đâu có ai ở, mà...

- Chắc chắn là có người trong đó - Hannibal khẳng định - Tụi cháu muốn lên vào trong đó mà không bị ai thấy. à! Mình có sáng kiến! Thám tử trưởng vừa mới thấy 1 xe 3 bánh bán bánh mì chạy xuống đường. Xe dừng lại cách taxi 30 mét. Còi bóp phát lên vài nốt vui nhộn. Người đạp xe nhảy xuống đất, lấy giỏ bánh mì và bánh phía sau. Một người phụ nữ chạy ra khỏi nhà, đến lựa bánh. Bà trả tiền cho cậu bán bánh mì, rồi quay vào nhà.

- Đúng lúc quá! - Hannibal nói - Ta sẽ làm người giao hàng!

- Được đấy! - Peter tán thành.

Peter bước ra khỏi taxi, hươ tay chạy về hướng xe ba bánh.

- Đường như 2 cậu này khùng rồi - tài xế taxi lầm bầm khi thấy Hannibal chuẩn bị đi theo bạn - Có muốn tôi chờ không? Đồng hồ chỉ 15 đôla rồi và...

Hannibal ngắt lời, đưa thêm tờ 10 đôla.

- Đây! Chú khỏi thôi tiền. Nếu thấy tụi cháu lên chiếc xe ba bánh kia, thì chú khỏi phải chờ. Tụi cháu sẽ không cần xe nữa.

- Đồng ý! - bác tài đáp, lòg tràn đầy hy vọng.

Hannibal ra nói chuyện với cậu bán bánh mì. Anh chàng khoảng 19-

20 tuổi, mảnh khảnh, tóc vàng, da rám nắng. Anh bắt đầu phản đối:

- ?! Tôi không có quyền nhận hành khách!

- Không phải bọn em muốn đi chơi - Peter giải thích - Mà chỉ muốn giao hàng đến 1 nhà gần đây.

Xe taxi đến ngang xe ba bánh. Bác tài thò đầu ra cửa.

- Sao! Được chưa? - Ông hỏi.

- Làm sao mà được! Anh chàng giao bánh mì lại phản đối. Đây là chỗ làm đầu tiên của tôi. Tôi không muốn bị đuổi việc.

- Em hiểu - Hannibal gật đầu thông cảm - Tụi em không hề muốn gây rắc rối cho anh. Xin thề!... Mà anh tên gì vậy?

- Henry. Henry Anderson.

- Thưa ông Anderson...

- Cứ gọi anh là Henry! Nhưng 2 em phải hiểu cho... Nếu anh bị đuổi việc, anh sẽ thất nghiệp ngay.

Hannibal làm bộ mặt nghiêm trang.

- Anh biết không - Thám tử trưởng nói - Tụi em đại diện cho bà Darnley.

Hannibal rút bóp ra, lấy tấm danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ, đưa cho anh chàng bán bánh mì:

- Bọn em có cơ sở nghĩ rằng cháu ngoại của thân chủ bọn em đang bị giam giữ trong ngôi nhà mà bọn em đang quan tâm.

- Hai em đại diện cho bà Darnley à? - Henry Anderson hỏi lại - Anh có thấy hình bà trong báo. Nhưng... Ba Thám Tử Trẻ hả? Anh chưa bao giờ nghe nói đến.

- Em là Hannibal Jones, thám tử trưởng nói - Đây là Peter Crentch. Còn Bob Andy hiện đang theo dõi 1 kẻ bị tình nghi ở Beverly Hills.

- Giống y như phim xem trên truyền hình! - tài xế taxi nhận xét.

- Bọn em là thám tử thật - Hannibal cam đoan - Bọn em đã thành công trong việc giải nhiều vụ, khi mà công an thất bại. Trong vụ hôm nay, thì các cơ quan chức năng chưa được thông báo. Bà Darnley sợ kẻ bắt cóc cháu ngoại bà sẽ trả thù nếu bà chính thức nhờ đến sự trợ giúp của công an.

Henry Anderson lật qua lật lại tấm danh thiếp trong tay, nét mặt phân vân. Rõ ràng anh đang do dự và như đang chờ nguồn cảm hứng nào đó từ trên trời rơi xuống. Mắt anh nhìn Hannibal, rồi lại nhìn Peter.

- Thời gian gấp lắm - Peter nhận xét.

Rồi đột nhiên 1 ý nghĩ khủng khiếp loé lên trong đầu Peter.

- Bọn em nghĩ rằng Jeff Parkinson, cháu ngoại của bà Darnley, vẫn còn sống, nhưng thật ra tụi em cũng không biết hư thực ra sao. Lúc 4 giờ chiều thì bạn ấy còn sống, Jeff điện thoại cho bà để lặp lại chỉ thị

về cách chuộc mình về. Nhưng từ đó...

- Cảnh sát... Henry Anderson rút rề gợi ý.

- Bọn em không dám! - Hannibal thú thật - bà Darnley nhất quyết không chịu. Bọn em phải tự tìm ra Jeff.

- Được rồi ! Henry thờ dài- Được rồi Được rồi ! Có lẽ anh sẽ hành động như một thằng ngốc. Nhưng lỡ hai em nói thật, mà anh lại không giúp thì...

- Vậy thì chúc may mắn nhé !- Tài xế taxi nói và nổ máy.

Henry Anderson lại thờ dài.

- Anh phải làm gì ? - Henry hỏi hai thám tử.

- Anh cho em mượn mũ kết và áo vét trắng- Hannibal nói- Bọn em sẽ leo lên xe anh. Rồi anh cho xe chạy đến ngã đường sắt đằng kia.

Anh dừng xe trước cái nhà lụp xụp. Em sẽ xuống và bấm chuông.

- Anh không bao giờ bấm chuông- Anderson thông báo - Anh bấm còi và khách tự bước ra.

- Nếu kẻ bắt cóc đúng là người em nghi, hắn không thể biết thói quen của anh được... đi!

Hai phút sau, xe 3 bánh nhỏ bán bánh mì chạy trên đường Hamilton, dọc theo mấy lô đất đang bán. Trong thùng xe, Hannibal mặc quần áo nhân viên giao hàng. Vì khoảng không gian rất chật hẹp, Peter phải tìm chỗ ngồi thu mình giữ khay cùng giỏ bánh mì và bánh ngọt.

- Babal, nhớ thận trọng nhé!

- Đừng lo! Nếu mình vào, mà không thấy ra nữa...

- Mình sẽ lao vào! - Peter cương quyết nói hết câu.

- Anh cũng thế! - Henry Anderson thông báo - Đã giúp rồi, thì anh sẽ giúp đến cùng... à! Hình như đến rồi! Có đúng chỗ này không?

- Đúng!

Hannibal nhảy xuống đất. Do thám tử trưởng hơi tròn trịa, áo vét của Henry bị hờ trên ngực, nhưng đó chỉ là chi tiết nhỏ. Hannibal chụp lấy 1 giỏ bánh mì nóng dòn, rồi vừa huýt sáo vừa bước lên các bậc thềm dẫn lên ngôi nhà khả nghi.

Không thấy chuông, Hannibal động nắm đấm vào cánh cửa.

Rồi Hannibal lắng tai nghe và chờ. Không có tiếng động nào vang lên từ bên trong ngôi nhà.

Hannibal gõ cửa lần nữa.

- Bánh mì đây! - Hannibal lớn tiếng thông báo - Có ai ở nhà không?

Một lần nữa, chỉ có im lặng đáp lại. Thám tử trưởng bước vài bước sang hông nhà, liếc nhìn vào cửa sổ gần nhất. Cậu thấy 1 gian phòng trống không, sàn nhà phủ 1 lớp bụi dày và những vết bẩn trên tường, do nước mưa chảy vào khe hở mái nhà.

Nhưng Hannibal còn thấy 1 cái khác nữa, khiến tim cậu đập nhanh hơn. Một vết dài, từ cửa vào, chứng tỏ 1 vật nặng đã được lôi trên sàn nhà ra phía sau.

Chưa hết! Trong góc căn phòng tối tăm, dính đầy mạng nhện, có 1 máy điện thoại mới tinh, đặt dưới đất, sáng bóng dưới ánh nắng mặt trời.

Hannibal bỏ giỏ bánh mì bên thềm cửa, thử xoay tay cầm cửa. Tay cầm không nhúc nhích. Khi đó, Thám tử trưởng thử mở cửa sổ. May quá, cửa sổ không khóa. Cậu cố kéo phần dưới lên.

Cửa sổ mở ra, với tiếng cọt kẹt rùng rợn.

Hannibal lặng người, lo sợ. Bên trong nhà vẫn im lặng.

Khi đó, Hannibal trèo qua cửa sổ, nhẹ nhàng rơi sang bên kia. Tiếp theo gian phòng cậu đang đứng là nhà bếp. Từ chỗ đang đứng, Hannibal nhìn thấy bồn rửa chén và gạch cũ dưới đất. Hannibal nín thở, bước nhanh đến ngưỡng cửa nhà bếp, rồi dừng lại đột ngột.

Jeff Parkinson đang nằm ở đó, nằm dưới đất và bị trói chặt. Miệng Jeff bị nhét giẻ, nhưng cặp mắt nhanh nhẹn đang nhìn láo liên. Khi thấy Hannibal, ánh mắt Jeff mừng rỡ long lanh lên.

con ma trong tấm gương

Chương 15

Chạy Đua Với Thời Gian

Jeff ngồi dưới sàn nhà bếp xoa bóp 2 cổ chân bị đau.

- Mình bị tê người - Jeff tuyên bố - Phải nghỉ 1 hồi mình mới đi lại được.

Jeff mỉm cười với Hannibal, Peter và Henry Anderson. Peter và Henry đã chạy vào khi nghe tiếng thám tử trưởng gọi.

- Rất mừng là mọi người tìm được mình - Jeff biết ơn khẳng định - Mình không tin rằng gã đàn ông nhỏ bé kia sẽ quay lại giải thoát cho mình, sau khi lấy được gương. Sau khi gọi điện cho bà ngoại, hắn lôi mình vào đây. Hắn sợ 1 khách qua đường tò mò nhìn thấy mình. Mà khả năng đó cũng khó mà xảy ra nổi.

- Một gã đàn ông nhỏ à? - Hannibal lặp lại - Như vậy loại được ông Santora và con ma trong tấm gương. Cả 2 đều cao lớn. Chắc tên bắt cóc chính là tên trộm phải không?

- Đúng! Juan Gomez. Nhưng hắn đâu thèm cho mình biết tại sao hắn muốn tấm gương.

- Cậu gọi cho bà đi! - Peter khuyên.

Jeff cực nhọc đứng dậy và loạng choạng bước ra phòng ngoài, ngồi xuống bên điện thoại quay số. Rồi tiếng Jeff vang lên:

- Alô, bà ời! Con Jeff đây. Mọi chuyện ổn cả, bà ạ.

Những tiếng không rõ vang lên từ ống nghe.

- Con nói thật mà, ổn cả - Jeff nói tiếp - Hannibal và Peter đã tìm thấy con và giải thoát cho con!

Jeff nói thêm khoảng 1 phút, rồi đưa máy cho Hannibal:

- Bà đưa máy cho Bob nói chuyện với cậu.

- Bob hả? Mình tưởng Bob ở Beverly Hills đang theo dõi Santora mà!... Alô! Chuyện gì vậy Santora đâu?

- Mình để lạc ông ấy rồi! - Bob xấu hổ thú nhận - Ông ấy đi mất, mình không theo được. Khoảng 4 giờ, ông ấy ra khỏi phòng, ra ngoài. Tất nhiên là mình đi theo. Nhưng ông ấy có xe đậu ở đường bên hông, cách khách sạn 2 bước. Ông ấy nổ máy... mà gần đó không có chiếc taxi nào! Nên mình gọi điện thoại về cho bà Darnley. May cho mình biết các cậu đang tìm Jeff. Nên mình về.

- Còn tám gương? - Hannibal hỏi.

- Chí Titus, anh Hans và anh Konrad mang đi rồi. Mọi người đi San Pedro cách đây không đầy 5 phút, để giao gương kịp thời và đúng chỗ hẹn. Tiếc quá! Mà các cậu đang ở đâu vậy? Có đúng là Jeff không sao không? Bà Darnley muốn...

Bob đột ngột ngưng nói. Giọng bà Darnley vang lên bên tai Hannibal.

- Hannibal! Không biết làm sao cảm ơn cậu đây! Nhưng này kẻ bắt cóc cháu tôi là ai? vậy?

- Gã đàn ông nhỏ lùn vào nhà bà và bị bà phát hiện trong thư phòng.

- Juan Gomez à ?

- Đúng tên? hửn. Jeff nói hửn đang trên đường đi San Pedro.

- Rất tiếc là không ghi được bảng số xe hửn - Jeff làm bầm phía sau lưng Hannibal - Tất nhiên là đáng lẽ mình phải nhớ ghi Nhưng lúc đó, mình sợ quá. Hửn dùng súng đe dọa. mình.

- Không sao!... Thưa bà, nay Jeff đã an toàn rồi, thì bà? thì bà có thể gọi cảnh sát. Nếu làm nhanh, cảnh sát có thể giăng? bẫy tên bắt cóc, ở kho San Pedro Khi Juan Gomez xuất hiện, hửn sẽ bị bắt, Khi đó, sẽ tóm được tên bắt cóc cháu bà, nhưng... nhưng nếu làm vậy, ta sẽ không bao giờ biết được? lời giải của vụ bí ẩn. Và sẽ không bao giờ biết được chuyện gì nằm phía sau hành động của tất cả những người kia: Santora, Baldini, Gomez... Và có thể sẽ không bao giờ? biết được bí? mật về tám gương Chiavo!

- Tôi muốn làm rõ mọi chuyện - Bà Darnley cương quyết nói.

- Hay quá! - Thám tử trưởng tán thành - Nhưng nếu vậy, thời gian rất gấp. Peter? và cháu sẽ đến thẳng nhà kho ấy. Xin bà nói giúp với Bob là đến đó tìm tụi cháu. Bob phải đứng chỗ nào mà tụi cháu? có thể thấy dễ dàng khi xe đến từ con đường lớn. Tụi cháu sẽ đi taxi và...

- Các em sẽ không đi taxi! - Henry Anderson phản đối.

- Sao ?

- Anh? nói các em sẽ không đi taxi! Mà đi xe ba bánh của anh. Anh đã liề nghe theo các em,nhưng các em không nói láo. Nên anh muốn tham gia chuyện này đến cùng.

- Xe ba bánh bán bánh mì! Peter reo lên - Tuyệt vời! Ai có thể nghi xẻ ba bánh chở thám tử ?

- Đồng ý! - Hannibal nói vào ống nghe - Tụi cháu sẽ ở trong xe ba bánh thuộc hãng bánh mì Van Alstyn. Tụi cháu sẽ tìm rước Bob và theo dõi nhà kho Nếu Gomez có đồng lõa, tụi cháu sẽ thấy mặt. Tấm gương quá nặng, 1 người không xoay xở 1 mình nổi. Chắc chắn phải có đồng lõa!

Jeff lấy ống nghe.

- Bà ơi! Con đi theo Hannibal và Peter.

Rồi Jeff gác máy ngay để khỏi nghe bà phản đối.

- Lên đường! - Peter kêu - Gần 6 giờ rồi! Lên đường đi đại lộ Đại Dương!

- Đại lộ Đại Dương hả? - Henry hỏi lại - Tận San Pedro à? Ta đi đến đó sao?

- Phải - Peter nói - Và phải có mặt ở đó trước 7 giờ. Anh nghĩ kịp nổi không?

Henry tự tin mỉm cười:

- Có thể do chạy nhanh quá, anh sẽ làm bẹp dẹp vài cái bánh, nhưng không sao! Ta sẽ có mặt ở đó kịp thời!

Hannibal và Jeff chen nhau ngồi trong thùng xe, giữa khay và giỏ chất đầy. Peter luồn ra phía trước, ngay sàn, giữa ghế ngồi lái và 1 cửa nhỏ. Henry Anderson ngồi tay lái, nồ máy và phóng thật nhanh như đang chạy đua.

Henry chỉ mất vài phút là ra được quốc lộ. Khi ra đó, Henry chạy hết tốc độ.

- Chạy nhanh hơn nữa được không? - Peter hỏi - 6 giờ 5 rồi.

- Tốc độ Ở đây bị giới hạn. Nếu tăng tốc, sợ bị cảnh sát bắt lại - henry giải thích - Đừng lo Ta sẽ đến kịp thôi.

Thật vậy, khi xe ba bánh đến San Pedro, lúc đó mới 6 giờ 25. Rất xui là khi đó, dòng lưu thông dày đặc đến nỗi Henry phải chạy thật chậm.

Phía sau, Hannibal và Jeff tức tối trong mình. Peter không ngừng cầu nhàu.

- Bình tĩnh - Henry nói - Còn thời gian. Cầu nhàu chỉ làm bức mình thêm mà thôi... A! ở đây đỡ xe hơn rồi. Cũng may là không bị kẹt xe hẳn!

Xe ba bánh lại tăng tốc. Chẳng bao lâu, xe ra đến đường dọc theo bờ biển. Mặt trời đang lặn xuống ở đường chân trời đột ngột mờ đi.

- Sắp có sương mù - Anderson thông báo - Có hại đến công việc các em không?

- Vẫn phải xoay xở thôi - Hannibal khẳng định - Không phải lần đầu tiên bọn em làm việc trong sương mù.

- Hình như sắp đến rồi! Đúng... Đây là đại lộ Đại Dương!

Henry cẩn thận rẽ vào.

- Bạn các em đang chờ đâu đó à? Anh có phải bóp còi không?

- Không. Bob đi từ Hollywood. Nên đã đến trước. Có lẽ Bob đã tìm ra nhà kho, hy vọng thế. Chắc là Bob đang chờ ở 1 góc nào đó. Anh chạy chậm đi.

- 7 giờ kém 10 rồi! - Peter nhận xét.

- Còn 10 phút - Hannibal đáp.

Đúng lúc đó, 1 hình bóng nhỏ nhẩn bấn ra khỏi 1 cái cổng chạy về hướng xe ba bánh.

- Bạn em đây hả? - Henry Anderson hỏi.

Hannibal thò đầu ra.

- Phải. Bob đó.

Peter vẫy tay Bob tiến tới, nhanh nhẹn leo lên xe ba bánh.

- Rất tiếc là bị lạc mất Santora! - Bob nói.

Rồi Bob mỉm cười quay sang Jeff nói:

-Cậu làm mọi người hú hồn!

-hông bằng chính mình hú hồn đâu! - Jeff nhăn mặt đáp lại.

- Để sau này, bàn về chuyện đó - Hannibal ngắt lời - Anh Henry ời, anh cứ tiếp tục chạy chậm... như thể anh đang chờ ai đó ra mua bánh mì.

Henry Anderson và mư ỉm đúng theo lời thám tử trưởng vừa giải thích:

- Hiện giờ, công ty anh có 1 xe ba bánh đang phục vụ Ở San Pedro Người giao hàng này chỉ cấp cho khách hàng là công nhân làm việc ở bến dỡ hàng hoặc các công trình xây dựng gần đây. Nhà kho mà các em tìm ra sao?

- Đó là 1 toà nhà to lớn bỏ hoang - Bob giải thích - Xưa kia do công ty Peckham sử dụng. Lúc nãy em thấy rồi. Gần đây lắm. Anh sẽ thấy

Peckham được ghi bằng chữ to trên đó.

- Khi đến đó, anh sẽ chạy chậm hơn nữa - Hannibal nói với Henry - anh dừng lại, rồi anh giả bộ như không chạy lại được nữa.

- Hư xe hả? Dễ ợt! - Henry đáp.

Đại lộ hầu như vắng người. Xưởng và văn phòng đều đã đóng cửa. Một chiếc xe vượt qua xe ba bánh và biến mất. Một người công nhân đang bước trên lề đường, về nhà thật nhanh. Đột nhiên Bob nói khẽ:

- Đây!

Hannibal và Jeff quỳ gối, thò đầu ra. Bên phải, có 1 toà nhà rộng lớn, hình vuông, bằng gạch đỏ, bị dính khói đen và cũ kỹ. Chữ Peckham bị mờ đi nhiều, nhưng còn đọc được.

- Chú Titus, anh Hans và anh Konrad còn đó! - Bob khẽ thông báo.

- Có lẽ tên bắt cóc chờ mọi người đi hết, mới dám ra - Peter nói.

Hannibal nói với Henry Anderson:

- Anh chạy vượt qua xe tải nhẹ kia và dừng lại 20 mét sau khối nhà này.

Henry chạy chậm qua nhà kho, và khi đã đi xa hơn 1 chút, tắt máy xe.

Peter và Bob lên ra phía sau để nhìn ra cửa sổ cuối xe. Hannibal và Jeff đang dán mắt vào kính. Đúng lúc đó, chú Titus bước ra khỏi kho, cùng Hans và Konrad. Ba người leo lên xe, rồi ra đi.

- Hay quá! - Hannibal nói. Làm đúng y chỉ thị. Bây giờ, chỉ còn việc hờ mà thôi.

Henry Anderson định xuống xe.

- Anh đi đâu vậy? - Peter hỏi.

- Xem máy xe, - Henry trả lời - Khi xe hư, đó là việc làm đầu tiên của người lái xe. Nếu cứ ngồi ở trong xe, sẽ khả nghi lắm.

Hannibal cười.

- Hay quá, anh Henry ơi! Anh có máu thám tử đấy!

con ma trong tấm gương

Chương 16

Trận Chiến Quanh Tấm Gương

Henry Anderson làm việc rất nghiêm túc. Nét mặt tập trung, Henry nhào đầu vào máy xe. Anh vặn ốc ra, lấy các bộ phận lau chùi, đặt trở? về vị trí, kiểm tra bình xạc, xem xét bộ tản nhiệt...

Trong xe, 3 thám tử và Jeff Parkinson, ngồi sát nhau, cố trốn cho

kín. Hannibal vẫn để mắt tới nhà kho Peter quỳ gối theo dõi phần đường phía bên mình.

- Tình hình không khá lên! - Peter nói - Sương mù dày thêm và trời bắt đầu tối. Có thể Gomez không còn trong nhà kho nữa. Nếu hắn ở? lâu, thì sợ khi hắn ra bọn mình không thấy.

- Mình không nghĩ hắn đã có mặt ở đây - Hannibal trả lời - Hắn không dại gì ngồi chờ người ta mang gương đến bên trong. Giả sử bà Darnley quyết định báo cảnh sát, hắn sẽ như con chuột kẹt bẫy. Theo mình, hắn đang theo dõi vùng quanh đây, để kiểm tra xem cảnh sát có tới hay không. Nếu hắn lảng vảng đâu đây, sợ hắn sẽ thấy anh Henry khả nghi.

Hannibal cạo nhẹ thành tôn xe. Henry Anderson hiểu tiếng gọi và bước lại gần, như đang tìm dụng cụ khác.

- Anh giả bộ gọi gara đến cứu giúp đi - Hannibal nói khẽ - Nếu anh gặp rắc rối thật, thì anh đã làm vậy đúng không?

- Đúng - Henry nói thật khẽ.

- Vậy anh đi tìm buồng điện thoại đi. Trước sau gì ta cũng sẽ cần gọi điện thoại, khi tên bắt cóc Jeff lộ mặt. Nếu anh ở đây lâu quá, sợ anh sẽ làm cho con mồi của ta sợ.

- Anh không muốn ngăn cản công việc - Henry trả lời trước khi băng qua đường và biến mất ở khúc quẹo.

5 phút trôi qua Đột nhiên...

- Nhìn kìa! - Peter kêu khẽ.

Peter dùng tay chỉ 1 hàng rào ngăn công trình xẻ gỗ. Tuốt phía cuối, 1 gã đàn ông mảnh khảnh, mặc quần áo màu sậm, vừa mới xuất hiện. Hannibal thấy hắn đa nghi liếc nhìn xe ba bánh.

- Đúng hắn phải không? - Hannibal hỏi Jeff.

- Hình như thế. Nhưng sương mù dày quá, khó mà nói chính xác.

- Chờ 1 chút là biết ngay - Bob nói.

Gã đàn ông bước dọc theo lề đường, đi thẳng về hướng 4 bạn.

- Chết rồi! - Peter rên - Hắn sẽ thấy bọn mình!

- Đúng là Gomez! - Jeff nói - Làm gì bây giờ?

- Nằm xuống! Nhanh lên! - Hannibal ra lệnh.

Khi đó, giọng nói vui vẻ của Henry Anderson vang lên trong sương mù.

- Chào ông.

- Xin chào - Tên bắt cóc Jeff đáp - Anh làm việc trễ quá.

- Tôi định cố kiếm thêm chút đỉnh - Henry vui vẻ giải thích - Tôi không ngờ tối thứ 7 San Pedro lại vắng vẻ như thế này. Thêm chuyện xui nữa, là xe bị hự Chắc chắn sẽ bị Ông chủ mắng. Ngày ông có muốn

mua 1 ổ bánh mì ngọt nóng dòn không?

- Bánh mì à? Sao lại không? Tôi rất muốn xem anh bán loại bánh mì gì.

Bốn bạn hoảng hồn thu mình thật nhỏ lại trong xe. Henry Anderson leo nhanh lên xe, thò tay tới lấy giỏ bánh.

Bob vội lặng lẽ chuyển giỏ bánh cho Henry. Henry quay lại và xem đựng đầu với gã đàn ông nhỏ đã bước lại gần.

- Ông nhìn đây! Henry vừa nói vừa đưa cái giỏ. Tôi có bánh mì trắng thường, bánh mì lúa mạch, bánh mì lúa mì, bánh mì nướng củi và có cả...

- tách6y rồi, thấy rồi - gã đàn ông nhỏ ngắt lời - Nhưng tôi nghĩ lại rồi, chắc tôi không mua gì đâu.

Henry ra vẻ thất vọng:

- Hay ông mua bánh ngọt? - Henry đề nghị - hay mua bánh mì tròn này?

- Không. cảm ơn. Xin lỗi đã? làm trễ anh.

- Không trễ - Henry vui vẻ khẳng định - Tôi đang chờ xe gara đến giúp. Tôi vừa mới gọi điện thoại.

- Chúc anh may mắn!

- Cảm ơn ông!

Gomez bước về phía nhà kho Ba thám tử trẻ và Jeff thở phào nhẹ nhõm.

- Thoát chết! - Bob nói - Anh đến kịp thời, anh Henry à.

- Có buồng điện thoại ở trạm xăng đầu tiên, sau khúc quẹo - Henry giải thích.

Trong khi đó, gã đàn ông nhỏ đã đi đến cửa nhà kho. Sau khi nhìn lăm lét xung quanh, hắn mở ra, bước vào.

- Có theo hắn không? - Jeff hỏi.

- Chờ 1 chút nữa đi - Hannibal bình tĩnh nói.

Đúng lúc đó, 1 hình bóng khác bước ra từ sau hàng rào công trường cửa gỗ. Gã đàn ông này cao hơn Gomez. Nhân vật thứ nhì này, không nhìn trái nhìn phải, mạnh dạn bước thẳng đến nhà kho Peckham, rồi đi vào bên trong.

- Hình như là Santora - Peter nói khẽ.

- Đúng y như mình hy vọng! - Hannibal thốt lên - Bây giờ, ta có thể xuống và đi đến đó xem có nghe thấy gì được không. Anh Henry à, anh chờ tụi em 10 phút. Quá 10 phút, anh hãy đến buồng điện thoại gọi cảnh sát. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, ta cũng cần tiếp viện.

- Được! - Henry bình tĩnh đáp.

Ba thám tử và Jeff xuống xe, bước nhanh về nhà kho. Bốn bạn dừng

lại trước cửa.

- Không nghe gì cả, Bob nói.

Bob thử đẩy cửa. Cửa mở ra nhẹ nhàng. Bốn bạn nhìn thấy 1 bức tường và 1 cánh cửa thứ nhì. Phía trên cao và bên phải, cửa sổ lưới để lọt những tia nắng mặt trời lặn cuối cùng, bị sương mù làm dịu đi. Gian phòng trống không và nhỏ. Phần trên cánh cửa bằng kính. Bốn bạn bước đến gần, nhìn qua tấm kính bản và thấy gian phòng thứ nhì, rộng hơn, có mái nhà rất cao và nhiều vùng tối trong góc. Juan Gomez đứng quay lưng trước tấm gương yêu tinh. Chú Titus và 2 phụ tá đã dựng tấm gương ở tường cuối. Phần trên khung tựa vào 1 xà thép chịu mái nhà. Còn khoảng trống giữa gương và tường. Giữa Gomez và 4 cậu là Santora, cũng đứng quay lưng lại! Nhân vật bí ẩn này, tự xưng là con cháu pháp sư Chiavo, hoàn toàn bất động, đang rình Gomez, cũng giống như 4 cậu đang rình 2 người đàn ông. Hannibal và 3 bạn nín thở căng mắt nhìn và lắng tai nghe, sẵn sàng ghi nhận điều sẽ xảy ra.

Ngón tay Gomez sờ mó vào khung gương. Rồi hấn lấy tuốc nơ vít ra khỏi túi, chuẩn bị bước ra sau gương. Santora không để cho hấn kịp hành động.

- Tìm cái gì, hơi tên tay chân thấp hèn của 1 người chủ thấp hèn? - Santora la lên bằng 1 giọng vang như sấm.

Gomez ngạc nhiên giật mình, thả rơi tuốc nơ vít và quay lại nhìn Santora.

- Đừng nhúc nhích! - Santora ra lệnh - Ta có súng và sẽ dùng nếu cần.

Santora dịch chuyển nhẹ và hiện ra trước mắt 4 bạn rõ hơn. Đúng là ông có súng.

- Gomez! - Santora nói liếp - Chẳng lẽ anh tiếp tục tội lỗi của Manolos? Manolos đã chết và vợ goá của ông sống bình yên. Bà không biết gì về tội ác của chồng.

- Bà ấy ngốc! - Gomez dữ dằn đáp và cười khẩy.

- Chính anh mới ngốc, Gomez à! - Santora tuyên bố - Chính anh đã dẫn ta đến tấm gương. Đúng là bí mật giấu trong đó, phải không? Nó đã nằm trong đó mấy năm nay. Bí mật về sức mạnh của Manolos... Tấm gương Chiavo! Cần phải huỷ nó!

- Gương này của tôi! - Gomez phản đối - Người ta hứa cho tôi. Phải, suốt những năm làm việc cho ông, Manolos đã luôn hứa là có ngày sẽ cho tôi tấm gương. Nhưng lúc ông chết, bà vợ Ông lại gửi gương ra nước ngoài. Xui là lúc ấy tôi không có mặt, bởi vì...

- Bởi vì anh đang ngồi tù! - Santora khinh bỉ nói hết câu.

Santora ngồi xuống cái thùng không gần đó nói tiếp:

- Tội nghiệp Juan Gomez! khi chủ anh chết, anh đang ngồi tù vì tội trấn lột 1 khách du lịch Anh. Tội nghiệp Gomez! Anh đã thua. Mà anh luôn thất bại. Tấm gương này phải được hủy đi vì lợi ích của nước Cộng Hoà.

- Không bao giờ! - Gomez hét lên - Của tôi! Manolos hứa nhường lại cho tôi!

- Manolos nói láo với anh! - Santora cam đoan - Phải. Hầm nói láo với anh. Bộ anh tưởng hắn nói thật với anh, trong khi nói láo với tất cả mọi người à? Bộ anh tưởng hắn đối xử với anh khác với mọi người à? Điều làm nên sức mạnh của hắn phải mất đi theo hắn. Phải hủy tấm gương này.

- Ông không được đụng đến nó! - Gomez tức giận la lên -? Tôi quá biết ông. Ông không có máu trong người. Tôi không sợ Ông. Gương mặt xinh xắn và cung cách lịch sự của ông! - Ông sẽ không dám bắn đâu! Tôi không sợ Ông!

Như quả đạn đại bác, Gomez cúi đầu đâm vào người đàn ông đối diện hắn. Có tiếng súng. Một viên đạn nảy vào xà thép, rồi lạc vào tường. Santora vừa la hét vừa cố thoát khỏi vòng ôm của đối thủ đang xiết chặt ông như con thú dữ. Khẩu súng thoát khỏi tay ông và rơi xuống đất.

Hai đấu thủ cùng lúc tìm cách lấy khẩu súng. Lúc Gomez sắp lấy được, thì Santora dùng cùi chỏ hất súng vào cửa sập dưới đất. Súng biến mất cùng tiếng "tòm". Có lẽ phòng này xây nhô ra trên biển.

Gomez tức giận la lên. Ngược lại Santora bình tĩnh đứng dậy.

- Có lẽ anh nói đúng - Ông nói - Tôi sẽ không thích thú gì khi bắn anh. Nhưng anh sẽ không được tấm gương!

Santora cúi xuống lượm 1 khúc gỗ nặng dưới đất, rồi bước thẳng đến tấm gương.

- Ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao, - Santora cương quyết nói tiếp. Ta sẽ phá hủy vật đáng nguyên rủa này.

Hannibal không để ông kịp đưa tay lên. Thám tử trưởng đã đẩy cửa kính, bước vào vài bước:

- Trước khi hành động, xin phép hỏi vài câu... - Hannibal lạnh lùng nói.

Việc Hannibal đột ngột xuất hiện khiến Juan Gomez há miệng kinh ngạc. Sự ngạc nhiên của tên bất lương càng tăng thêm khi thấy Jeff Parkinson bước vào theo, cùng Peter và Bob.

- Quỷ thần! - Gomez la lên.

Khi hoàn hồn, hắn lao đến 4 bạn.

- Coi chừng! - Peter la lên.

Peter vượt qua khỏi Hannibal, lao đến đấm Gomez, nhào xuống ôm hắn. Gã đàn ông nhỏ chửi rủa ngã xuống đất. Để uy hiếp đối thủ, Peter không nghĩ ra cách nào hay là ngồi trên người hắn.

- Lần này, mình thắng! - Peter vui mừng reo.

- Chờ mình giúp nhé! - Jeff la lên.

Đến lượt Jeff ngồi lên mình tên bắt cóc.

Santora sững sờ nhìn cảnh tượng.

- Đấy! - Hannibal nói - Có thể tội cháu không phải là người lớn, nhưng cơ may thuộc về phía tội cháu, bởi vì cuộc đấu là 2 chọi 1! Không ai được phép ra khỏi đây, khi cháu chưa được nghe trả? lời về những câu hỏi sắp đặt ra.

con ma trong tấm gương

Chương 17

Hannibal Tìm Ra Bí Mật

Dưới 2 trọng lượng đè lên mình, Juan Gomez không giẫy dụa nữa. Miệng hắn thốt ra 1 loạt những câu chửi rủa.

Jeff van xin 1 cách khá hài hước:

- Cháu van ông, ông Santora à, đừng đập vỡ gương. Dù có là của ông hay không, xin ông đừng đập nó. Bà ngoại sẽ chết mất!

- Nhất là nếu đập vỡ, ông sẽ đồng thời tiết lộ bí mật cho Juan Gomez, đúng không? - Hannibal nghiêm trang nói - Bởi vì cháu tin chắc tên này không biết bí mật là gì đâu.

- Tôi biết - Santora nói khẽ - Nhưng tôi phải lấy lại chứng cứ...

Ông cắn môi. Hannibal nói tiếp:

- Ta hãy đặt vấn đề kiểu khác, thám tử trưởng nói. Gomez không biết chỗ chính xác trên gương giấu chứng cứ mà ông nói. Mà, thưa ông, cháu nghĩ chính ông cũng không biết gì nhiều hơn hắn. Còn về chuyện ông tự xưng là con cháu của pháp sư Chiavo, đó chỉ là chuyện hoang tưởng thuần túy.

- Tôi sẽ không nói gì - Santora bướng bỉnh nói.

- Ông không cần phải nói dài dòng, Hannibal trả lời. Chúng tôi đã biết rằng ông hành động theo lệnh của tổng thống Cộng hoà Ruffino Ông không phải con cháu Chiavo, nhưng ông có thể là... chẳng hạn là con trai tổng thống Garcia, đúng không?

Santora thả phịch người xuống cái thùng dùng làm ghế ngồi.

- Vậy ra chính là cậu đột nhập vào phòng tôi và lục lạo giấy tờ của tôi! Cậu đã đập đầu tôi trước khi tôi kịp nhìn thấy!

- Không phải! - Peter phản đối - Không phải Hannibal. Mà là Gomez! Tên khốn kiếp ấy đã làm ông bị thương. Cháu đang canh trước cửa phòng ông, cháu đã nghe thấy tất cả và thậm chí cháu đựng đầu vào Gomez khi hắn ra khỏi phòng ông.

Gã đàn ông nhỏ ngo ngoáy và chửi rủa nữa.

- Bộ tưởng ông này lương thiện hơn tôi à! - Hắn la lên - Nhìn mặt ông ta xem, quý ông mặc đồ lịch sự! ông ta nói về lợi ích của Cộng hoà. Đó là cháu ruột của Garcia, người đàn ông trong sạch và đáng kính ấy tưởng mình sẽ cứu Ruffino! Tổng thống là tên cướp! Cả cậu lẫn cháu đều là bọn trộm cướp!

Hannibal tăng hăng.

- Khi được bầu cách đây khoảng 1 chục năm, tổng thống Garcia bị địch thủ tố cáo là không lương thiện. Địch thủ tuyên bố mình biết Garcia đã phạm tội ăn cắp khi còn trẻ. Nhưng do không có chứng cứ, hắn không tố giác được và Garcia đã trở thành tổng thống. Nhưng năm nay, Garcia lại ra ứng cử. Giả sử có kẻ xuất hiện cùng bằng chứng phạm tội của ông. Chuyện gì sẽ xảy ra?

- Đối với Ruffino sẽ là thảm họa! - Santora trả lời.

- Cảnh sát sắp đến, thưa ông Santora! - hannibal thông báo - Chúng tôi đã báo cảnh sát. Cảnh sát sẽ hỏi tại sao tấm gương này quan trọng đến nỗi Gomez đã không ngần ngại bắt cóc cháu ngoại bà Darnley để lấy được gương. Cháu nghĩ cháu sẽ trả lời được.

Santora nhồm dậy khỏi cái thùng.

- Cậu biết... ? - Ông áp úng - Cậu biết bí mật gương à?

- Vấn đề là tổng tiền, đúng không ông Santora - Thám tử trưởng hỏi lại - Vụ tổng tiền mà bà Isabella Manolos không hề biết gì. Bà chưa bao giờ biết tại sao chồng bà lại giành được 1 chức vụ quan trọng trong nội các chính phủ Ruffino Bà không biết, nhưng ta có thể đoán được. Manolos có chứng cứ rằng lời tố cáo chống lại tổng thống là sự thật. Và hắn gây áp lực Garcia.

Santora xui xuống:

- Không được để cho cảnh sát biết! - Ông la lên - Trước khi cậu tôi được bầu là tổng thống, nhân dân Ruffino sống rất cơ cực. Cách mạng sắp nổ ra. Từ khi cậu tôi nắm quyền, đất nước đã hoà bình và sung túc trở lại. Xưa kia, dân chúng sống dưới ánh nô lệ. Nay, nhân dân đã được tự do Ta phải tiếp tục để Garcia lãnh đạo đất nước. Không được để cho những ngày đen tối quay trở lại. Từ khi làm tổng thống, cậu tôi chỉ làm điều tốt. Và ông luôn biết dùng người khôn

ngoan và lương thiện... ngoại trừ tên Manolos!

- Tên tổng tiền đúng không? - Hannibal hỏi nữa.

Santora rầu rĩ gật đầu:

- Đúng. Thấy các cậu biết nhiều, thà nói hết cho các cậu nghe sự thật. Mà? nếu các cậu thật sự biết về bí mật tấm gương, tôi nghĩ cậu sẽ biết cái tôi tìm nằm ở đâu...

Santora quay sang Juan Gomez đang bị Peter và Jeff giữ chặt.

- Tên vô lại đang nằm dưới đất kia là gia nhân của Diego Manolos. Các cậu đã biết rõ về hắn rồi. Một tên móc túi, 1 tên trộm, 1 con người không tin người chẳng lương tâm. Qua các cậu, tôi mới biết thêm hắn còn phạm tội bắt cóc nữa. Tôi không lại gì hắn. Đây là 1 con người nguy hiểm, không có tấm lòng, không biết thương hại ai. Hắn làm việc cho Manolos 10 năm liền. Qua đó, các cậu cũng biết Manolos là người như thế nào rồi! Ngược lại, bà Manolos, bạn của bà Darnley, là 1 người rất dễ thương; trung thực và nhân hậu. Rất tiếc! Phụ nữ thường như bị mù khi chọn chồng. Người đàn bà tội nghiệp ấy đã phải trả giá cho sai lầm của mình.

- Một con người ngốc nghếch! - Juan Gomez la lên.

- Im - Santora ra lệnh - Thời trai trẻ, cậu tôi cũng đã có nhiều lỗi lầm. Không phải chỉ mình ông. Thời đó, thân sinh gọi ông sang Tây Ban Nha học đại học. Ông gặp Diego Manolos tại đó, hắn cũng được gia đình gửi đi Tây Ban Nha. Manolos có được tấm gương của pháp sư Chiavò. Hắn mua 1 cách hợp pháp... và đó có lẽ cũng là việc làm lương thiện duy nhất trong đời ông.? Chiavò có một người con trai, chính người con này cũng có con trai, và cứ như thế. Tấm gương được truyền từ thế hệ này sang thế hệ kia. Nhưng người cháu cuối cùng? của Chiavò lại là con gái độc thân. Khi Manolos quen bà, bà đã là một bà già, rất nghèo, sống ở một ngôi làng hẻo lánh. Bà vẫn giữ tấm gương thần... ? nhưng bà cần tiền.

?Santora ngung một lát, rồi nói tiếp:

- Thời ấy, Manolos không giàu, nhưng hắn còn trẻ và đặc biệt là giàu trí tưởng tượng. Hắn mượn được một khoản tiền khá lớn để mua gương và mang về Madrid. Rồi hắn nói về gương cho mọi người... trong quán cà phê, trong thư viện, v.v... Mọi người biết hắn đang giữ tấm gương danh tiếng của Chiavò. Câu chuyện lan đi khắp thành phố, gây nhiều tranh cãi. Có? đúng là tấm gương thần có phép dự báo tương lai cho người xem không? Manolos luôn khẳng định rằng phép thần đó có thật. Hắn nói hắn đọc? được tương? lai trong gương... Hắn không phải chờ lâu để? hưởng kết quả mưu đồ của hắn. Nhưng người đầu tiên đến nhờ hắn bói là sinh viên đại học. Hắn

tiên đoán tương lai cho họ bằng lời lẽ không rõ ràng lắm, rất mơ hồ. Nhưng cán thanh niên gốc nghèo ấy lại rất muốn tin. Đôi khi, những gì hắn tiên đoán lại thành hiện thực... Như vậy cũng đủ để làm khách hàng cả tin tin tưởng vào sức mạnh của hắn. Chẳng bao lâu, các nhân vật giàu có và uy quyền lần lượt đến? gặp?? Manolos.

- Rồi sao nữa - Peter hỏi khi thấy Santora dừng lại.

- Khi đó Manolos? lộ rõ bản chất và bộ mặt thật : một con người vô nhân đạo và thấp hèn. Hắn khuyên một cụ già bệnh hoạn đi thay đổi không khí chokhoẻ. Cụ già tin lời hắn và đi xa, khi vừa đi khỏi thì nhà bị trộm. Sau đó, Manolos nói với một bà rằng số tiền mà bà có phải được? một giáo sĩ ban phép lành. Để được vậy, bà phải mang hết số tiền đến nhà thờ thành phố bà ở. Bà làm đúng theo lời hắn, nhưng dọc đường bà bị cướp lấy hết tiền. Có hàng ngàn chuyện không hay như vậy. Tôi sẽ không mất thời gian kể hết. Trong câu chuyện bầy có cậu tổ rathông minh, vậy các cậu cũng có ý niệm về con người ấy.

- Các cháu không hiểu, là tại sao cảnh sát Tây ban nha không nhận ra vụ lừa lọc này - Peter kêu.

- Đến lúc rồi cảnh sát cũng biết - Santora tuyên bố- Để tôi giải thích phần còn lại. Trước khi bày ra trò lừa đảo này, Manolos đã đặc biệt quan tâm đến ông cậu của tôi. Tuy còn trẻ, nhưng cậu đã quan tâm đến chính trị nước mình và mong muốn? thực hiện những cuộc cải cách có lợi cho dân. Cậu nói về suy nghĩ của mình cho Manolos nghe. Manolos? lắng nghe, vì hắn biết đánh giá con người. Hắn nghĩ rằng? có lẽ cậu tôi sẽ trở thành nhân vật quan trọng và khi ấy chính hắn có thể tác động đến ông. Mà gia đình Garcia lại giàu có. Manolos? nảy ra ý tổng tiền gia đình Garcia. Nhưng muốn tổng tiền thì phải có sự việc cụ thể. Nhưng điều này không làm Manolos lùi bước. Hắn nhanh chóng lên một kế hoạch.

Ba thám tử trẻ và Jeff im lặng lắng nghe. Hannibal tính toán rằng phải một hồi nữa cảnh sát mới đến.

?- Manolos? đã chiếm được lòng tin của? một cô gái hầu trong một nhà giàu ở Madrid, Santora kể tiếp. Nhờ tám gương, hắn thuyết phục cô gái rằng cô đang bị chủ bóc lột và cô có quyền trả thù chủ. Hắn nói hắn biết? một người sẽ trả cô một số tiền lớn đổi lấy nữ trang của bà chủ. Vậy cô phải lấy cắp nữ trang, cho vào hộp, lấy giấy đồ? gói lại và làm theo lời hắn, hắn sẽ sắp xếp mọi thứ. Người mua sẽ gặp cô hầu ở một địa điểm hẹn trước và khi cô giao hộp, người đó sẽ đưa cho cô một bao thu có tiền. Cô bé ngây thơ làm đúng? y lời Manolos dặn. Cô ăn cắp nữ trang gặp người đàn ông Manolos mô tả, trao gói đồ cho người lạ mặt ấy, và đổi lại nhận một bao thụy các cậu cũng

đoán được người đàn ông? lạ ấy là cậu tôi.

- Một tên trộm tầm thường! - Juan Gomrz nói lại.

- Cậu tôi càng vô tội hơn cô gái nữa! - Santora phẫn nộ kêu lên - Ông nghĩ mình chỉ giúp Manolos, vì hấn nhờ cậu đưa thư cho cô gái. Ông tưởng gói đồ là món quà của cô bé? hầu để trả ơn về lời tiên đoán của tấm gương. Cuộc gặp diễn ra ngoài đường, gần vòi phun nước. Manolos đang rình gần đó. Hấn chụp hình cậu tôi và cô gái... đúng lúc đưa bao thư.

- Dĩ nhiên là cảnh sát được tin về chuyện đã xảy ra, - Hannibal nói.

- Đương nhiên. Khi mở phong bì ra, cô gái tội nghiệp chỉ thấy giấy. Cô hoảng sợ. Rồi bà chủ của cô phát hiện mất nữ trang và hỏi cô gái. Cô bé tội nghiệp thú nhận toàn bộ câu chuyện, ít nhất cũng kể những gì mình biết. Nhưng lúc đó, cậu tôi đang đi tàu về Ruffino. Cậu không hề biết rằng có kẻ đã mưu mô biến cậu thành nhân vật chính của 1 câu chuyện không hay. Nhưng rồi cậu cũng nhanh chóng được báo. Thật vậy, Manolos lên tàu về Ruffino, mang theo tấm gương, tấm hình tác hại... và nữ trang. Ngay sau khi hấn đi, người ta mới nhận ra những việc xấu hấn gây ra, nhờ tấm gương quỷ quyết.

- Vậy hấn đi Ruffino để tổng tiền cậu của ông à ? Peter hỏi.

- Đúng hấn đi Ruffino, nhưng hấn không thực hiện âm mưu tổng tiền ngay? Nhiều? vụ lừa đảo và trộm cắp đã mang lại cho hấn nhiều tiền. Hấn có thể chờ thêm. Hấn nhanh chóng cưới bà? Isabella

đáng thương, vì bà là con gái thừa hưởng gia tài của một gia đình danh giá. Đến khoảng chục năm sau, lúc bầu cử tổng thống và? sắp có cách mạng, hấn mới quyết định ra tay. Hấn gởi cho cậu tôi tấm hình, cùng với bản sao các bài báo đăng trên báo chí Tây ban nha lúc xảy ra vụ cướp. Một người đã được công chúng biết la liên lụy đến vụ trộm và Manolos có bằng chứng rằng tên trộm vô danh bị tố cáo chính là Garcia, người ra ứng cử tổng thống. Chuyện xảy ra nhiều năm về trước không phải là quan trọng. Vết ô nhục vẫn còn đó. Và chỉ riêng chứng cứ mà hấn có cũng đủ làm hại uy tín và tương lai của cậu tôi... nếu hấn muốn dùng đến. Tóm lại, tên vô lại nắm trong tay quyền để cho cậu tôi được bầu cử hay không... Cậu tôi tuyệt vọng chịu thua hấn. Lúc đầu, Manolos chỉ đòi tiền thôi. Nhưng rồi hấn đòi hỏi nhiều hơn. Hấn muốn có uy quyền. Chẳng bao lâu hấn trở thành chủ nhân một ngôi nhà lớn và giữ chức vụ cao. Hằng năm đúng ngày kỷ niệm được bầu làm tổng thống, cậu tôi lại nhận một bộ mới tấm ảnh và bản sao các bài báo về chuyện đó. Cuối cùng Manolos chết. Khi đó cậu và chính tôi hy vọng cơn ác mộng chấm dứt và vụ tổng tiền sẽ kết thúc cùng với sự biến mất của tên tổng tiền.

?Santora thở dài,và như hồi tưởng lại. Rồi ông nói tiếp :

- Tôi đến gặp bà Manolos. Tội nghiệp bà! Tôi thấy bà đang khóc. Tôi định xin - và yêu cầu này thật là khó nói vì bà là 1 quý bà thật sự - bà cho phép lục soát trong nhà bà. Nhưng trước khi kịp mở miệng nói, bà tâm sự với tôi để than phiền về Juan Gomez. "Tôi gửi tấm gương đi Los Angeles, bà giải thích với tôi, bởi vì tôi muốn tặng cho 1 người bạn thân, là bà Darnley, bà ấy sưu tầm gương cổ. Vậy mà khi biết được, Juan Gomez lại nổi cơn tam bành, và chửi bậy tôi, nói tôi là ngốc. Thậm chí tôi tưởng nó định đánh tôi"... Câu chuyện ấy làm tôi hiểu rõ tất cả. Tôi hiểu ngay là phim âm bản của tấm hình tác hại được giấu trong gương. Kể duy nhất mà Manolos có thể tiết lộ bí mật này là Gomez, đệ tử trung thành của hắn. Gomez, thằng hầu của tên vô lại Manolos! Và, trong ngày hôm đó, Gomez đã lấy vé máy bay đi Los Angeles, tôi không còn nghi ngờ gì nữa hết.

Santora lại thở dài. Hannibal vội vàng nói:

- Khi đó, ông lại theo hắn. Ông đề nghị bà Darnley cho ông mua lại tấm gương. Khi bà từ chối, ông tự xưng mình là con cháu của Chiavò. Và do câu chuyện bịa đặt này không có kết quả, mà cậu ông lại hối ông phải hành động, ông đã thuê ảo thuật gia Baldini, yêu cầu ông này đóng vai con ma trong tấm gương.

Santora cúi đầu.

- Tôi lấy làm xấu hổ vì đã vận dụng kiểu lừa lọc ấy - Ông thú nhận - Hoàn cảnh đã buộc tôi phải làm vậy. Thật ra, tôi không muốn bà già và 2 cháu bà sợ, nhưng tôi không nghĩ ra cách nào khác.

Ông im lặng. Mọi người lắng tai nghe. Bên ngoài nhà kho, có tiếng chân bước vang lên.

- Cảnh sát đến! - Peter thản nhiên nói.

Peter thư giãn người ra, ngồi dậy, vẫn giữ chặt Gomez. Santora tái mặt.

- Cậu sẽ nói gì với cảnh sát? - Ông hỏi Hannibal - Họ sẽ đòi xem tấm gương.

- Ha ha! Tên hầu cũ của Manolos cười khẩy.

Gomez vùng ra khỏi tay Peter và Jeff, đứng dậy. Hắn cúi xuống thật nhanh, lượm cây gậy mà Santora đã bỏ rơi, lao đến tấm gương.

- Ta sẽ lấy chứng cứ! hắn hét lên. Không ai dám...

Hắn đột ngột ngưng nói và cứ đứng thế, tay đưa lên, ánh mắt nhìn vào gương thần. Đúng giờ hoàng hôn xuống, bóng tối ngự trị trong nhà kho, làm cho hình bóng như bị kéo dài ra mọi góc 1 cách ma quái. Gomez đứng sững thêm 2 giây nữa, nhìn hình ảnh của hắn trong gương, đầu tóc bù xù và đáng sợ. Rồi hắn thả khúc gậy ra, kêu

lên 1 tiếng khủng khiếp, xoay gót, toan bỏ chạy. Trong cơn hấp tấp, hắn bị treo cổ chân và té đâm đầu xuống cửa sập đang mở. Tiếng hắn rơi xuống nước vang lên lẫn với tiếng chân bước đến gần. Tiếng cửa ngoài nhà kho mở ra.

- Phim âm bản! - Santora van xin - Phim âm bản đâu?

Hannibal không do dự bước ra sau gương và nhẽ nhàng nắm 1 góc nhẵn giữa ngón tay cái và ngón ay trở, nhanh nhẹn tháo ra. Rồi thám tử trưởng đưa miếng nhẵn, cùng với cái gì đó nằm ở dưới cho cháu của tổng thống Garcia.

- Phim đây - Hannibal nói - Nằm dưới cái nhẵn mới nhất, phía sau lưng gương.

Ông Santora lắp bắp vài tiếng cảm ơn vội, rồi nhét vật quý báu vào túi áo. Đúng lúc đó, cửa mở ra. Cảnh sát mặc đồng phục ào vào gian phòng.

- Jeff Parkinson? - 1 viên trung úy cảnh sát hỏi - ai là Jeff Parkinson?

- Cháu đây! - Jeff bước tới nói - Tên bắt cóc cháu vừa mới té xuống nước qua cửa sập này!

Hai cảnh sát vót tên vô lại. Khi được cứu lên rồi, Gomez ướt nhẹp và mất tinh thần, sụp xuống sàn nhà, như sắp bị cơn động kinh.

Viên trung úy chau mày nhìn hắn, rồi hỏi Jeff:

- Tên bắt cóc cháu đây hả?

- Dạ phải. Hắn tên là Juan Gomez.

- Còn ông này là ai? - Viên trung úy chỉ Santora hỏi thêm.

- Đây là ông Santora - Hannibal trả lời - Là bạn. Ông ấy đã giúp tụi cháu.

- Tại sao hắn lại như thế này? - 1 viên cảnh sát thốt lên khi cúi xuống nhìn Gomez - hắn như bị mất trí.

Thật vậy, Gomez khóc lóc rên rỉ.

- Vật ấy! - Hắn ấp úng giữa hai tiếng nấc - Tôi thấy vật khủng khiếp trong gương... Nó... nó...

- hắn nói gì vậy? - Viên trung úy hỏi - Tấm gương kia à? - Viên trung úy ngạc nhiên hỏi thêm khi thấy gương.

- Dạ phải, thám tử trưởng trả lời. Xưa kia gương thuộc 1 nhà phù thủy. Người ta nói gương có mặt Hình như tên bắt cóc rất sợ gương. Có thể hắn tưởng hắn thấy ma trong đó.

Trung úy nhún vai.

- Đôi khi ta bị trí tượng lừa - Trung úy tuyên bố - Nhất là lúc hoảng hốt.

- Chắc chắn! - 1 viên cảnh sát nói thêm.

Bốn cậu và ông Santora quay sang nhìn tấm gương. Gương nằm đó,

trong nhà kho đầy bụi bặm và chỉ phản chiếu trần nhà và mạn nhện. Đó là 1 tấm gương, 1 tấm gương như mọi tấm gương khác, chỉ khác ở cái khung xấu xí.

Tuy vậy, 4 cậu vẫn rùng mình. Khi viên trung úy mời nhóm bạn ra, không ai phản đối. Cả nhóm vội về nhanh.

con ma trong tấm gương

Chương 18

Ông Hitchcock Yêu Cầu Giải Thích

Hai tuần lễ sau, Ba Thám Tử Trẻ đến thăm ông Alfred Hitchcock, nhà đạo diễn lừng danh. Không nói lời nào, Hannibal đưa cho ông 1 phong bì.

Ông Hitchcock kêu "ồ" rồi mở thư. Ông lấy ra 1 tờ giấy viết thư loại sang. Sau khi đọc vài hàng viết trên đó, ông đặt xuống bàn.

- Vậy là bà Jonathan Darnley mời tôi đến dự buổi ăn tối và tôi sẽ được gặp ông Rafael Santora. Tôi biết bà Darnley và tôi biết là phải có lý do bà mới nhờ các cậu đích thân mang thư mời này đến cho tôi.

Bob mỉm cười đặt trước mặt ông Hitchcock 1 tập hồ sơ.

- Cháu nghĩ bác sẽ quan tâm đến vụ này, Bob tuyên bố. Tụi cháu đã hứa với ông Santora là bác sẽ giữ bí mật cho ông ấy.

Ông Hitchcock tò mò mở hồ sơ và đọc những ghi chép đánh máy cẩn thận của Bob. Khi đọc xong, ông ngược mắt lên.

- Tôi đoán là khi nghe nói đến tấm hình, cậu đã đoán ra được bí mật tấm gương... hay đúng hơn là chỗ giấu? - Ông Hitchcock nói với Hannibal.

- Dạ phải - Thám tử trưởng gật đầu - Khi ông Santora tiết lộ rằng Manolos dùng tấm hình tổng tiền tổng thống Garcia, cháu hiểu rằng hán đã giấu kỹ phim âm bản. Và do ta đã "mổ xẻ" tấm gương, chỉ còn mấy miếng nhãn dán sau lưng là có thể làm chỗ giấu. Tất nhiên là Manolos đã chụp hình lại thành microfilm. Phim âm bản gốc sẽ khó giấu nổi dưới 1 mẫu giấy hình chữ nhật. Hàng năm, tên tổng tiền lấy microfilm ra khỏi chỗ giấu và, sau khi rọi thêm 1 tấm hình, lại giấu dưới 1 cái nhãn mới.

- Tôi ngạc nhiên là hán lại tin Juan Gomez - Ông Hitchcock nói - Gomez là tên lưu manh và Manolos biết rõ mà!

- Ta không biết Manolos có tiết lộ bí mật cho tên hầu hay không - Hannibal thú nhận - Gomez không nói rõ về vấn đề này. Có thể Manolos chỉ hứa để lại tấm gương mà thôi. Rồi Gomez suy ra đúng rằng bí mật sức mạnh của chủ hắc nằm ở đó. Cháu nghĩ rằng hàng năm, Manolos cần tên hầu giúp xê dịch tấm gương ra khỏi tường. Nhưng chắc sau đó phải đuổi Gomez đi chỗ khác để tự do hành động.

- Các cậu không thấy rằng Manolos phải rất nhọc công để hằng năm lấy mẫu microphim nhỏ xíu không? - Ông Hitchcock hỏi nữa - Đáng lẽ hắc có thể tìm 1 chỗ giấu dễ lấy và cũng tốt không kém.

- Tất nhiên - Hannibal đồng tình - Nhưng Manolos hơi mê tín. Gương Chiavo đã giúp hắc thực hiện tội ác. Có lẽ hắc xem tấm gương như bùa hộ mệnh giúp hắc thực hiện vụ tống tiền.

- Ai biết được? - Ông Hitchcock thở dài - Cảnh sát nghĩ gì về vụ này?

- Cảnh sát không biết phần cốt yếu. Ai cũng nghĩ Gomez hơi khùng điên - Peter giải thích - Còn những người biết rõ chuyện này, thì yên tâm! Họ sẽ không tiết lộ sự thật.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Chắc là Gomez sẽ ngồi tù 1 thời gian, vì tội bắt cóc... trừ phi được cho là vô trách nhiệm do bị điên và được gửi vào bệnh viện tâm thần... à, cái này nữa... Làm sao Gomez biết được Santora ở khách sạn đó? Và làm thế nào Santora đến nhà kho đúng lúc?

- Ông Santora và Gomez rình rập lẫn nhau - Hannibal giải thích - người này muốn ngăn cản người kia lấy được gương. Bọn cháu nghĩ rằng Gomez đã phát hiện Santora có mặt ở Hollywood khi theo dõi ngôi nhà bà Darnley. Sau đó, hắc dễ dàng đi theo ông về khách sạn. Và do hắc đoán đúng là Santora sẽ chọc gậy bánh xe hắc, nên hắc quyết định tấn công. Phần ông, Santora đã phát hiện ra Gomez bằng cách làm công việc mà đáng lẽ tụi cháu đã làm nếu có thời gian. Ông đã thuê xe để đi hết khu Silverlake cho đến khi tìm ra ngôi nhà anh họ Gomez, nơi kẻ thù ở nhờ. Từ lúc đó, ông theo dõi Gomez. Hắc đưa ông đến ngôi nhà lụp xụp không người ở, sau này được dùng làm chỗ nhốt Jeff. Santora không hiểu tại sao kẻ thù lại quan tâm đến 1 ngôi nhà đổ nát, nhưng sau khi ra viện, ông đến đó ngay. Khi đó, ông thấy xe của Gomez đậu gần đó. Dĩ nhiên ông không biết Jeff đang ở bên trong, ông tiếp tục rình theo Gomez, sau khi hắc ra khỏi nhà. Cứ thế, ông đến nhà kho San Pedro.

- Ông Santora gặp may nhiều - Ông Hitchcock nhận xét - Có thể bị Gomez giết chết. Bây giờ tôi muốn biết số phận của nhà ảo thuật Baldini... Dường như tôi có nghe cái tên này rồi, hồi trước.

Thám tử trưởng cười.

- Santora cũng từng nghe nói đến Baldini. Thậm chí ông từng xem Baldini biểu diễn ở Ruffino. Baldini rất tài. Ông có khả năng tự thoát khỏi dây trói, thậm chí mở ổ khoá trên dây xích trói mình, trong chỉ vài giây. Còn các loại khoá cửa, thì Baldini coi như không. Santora tin rằng 1 nghệ sĩ cấp bậc như vậy sẽ dễ dàng đột nhập vào nhà bà Darnley, dù nhà có khoá kỹ đến mấy đi nữa.

- Làm sao Santora liên lạc với Baldini được? - Hitchcock hỏi.

- Đơn giản lắm. Ông gọi điện thoại cho nhiều hãng chuyên môn? tìm hợp đồng cho nghệ sĩ và xin địa chỉ của nhà ảo thuật. Ông đến gặp và thuê Baldini. Lúc đầu, Santora tưởng là Baldini chỉ việc vào rồi ra khỏi nhà, khi phải đóng vai con ma Chiavio. Nhưng Baldini đã từng quen với Drakestar và biết có căn phòng bí mật, phía dưới thư phòng. Nên Baldini đột nhập vào nhà bà Darnley, sống trong đó và làm đúng theo lệnh Santora. Santora trả thù lao rất hậu và nói là chỉ muốn chọc phá bà Darnley. Tội nghiệp Baldini! Khi bị tụi cháu phát hiện, chắc ông ấy nghĩ mình bị Santora chơi xỏ. Sau khi thoát ra khỏi nhà bà Darnley, Baldini nghĩ không nên đùa nữa và khôn ngoan lần trốn. Dù sao, bà Darnley cũng không giận Baldini. Không những bà tha thứ, mà bà còn cho đăng tin trên báo để ông biết ông không có gì phải sợ. Baldini đã ló mặt ra trở lại và thậm chí còn đến gặp bà để xin lỗi nữa. Bác có biết bà Darnley từ té đến nổi mời luôn Baldini đến dự bữa tối đó không? Baldini sẽ mặc bộ váy thùng thình của Drakestar, và cũng giống như Drakestar, sẽ biểu diễn riêng cho ta ở thư phòng... dùng cửa mật.

- Tôi sẽ đến dự - Ông Hitchcock thích thú nói - Nhớ 1 nhân vật nữa... chuyện gì xảy ra với anh chàng Henry Anderson từ té? Anh ấy có bị chủ đuổi việc không?

- Tất nhiên là? không! Bác có biết chuyện gì xảy ra sau khi cảnh sát vây quanh nhà kho không? Đám người hiếu kỳ kéo đến thật đông. Họ thấy xe ba bánh của anh Henry. Anh ấy đã bán hết đồng bánh mì và bánh ngọt... bán đặt như tôm tươi! - Hannibal cười giải thích - Rốt cuộc, khi quay về tiệm bánh, xe ba bánh trống rỗng, nhưng túi tiền thì đầy. Nhưng anh Henry nghĩ nghề này nhàm chán quá. Anh ấy định trở thành thám tử. Bà Darnley hứa là sẽ giúp anh Henry.

- Rốt cuộc rồi cũng kết thúc tốt đẹp - Ông Hitchcock tuyên bố - Tôi hứa không tiết lộ bí mật của Santora. Các cậu cũng vậy, nếu muốn đăng vụ này, các cậu sẽ phải thay đổi tên và địa điểm... vì lợi ích của Cộng Hòa Ruffino... à, nếu tôi đến theo lời mời của bà Darnley, tôi sẽ được thấy tám gương chứ?

- Cháu nghĩ là bác sẽ thấy - Hannibal trả lời - Nhưng gương sẽ không nằm trong thụn phòng nữa. Bà Manolos sẽ đến từ Ruffino, mà bà lại ghét nó lắm. Nên bà Darnley cho nó xuống phòng mật dưới hầm. Hình như bà cũng không thích tấm gương này nữa. Vì nó, bà đã xém mất Jeff. Ngoài ra...

Hannibal ngưng nói. Mắt nhìn đăm đăm 1 điểm phía trước.

- Sao! - Ông Hitchcock kêu - Chẳng lẽ bà ấy sợ nó?

- Cháu không dám nói thế. Nhưng Gomez khẳng định hẳn có thấy 1 vật trong đó rồi... sau đó hẳn tiêu! Bây giờ hẳn đang ngồi tù và sẽ gỡ lịch khá lâu.

Ông Hitchcock hỏi lại:

- Nhưng còn cậu, Hannibal? Riêng cậu nghĩ gì về tấm gương đó?

Hannibal nở 1 nụ cười rộng.

- Cháu nghĩ rằng nó xấu xí quá - Thám tử trưởng nói - Nếu nó là của cháu, cháu cũng cho nó xuống hầm!

Hết

Nguồn: M4P

Người đăng: ms

Thời gian: 21/02/2004 7:18:35 CH